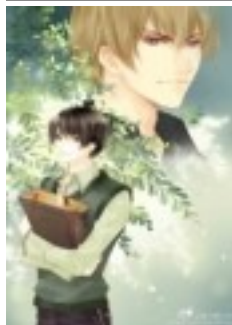

Chồng Yêu - Thân Ái Đích Lão Công

Contents

Chồng Yêu - Thân Ái Đích Lão Công	1
1. Chương 1: Tin Tưởng Vừa Gặp Đã Yêu Không?	2
2. Chương 2: Bé Gấu Đầu Đá	3
3. Chương 3: Em Bé Trên Núi	4
4. Chương 4: Lãng Mạn Của Gấu Lớn	6
5. Chương 5: Điều Ước Của Đèn Thần	8
6. Chương 6: Xin Lỗi! Anh Không Giống	10
7. Chương 7: Mảnh Nam Nấu Cơm	14
8. Chương 8: Lí Lễ Của Tình Yêu	16
9. Chương 9: Dặm Trường Tình Ái	20
10. Chương 10: Chúng Tôi Chia Tay Rồi!	23
11. Chương 11: Gấu Lội Mương	27
12. Chương 12: Tình Hồi 1994	29
13. Chương 13: Ngã Rẽ Tình Yêu	34
14. Chương 14: Từ Tiền Tiễn Tới Tình Yêu	37
15. Chương 15: Chuyến Du Lịch Của Hành Tinh	39
16. Chương 16: Narita Rikon	42
17. Chương 17: Vườn Sao Băng	45
18. Chương 18: Cuộc Chiến Tiết Kiệm Tiền	50
19. Chương 19: Chuyện Bé Chó Dominic	52
20. Chương 20: Bạn Gái Ngang Ngược Của Dominic	55

Chồng Yêu - Thân Ái Đích Lão Công

Giới thiệu

Editor: Maru Chan
Thể loại: Hiện đại, HETruyện nhẹ nhàng kể về quá trình cậu gặp được người chôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-yeu-than-ai-dich-lao-cong>

1. Chương 1: Tin Tưởng Vừa Gặp Đã Yêu Không?

Thời điểm tuổi trẻ nông nổi, lần đầu tiên biết yêu, ngay khoảnh khắc đầu tiên khi tôi nhìn thấy anh, tôi đã có niềm tin mãnh liệt rằng người đàn ông này chính là người mà tôi muốn gắn bó trọn đời! Thật ra suy nghĩ trong lòng vốn rất giản đơn, chỉ cần hai người yêu nhau là có thể bên nhau mãi mãi. Không biết thật ra đó cũng là một loại hạnh phúc mỹ mãn! Không có bất kì vướng mắc nào thật sự lớn, chỉ là cứ thế mà tận hưởng cảm giác mừng rỡ như điên khi “có nhau”. Mà đau đớn khi “mất đi” thì sao? Lúc ấy chưa từng lo lắng bây giờ vẫn cảm giác rất đáng giá!

Vừa gặp đã yêu giống như là bạn trúng thưởng một chiếc BMW520, có ai không sướng như điên? Lần đầu tiên ngồi vào ghế điều khiển, cầm lấy vô lăng, tay run rẩy cùng nhịp tim rộn rã không ngừng, vĩnh viễn lưu lại trong lòng. Nhưng mà với đại đa số người mà nói, vấn đề sau khi có được mới thật sự là thử thách tàn khốc! Có bao nhiêu người “nuôi” được một chiếc xe BMW520? Tiền bảo dưỡng bảo trì rồi tiền bảo hiểm này nọ... Đến cuối cùng bạn sẽ phát hiện bạn thật sự không thể gánh được chi phí còn muốn khổng lồ hơn cả so với đại dương mà mỗi năm cần phải chi ra kia... Đến cuối cùng bạn mới phát hiện chiếc xe được yêu thích nhất không phải là chiếc xe thích hợp với bạn!

Có tuổi một chút, chiếc BMW trong mắt bạn có phải đã đổi thành chiếc Toyota rồi phải không? Tại sao??? Có người còn nói: Thật ra Yamaha cũng rất được!

Có người hỏi tôi: Vẫn còn tin tưởng vừa gặp đã yêu sao? Tin, chắc chắn tôi tin!

Tôi tự nói với bản thân mình: nếu như người ấy không có biện pháp khiến cho tôi có cảm giác có thể cùng anh bên nhau cả đời thì chẳng còn gì phải hối tiếc ngay trong lần đầu tiên gặp gỡ, tôi hẳn là không có cách nào vượt qua được trở ngại khi cùng anh nắm lấy tay nhau, dù sao đoạn đường tình cảm giữa hai người đàn ông cũng không phải là một con đường rộng rãi gì cho cam! Khác biệt chính là, tôi hiểu rất rõ khởi đầu tốt thì chỉ mới là có được một nửa thành công, nếu như không có đủ lí trí, khoan dung, tin tưởng cùng khả năng chịu đựng thì không có cách nào đem hai người từ hai thế giới hòa nhập vào nhau.

Lần đầu tiên tôi thấy chồng yêu của tôi là ở Speed. Đó là buổi tối trước đợt nghỉ tết Đoan Ngọ, tôi từ Đào Viên bắt xe bus về lại Cao Hùng cũng đã hơn 11 giờ, lê thân người mệt mỏi đi thẳng đến Speed thôi. (đôi chân ngẫu nhiên có động lực tỉnh ra cũng rất giỏi, có phải không?!) Speed quả nhiên đã chật kín chỗ như tôi dự đoán, những bóng dáng lần lượt thay đổi, lộ ra những khuôn mặt không thân thiết đi qua đi lại. Bởi vì tôi không có thần kinh vận động, chỉ có thể im lặng mà đứng ở một góc. Bất quả tôi vẫn thoáng chú ý đến “Anh” (cũng chính là chồng yêu của tôi!), tất nhiên tôi cũng đồng thời chú ý đến số lượng “kẻ thù” không hề ít đang ra sức hấp dẫn sự chú ý của anh (Kẻ thù? Đúng vậy! Trong chiến trường tình ái, một chút cũng không thể nường tay, nếu không làm sao có thể đột phá vòng vây giữa thiên quân vạn mã?) thậm chí còn có hai kẻ vây lấy anh mời rượu. (như thế nào cho tới bây giờ cũng không có ai đến mời rượu tôi?)

Thật sự! Lúc ấy là tôi bị anh hút lấy, tôi đang suy nghĩ nếu như có thể cùng một người như vậy bên nhau trọn đời, quả là kiếp này không còn gì phải hối hận nữa! (tất nhiên, sau hơn hai năm ở chung, có rất nhiều lần muốn đem anh đá văng xuống biển cho biết, sau đó lại còn bỏ đi... Bất quá lúc ấy hình dung như thế nào nhỉ? Đây chính là vừa gặp đã yêu rồi!)

Tôi muốn nói rõ ràng trước một chút, thật ra chồng yêu của tôi không phải là nhân vật gì quá mức tài giỏi, nhưng nên nói như thế nào đây nhỉ?? Uhm... Bạn thích ăn chuối không? (He, đừng nghĩ bậy!) ít nhất tôi cũng không thích, trong thiên đường của loại trái cây đó, có không hề ít loại chuối ngon lành, nhưng mà nếu Nhật Bản thì sao? Đúng vậy, anh giống như là chuối đến từ Nhật Bản, lấy hiếm làm quý. Đàn ông như anh tại Đài Loan thật sự không ít, nhưng mà trong thế giới của đồng chí thì thật sự là không nhiều lắm!

Có thể nói như thế này, nếu như tôi chạy đến giữa bầy đồng chí nói: tuyển một người chồng, tiêu chuẩn mong muốn là ngoại hình cao lớn, vóc dáng tráng kiện, có râu quai nón, lông ngực, tài năng đặc biệt, tính tình phóng khoáng rộng rãi, còn phải là cảnh sát vì dân phục vụ, tốt nhất là độc lập về mặt kinh tế, có nhà có xe... Bạn đoán sẽ có người nhìn tôi sao??? Có thể có người ném đá tôi không??? Tất nhiên trong lúc ấy, có rất nhiều điều không thể nhìn ra, anh kiểu gì cũng chẳng thể mặc đồng phục để đến Speed được? Tóm lại không thể gặp một người liền có thể nhận ra tài năng thiên phú của người ta? Nhưng cũng có vài loại người chỉ trong một khoảnh khắc cũng đủ để cho lòng người không yên rồi, bạn nói có phải vậy không?

Đúng vậy, bây giờ trúng thưởng một chiếc BMW 520, nhưng mà tôi phải làm thế nào để có thể cầm vé số đi đổi đây?

Trực tiếp đi qua nói chuyện phiếm với anh? Viết một mẫu giấy nhỏ? Trời ạ, tôi làm không được... Bị từ chối thì làm sao bây giờ? Tôi tốt nhất cũng chỉ có thể dùng ánh mắt thâm ý nhìn anh, hi vọng anh có thể chú ý tới tôi. Mặt nhìn anh nhưng không thể cười (nếu không thì trông rất lằng lờ, vừa nhìn qua một cái liền biết là đang dụ dỗ anh!) chỉ có thể dùng ý cười trong đáy mắt cùng sự cổ vũ, tần suất nhìn anh cũng không thể quá nhiều, cũng không thể quá ít, oa, thật là khó quá đi! (nói trắng ra đây cũng chính là dụ dỗ, há há!) (bạn cảm giác được như vậy hình như rất có khí chất nha!)

Đừng nên hỏi tôi có thành công hay không?! Đó là tất nhiên rồi, nếu không anh làm sao có thể trở thành chồng yêu của tôi hả? Khi anh làm như cố tình vô ý đi đến bên cạnh tôi, hỏi tôi có muốn cùng đi ăn khuya với nhau không, tôi biết đêm nay chắc chắn là một đêm tuyệt vời. Nhìn đồng hồ một chút, đã quá mười hai giờ đêm rồi, một ngày mới đã bắt đầu, hơn nữa còn là sinh nhật lần thứ hai mươi sáu của tôi nha!

Tình huống thật bình thường sao? Không có cái gì cao trào kích động! Đây là tất nhiên, đây không phải là tiểu thuyết, đây là cổ tích có thật giữa tôi và chồng yêu. Bên nhau đã bốn năm, có nụ cười có nước mắt, có chua xót cùng ngọt ngào, tôi có ý định từ từ thu nhặt từng chút một, đem mọi điều trở thành kỉ niệm!

Đúng rồi, sau này tôi còn phát hiện “Chiếc xe yêu thích nhất của tôi” không phải là chiếc BMW520, tất nhiên cũng không phải là Toyota, lại càng không phải là Yamaha... Theo quan sát của tôi sau hơn 2 năm ở chung, chồng yêu của tôi, hẳn là có thể xem như là Vitara!

2. Chương 2: Bé Gấu Đầu Đá

Cùng anh chung sống hai năm, tôi không biết tôi có trở thành bà cô hay không? Chúng tôi ở nhà toàn mặc quần đùi, ra ngoài cùng lắm thì có thêm một cái áo T-shirt. Bất quá anh so với tôi còn quá hơn, tôi ít ra còn mang được thêm đôi giày sandan, anh thì lúc nào cũng mang luôn dép lười mà ra khỏi nhà! Bởi vì chúng tôi ở cùng với mẹ tôi, có đôi khi thân thích hỏi tôi sao lại chưa có bạn gái, mẹ tôi luôn cười nói: nó ngày nào cũng toàn mặc quần xà lỏn cùng áo thun, làm sao mà tìm được bạn gái? (ai thức thời đều có thể biết, mẹ già chưa được khai thông kia vẫn là giúp chúng tôi che dấu cảm có sai được!)

Các bạn thế nhưng đừng tưởng rằng chồng yêu của tôi là một gã đàn ông thô lỗ, cha của anh chính là quân nhân, từ nhỏ đã dạy dỗ anh làm quen với cuộc sống nghiêm túc cẩn thận. (bất quá chỉ là thói quen gần đây, anh khi còn bé thật ra là rất là không giống như vậy!) Mọi vật, mọi việc qua tay anh đều rất ngăn nắp, rất thích sạch sẽ. Bởi vì anh là cảnh sát không thể ngày nào cũng về nhà, mỗi lần anh về nhà việc đầu tiên chính là quét nhà, lau bếp, cọ wc, thu dọn phòng của chúng tôi (tôi thì cho rằng mình thật ra cũng rất chỉnh tề, chỉ là tôi thường thường không có tìm được thứ tôi cần, lại càng không thể hỏi anh, anh chẳng bao giờ có thể chấp nhận được sự bừa bộn của tôi!) (Thật ra là lúc mới quen nhau, khi anh về nhà việc đầu tiên là cùng tôi mây mưa một phen, chờ đến khi tôi nằm bẹp trên giường, anh mới có thể đi làm việc này việc kia!)... Điều này làm cho kẻ lười như tôi cùng mẹ già thật sự có chút xấu hổ (ngay từ đầu rồi! Haha) dù sao giang sơn dễ đổi, bản tính cũng khó dời mà, tôi cùng mẹ cũng nghe theo ý anh. Rồi lại ví dụ như, khi anh nghỉ phép được nhiều ngày, tôi sẽ yêu cầu anh để râu, bởi vì cảnh sát trong lúc đi làm thì không được để râu nha, nhưng mà anh thì lúc nào cũng thừa dịp tôi không chú ý mà len lén cạo đi, sau đó, còn nói để râu nhìn chẳng khác nào ăn cướp... Lí do làm cho tôi vừa bực mình lại vừa buồn cười, chẳng lẽ khuôn mặt kia của anh không để râu sẽ rất nhã nhặn sao?

Bất quá riêng với chuyện trang phục anh chưa từng chú trọng đến. Có khi tôi cảm thấy tôi cũng nên ăn mặc đàng hoàng một chút mới đúng, anh cũng vậy. Nên vì mặt mũi của nhau mà! Nhưng mà mặc kệ tôi mặc quần áo như thế nào, cắt tóc ra sao, bộ dáng của anh bao giờ cũng tỉnh như không, lại còn hùng hồn nói: cũng có gì khác nhau đâu?! Có khi, tôi thật là vì chồng không hiểu phong tình làm cho cảm thấy bị tổn thương... Chẳng lẽ anh không phải vì sắc đẹp của tôi sao? Khó trách tôi lúc nào cũng muốn mắng anh là bé gấu đầu đá!

Thật ra cái này cũng là có vết tích nha, lần đầu tiên khi nhìn thấy nhau ở Speed, tôi khi đó mặc quần jean, áo T-shirt cùng giày sandan, lại còn quên đeo kính áp tròng, hơn nữa tóc còn rối bời... Lúc ấy tôi thật sự rất là hối hận vì sao tôi lại ăn mặc “quê mùa” như vậy để đến Speed, mà nói như thuật ngữ trong game online thì chính là tân thủ không có mặc bất kì trang bị nào để gia tăng phòng hộ, nhìn kẻ thù của tôi kia: Đồng hồ CK tăng 5 điểm mị lực áo Prada tăng 10 điểm hấp dẫn, quần da Gucci tăng 8 điểm đẹp trai giày D&G tăng 12 điểm tự tin... Trời ạ! Trận chiến này chẳng phải chưa cần ra tay đã thảm bại rồi sao?

Nhưng anh vẫn đến mời tôi cùng đi ăn khuya, lúc ấy tôi còn tưởng rằng ánh mắt đặc biệt của tôi đã phát huy tác dụng, làm cho anh không rảnh để chú ý tới cái áo T-shirt nhảm nhí cùng đôi giày rách te tua... Thì ra, thì ra cho dù ngày đó cho dù tôi có ăn mặc đẹp đến thế nào, cũng chẳng gia tăng thêm được tí sức nặng nào.

Thật ra tôi nên biết điều đó sớm, ngày đó tôi ở trên xe nắm lấy bàn tay to ấm của anh, khi anh đưa tôi đến quán vỉa hè ăn thịt dê, khi anh thẳng thắn đề nghị tôi cùng anh đến Hàng Xuân trải qua bốn ngày nghỉ lễ. Anh là người theo trường phái siêu cấp thực tế, tôi đáng lẽ phải sớm biết như thế.

Có một lần, chúng tôi phải tham dự hôn lễ của một đồng nghiệp, tôi nửa đùa nửa gạt ép anh mặc áo sơ mi cùng quần tây mà tôi đã tỉ mỉ chọn lựa, cái đồng hồ điện tử cũng được thay bằng đồng hồ thạch anh, áo sơ mi màu trắng ngọc trai cùng quần tây xám nhạt, tôi mới thành công phát hiện ra trên người chồng yêu của tôi tỏa ra sức hấp dẫn của sự thành thực, thật sự khiến cho tôi choáng váng.

Sau khi hôn lễ của đồng nghiệp kết thúc, chúng tôi lại quay về với quần đùi cùng T-shirt, còn có anh tha dèp lười đi lại trong nhà đầy vui sướng. Đi tới đi lui cười cười một chút, trong lòng tôi đột nhiên tràn ngập một cảm giác hạnh phúc tuy rất giản đơn nhưng vững chắc. Anh chân thành nói với tôi: Cũng có gì khác nhau! Cho dù anh có mặc y phục như thế nào, anh chẳng phải vẫn là bé gấu đầu đá mà em yêu nhất.

Điều anh hấp dẫn tôi nhất thật ra chính là sự cương nghị đáng tin tưởng cùng với tình yêu khắc cốt ghi tâm từ nơi sâu nhất trong tâm hồn anh. Hơn hai năm chung sống, tâm tình nhìn anh cả ngàn lần cũng không chán đã sớm phai nhạt, dù sao cơ hội muốn nhìn vẫn còn rất nhiều mà, há há! Như vậy tôi có phải cứ yên tâm mà tiếp tục làm bà cô không nhỉ??

Tôi dùng giọng điệu sùng bái nói với anh: chồng à, em cảm thấy anh thật sự rất đẹp trai nha!

Anh từ chối cho ý kiến.

Tôi còn nói: Vậy anh có thấy em đẹp trai không?

Anh nói: Cũng được!

Tôi lập tức đen mặt: từ ngày hôm nay trở đi mỗi ngày anh phải nói vợ của anh rất đẹp trai mười lần, nếu không bắt đầu từ tháng sau, giảm năm ngàn tiền tiêu vặt!

Anh dùng vẻ mặt vô tội nhìn tôi: Anh tất nhiên là cảm thấy em rất dễ nhìn mà, nếu không anh làm sao lại chú ý tới em? Cái này còn phải nói sao?!

Oa uy hiếp kìa... Chồng của tôi quả nhiên đúng là bé gấu đầu đá mà

3. Chương 3: Em Bé Trên Núi

Nhớ rõ có một câu chuyện cổ tích như thế này.

Có người trẻ tuổi gặp một người tự xưng là Nguyệt Lão.

Người trẻ tuổi không tin: “Nếu như ông thật là Nguyệt Lão, như vậy vui lòng nói cho tôi biết, sau này tôi sẽ lấy người như thế nào làm vợ.”

Nguyệt Lão đưa cậu ta đến chợ chỉ vào một cô bé và nói đó chính là người đó.

Cậu ta vừa nhìn thấy cô bé con vừa dơ lại vừa xấu lại còn chảy nước mũi thò lò, nhất thời nổi điên, cầm lấy đòn gánh trên đất nhăm đầu cô bé đập xống rồi bỏ chạy!

Qua mười năm, người trẻ tuổi căn bản đã quên đi chuyện lúc trước, rốt cuộc cũng cưới được một người như hoa như ngọc. Trong đêm tân hôn, cậu bất ngờ phát hiện trên trán cô dâu có một vết sẹo nho nhỏ. Cô dâu thẹn thùng nói: “Vết sẹo này em bị năm 10 tuổi, ngày hôm đó đang chơi ở chợ bị một tên lưu manh đánh...”

Tôi là tôi rất hiểu kì bộ dáng khi còn nhỏ của chồng yêu tôi như thế nào? Có đáng yêu không? Có bộ dáng như trong tưởng tượng của tôi không?

Nguyệt Lão ông có thể đưa tôi đến nhìn một chút không??? Xem đứa trẻ lúc trước!

Có đôi khi thật sự có điểm khâm phục chồng yêu của tôi, anh luôn có thể nằm vật ra giường, chưa đầy năm giây đã ngáy khò khò. Nói thật ra thì đây không được xem là giỏi giang hay là tài năng đặc biệt gì, nhưng thật sự chỉ có nhân tài với suy nghĩ đơn giản, cùng trái tim không ưu phiền mới có thể làm được?? Giống như tôi loại người vì dân vì nước, lấy niềm vui của thiên hạ làm niềm vui của mình, lấy nỗi buồn của thiên hạ làm ưu phiền của mình, cái gì cũng ôm vào trong người, lúc nào cũng phải trần trọc gần nửa tiếng đồng hồ mới có thể đi vào mộng đẹp.

Tôi đem suy nghĩ mình nói cho chồng yêu biết.

Anh “ke ke” hai tiếng đầy thần bí, nói tôi đưa tai anh nói nhỏ cho nghe.

“Anh ngủ nhanh như vậy là bởi vì trước khi ngủ đều phải bắn cho em nên rất mệt!” Anh giả bộ bộ dạng đang hấp hối, chân lại còn co rút.

Về mặt của anh chọc tôi cười tới đau bụng!

“Kì thật khi vợ không ở bên cạnh, tối anh không có ngủ được!” Anh bày ra bộ dáng đáng thương đến tội nghiệp nói: “Bởi vì anh sẽ nhớ em mà!”

Mặc dù biết chắc cái này không phải là sự thật, anh cũng không phải là người như vậy, nhưng là những lời như vậy rơi vào trong tai thật là thấm, trong lòng ngọt ngào không thôi, sau một trận say mê, đang lúc định cổ vũ anh hai câu...

Anh ngủ lẩn quay! (Chỉ mới có như vậy mà mệt rồi sao?!)

Khi chỉ có một mình, tôi cũng nằm ở trên giường suy nghĩ miên man một chốc mới ngủ được. Có anh bên cạnh, tôi thích yên lặng nhìn anh ngủ bên cạnh tôi giống như một đứa trẻ, nghe tiếng ngáy nho nhỏ của anh.

Giờ phút này không còn nhìn thấy hình ảnh vị cảnh sát dũng mãnh trong ca trực ban ngày.

Tôi nhìn đám lông ngực anh phập phồng theo từng nhịp thở đều đặn.

Tôi nhìn vết râu quai nón lún phún trên khuôn mặt cương nghị của anh.

Nhẹ nhàng tựa gương mặt lên tay anh, tôi cảm nhận được niềm hạnh phúc ủa đến cùng hơi ấm từ người anh phả ra. Giờ phút này anh trần trụi xoạc tay chân thành hình chữ đại đáng yêu như một đứa trẻ, như là những đứa trẻ đi chân trần vọc nước bên bờ suối hoặc là trèo cây bắt ve sầu như trong văn chương thường hay nhắc đến.

Chậm rãi thiếp đi, trong giấc mộng tôi mơ màng nhìn thấy chồng yêu của tôi quay trở về thời trẻ con quây phá xóm làng, đôi mắt tròn xoe trong veo, khi cười để lộ ra hàm răng trắng bóng. Đó là bé gấu mà tôi yêu nhất nha.

Lúc nào cũng vậy, khi trời còn chưa sáng bé gấu đã chạy như bay ra khỏi cửa, trong cặp sách cũng chỉ có đồ ăn nhẹ cho buổi trưa cùng đôi giày thể dục chưa bao giờ mang đến. Còn chưa đến thời gian vào học mà? Bé gấu sao lại sợ đi học muộn đến như vậy, bé gấu chạy như bay, trước mỗi buổi học, bé luôn quanh quẩn gần đường, chạy qua hai cánh rừng, đi đến con đường thông xuống dưới chân núi, sau đó im lặng núp đi, trong lòng mang theo mong chờ mà ngồi chồm hổm ở đó. Bé biết tài xế quái thú ở thôn bên cạnh sẽ đi qua hướng này, bé rất thích nhìn tài xế quái thú chậm rãi đi qua đây, sau đó mới cảm thấy thỏa mãn mà đi học.

Quái thú là thứ bé hâm mộ nhất, bé gấu quyết tâm: sau này nhất định phải làm tài xế quái thú, mỗi ngày đều cỡi quái thú.

Khi đến trường thì đã trễ học, giống như mọi lần!

Giờ học buổi sáng thật sự là gian nan mà, người luôn hiếu động năng lượng tràn đầy chẳng hề biết ngồi yên như bé gấu lại phải im lặng ngồi trên ghế nghe thầy giáo giảng những bài học quá ư nhàm chán thì là chuyện bất khả thi. Bé khi thì giật tóc bạn học nữ ngồi ở phía trước, khi thì cột dây giày hai bạn nam ngồi cạnh lại với nhau vừa được ngồi xuống sau khi ngồi xuống, lại tiếp tục lại bị phạt đứng.

Đến trưa, bé gấu không chịu ăn thức ăn của mình. Bé bắt bạn học phải đưa những thức ăn ngon nhất cho bé, nếu không bé gấu sẽ đánh người nha!

Buổi học chiều thì đơn giản hơn, bé gấu cùng mấy người bạn học cùng nhau cúp cua, bé chính là ông trời con chính cống ở trong trường nha.

Bên suối, mấy đứa trẻ con cỡi đồ nhảy xuống nước bắt cá, bé gấu lên bờ lén lút đem ớt trét lên quần lót của bạn... Khi mọi người lên bờ mặc đồ bị ớt làm cay đều kêu ré lên, phải nhảy xuống suối lần nữa.

Trong vườn xoài, bé gấu nói: “Mọi người đứng dưới cây chụp xoài, bởi vì xoài chín rồi, không chụp trúng rồi sẽ bị đập, tôi sẽ đánh chết mấy người!” Bé gấu bò lên cây, dùng sức lay cành xoài, từng trái từng trái xoài to rụng rớt xuống như mưa, rồi cười há há khi thấy bạn học bị xoài rớt đầy đầu mà cũng không dám chạy đi né.

Trên đường về nhà, mắt bé gấu sáng rõ, quái thú mà bé ao ước ngày đêm hóa ra đang đứng ở bên lề đường. Bé tìm một sợi dây cột vào quái thú, nhảy lên quái thú, kêu tất cả bạn học đi ngang qua kéo quái thú đi. Nhưng tất nhiên là không thể nhúc nhích được rồi! “Tiếp tục kéo, kéo không được không cho về nhà!” bé gấu lớn giọng ra lệnh, cũng không ngoảnh đầu lại cứ nhắm thẳng hướng đường về nhà. Để lại bạn học hì hục kéo quái thú...

Bé gấu thành linh nhớ ra bữa trưa chưa có ăn. Vì sợ mẹ mắng, chẳng thể làm gì khác hơn là đem bữa trưa đút cho bé chó vàng ở nhà...

Sau khi ăn cơm xong, bé gấu nghe mẹ nói: “Bé chó vàng hình như bị bệnh rồi, dạo này cũng không ăn cái gì, bụng lại căng tròn...” Bé vội vàng chạy ra ngoài!

Tôi giật mình tỉnh lại từ trong giấc mơ, đã khuya rồi! Chồng yêu của tôi vẫn ngủ giống như một đứa trẻ ngây thơ!

“Đứa trẻ ngây thơ?? Đúng vậy, bắt quá không biết khi anh còn nhỏ có nghịch ngợm đến mức vậy không!” Tôi nhớ lại mà không khỏi cười khổ.

Không ngờ được bé gấu kia đã trưởng thành trở thành một người đàn ông chừng chạc rồi?!

Nguyệt Lão, không cần đưa tôi đi gặp bé gấu!

Tôi sợ, tôi sợ sẽ dùng đòn gánh ra sức đập đầu anh!

Ít nhất, nhất nhất cũng phải dùng đòn gánh đập bảy nhần bảy bốn mươi chín lần mới đủ...

4. Chương 4: Lãng Mạn Của Gấu Lớn

Tôi có một bạn học, hồi trung học rất đau khổ để theo đuổi cho được một bạn học nữ dễ thương, hao hết tâm tư, nhưng trước sau vẫn không thành công. Nhưng thành ý của cậu ấy cuối cùng cũng khiến cho cô bạn cảm động, đồng ý sẽ cùng cậu đi xem phim vào đêm giáng sinh.

Rất nhiều người theo đuổi cô bé đó, cá độ chuyện của cậu sau đêm giáng sinh...

Tôi đánh cược cho cậu, lúc này nhất định thành công!

Sau khi ăn tối xong, cậu hỏi: “Chúng ta đi xem phim gì?”

“Cái nào cũng được!” Cô bé cho một đáp án như đúng rồi.

Sau khi bọn họ chia tay, cô bé nói cậu vĩnh viễn cũng không cần tìm cô!

Như thế nào lại như vậy? Hồi lại, thì ra bộ phim ngày hôm đó bọn họ xem lại là...

“Hoàng Phi Hồng tranh đấu cùng tứ sư vương”

“Chính cô ấy nói cái gì cũng được mà!” Cậu vẫn rối như tơ vò

Lãng mạn là cái gì?

Thế giới hai người mà không có sự lãng mạn thì sẽ có quang cảnh như thế nào?

Tôi vẫn cảm thấy tôi là người lãng mạn!

Tôi sẽ viết thư tình, tôi sẽ viết thơ tình.

Tôi sẽ rủ rê chồng yêu của tôi đi xem một bộ phim mà khiến cho người xem đau hết cả tim, sau đó òa khóc. Tôi sẽ tặng chồng yêu một món quà tình yêu đầy kinh hỉ trong ngày lễ tình nhân!

Khi trời chiều tím ngắt chuyển sang đêm, tôi sẽ nắm chặt bàn tay thô của anh, hẹn thề đến sông cạn đá mòn!

Khi mặt trời ló dạng trên đỉnh núi, tôi sẽ nhẹ tựa đầu lên bờ vai anh, nguyện cầu có thể mãi mãi trường cửu bên nhau!

Rất đáng tiếc, tôi cần phải thông báo rằng chồng yêu của tôi thực chất là người thô lỗ.

Cậu lãng mạn nhất mà anh từng nói với tôi trong cuộc đời này chỉ có: “Đừng nhìn trời chiều đỏ rực mà quên đi hoa hồng dưới chân.”, nhưng mà tôi nghe kiểu gì, vẫn cảm giác đường sự đe dọa tôi trong những câu từ này có vẻ nhiều hơn thì phải!

“Anh thấy đoạn nào trong Titanic là cảm động nhất?” Tôi vì bộ phim Titanic mà mắt vẫn còn ngân ngấn lệ.

“Anh thích đoạn khi Jack vẽ tranh cho Rose, còn có Rose kéo Jack vào trong phòng mà ân ái cũng rất được...” Gấu lớn nghĩ một chút rồi nói.

“Chồng à, anh là người hùng của lòng em!” Tôi say mê nhái lại ca khúc của Maria Kelly.

“Bài hát này là như thế nào vậy hả?” Anh nhú mày.

Muốn làm khó anh cũng chẳng có cách nào, chồng yêu của tôi chính là dạng như thế này! Hơn hai năm qua không biết có bao nhiêu tế bào lãng mạn trên người tôi bị anh bóp chết rồi?! Dựa theo lời anh nói, tôi cùng anh bên nhau đã hơn hai năm, trải qua những cố kị, tôi không thể để anh tha hóa! Các bạn nói tôi nên làm cái gì bây giờ?

Một ngày nọ tôi thật vất vả lôi kéo chồng yêu cùng tôi đi dạo phố.

Nửa tiếng sau...

“Vợ à, anh thật sự đi không nổi!” Anh nhìn y chang một con chó già sắp chết.

“Em nhớ tuần trước cảnh sát có hoạt động huấn luyện ngoài trời 2 ngày trên Võ Sơn, anh còn phải vác theo mười mấy kí trang bị, bây giờ sao lại đi không nổi?” Tôi có chút giận.

“Cái đó không giống mà!”

“Có cái gì không giống chứ?”

“Bởi vì đi dạo phố thế này rất chán mà!” Anh trả lời rất thành thật.

Tôi rất giận không đi dạo nữa, hai người lên xe chạy về nhà, tôi một câu cũng không nói. Anh thành linh chính mấy sưỡi trên xe, sau đó duỗi tay ở chỗ phả khí mà xoa rồi xoa...

“Anh rốt cuộc đang làm cái gì vậy?” Tôi càng lúc càng giận.

“Suốt đường đi em không có nắm tay anh, tay lạnh lắm, cho nên anh phải sưởi ấm.”

Tôi cười to, đúng là không nhịn được!

Anh dừng xe lại ở ven đường, hai tay nắm lấy lỗ tai của mình, giống như cún con mà dụi dụi đầu vào ngực tôi, nói: “Vợ à xin lỗi mà...”

Bạn có thể tưởng tượng một người đàn ông cao to vạm vỡ lại làm ra động tác đáng yêu như của thú cưng thế này thì bộ dáng sẽ ra sao không? Tôi đúng là trợn mắt há hốc hết miệng mồm, một loại cảm động đến lạ kì không ngừng chạy loạn!

Tôi bắt đầu cảm giác được chồng tôi thật ra cũng là một người rất lãng mạn, chỉ bất quá sự lãng mạn của anh không liên quan gì đến cái gọi là phong hoa tuyết nguyệt, mà lại thực tế như những chuyện cơm áo gạo tiền trong cuộc sống chung hàng ngày. Chỉ là tôi chưa từng thật sự để tâm cảm nhận điều đó mà thôi!

Lãng mạn của anh chính là có thể vào lúc nửa đêm từ trên núi Hằng Xuân, chạy xe hơn ba giờ đưa tôi đến Triều Châu chỉ để mua kem đánh răng.

Lãng mạn của anh chính là có thể leo núi hai tiếng đồng hồ để tìm loại thức ăn hoang dã mà tôi từng khen ngon đem về nấu cho tôi.

Lãng mạn của anh chính là khi tôi nấu ra một tô mì rất khó ăn cho anh, anh vẫn có thể muốn ăn thêm một phần nữa.

Sự lãng mạn thường giống như là trẻ con nghịch ngợm cùng bạn chơi trốn tìm, cần bạn dụng tâm mới có thể tìm ra.

Con chim xanh hạnh phúc đó, luôn dùng cách ẩn thân để tự bảo vệ ngay trước điểm mù của mắt bạn.

Gấu lớn vẫn lãng mạn mà, tôi nghĩ!

Làm tình xong, tôi nằm nghiêng trên người anh.

“Chồng à, cùng anh ân ái, làm cho em có cảm giác hạnh phúc ngập tràn, giống như ngay trong ngày đông lạnh lẽo tìm được suối nước nóng.” Tôi nói đầy tán thưởng.

“Ha ha, anh cũng vậy. Rất sướng!” Anh thật là đắc ý mà.

Lãng mạn, chồng tôi thật sự rất lãng mạn. Tôi cố gắng tự nói với chính mình...

Sự lãng mạn này giống như đứa trẻ nghịch ngợm, mặc kệ nó có trốn ở đâu, tôi nhất định cũng sẽ đem nó tìm ra. Nó đừng mong chạy thoát!

5. Chương 5: Điều Ước Của Đèn Thần

Sau khi viết xong chương thứ tư, có người ý kiến nếu tựa là lãng mạn của gấu lớn, nhưng mà sao chẳng có viết đến chuyện lãng mạn nào, quả thực là gãi ngứa qua giày! Được rồi, vậy thì tôi thuận theo tự nhiên, viết một chút chuyện lãng mạn.

Nhưng mà, phải bắt đầu từ đâu mới tốt đây? Dù sao chồng tôi không phải là người lãng mạn.

Lễ tình nhân? Sinh nhật? Hình như là ý kiến không tồi, dù sao đây đều là những ngày lãng mạn trong cuộc sống này! Bất quá, cẩn thận nhớ lại hai lần sinh nhật, bốn cái lễ tình nhân (cả tây lẫn ta) trong hai năm qua, chồng yêu của tôi chưa từng có tặng tôi món quà nào. Mà dựa theo như lời giải thích của anh là không có tiền...

Ở đây tôi tiện thể giải thích một chút, dựa theo “Điều lệ quản lí vợ chồng của Trung Hoa dân quốc” thì điều thứ sáu qui định: chồng (sau đây gọi là bên giáp) đem thu nhập (bao gồm quỹ đen, của chìm) toàn bộ

giao cho vợ (sau đây gọi tắt là bên Ất) quản lí, bên Ất được theo dõi nhu cầu chi dùng hàng ngày của bên Giáp để đưa ra định mức sử dụng tiền bạc.

Cho nên, toàn bộ lương thưởng của chồng yêu tôi đều giao cho tôi quản lí, trên người anh chỉ có mấy đồng lẻ để anh ăn cơm ở bên ngoài cùng xăng xe và thuốc lá. Tin tưởng tất cả các bạn có thể hiểu được điều này với tôi. Ngân vụn lần tôi không muốn a, quản lí gia đình này nọ tôi làm sao có thể nhẫn tâm để cho chồng yêu của tôi vất vả cứ? Tôi chỉ có thể cố gắng nén lòng mà ôm lấy gánh nặng này mà thôi.

Nhưng, không thể lấy lí do “Không có tiền” để rồi trong lễ tình nhân sinh nhật của vợ mà không tặng quà như là một điều đương nhiên. Bởi vì cũng dựa theo “Điều lệ quản lí vợ chồng của Trung Hoa dân quốc” thì điều mười một qui định: Chồng (sau đây gọi tắt là bên Giáp) phải triệt để phát huy truyền thống kham khổ nhẫn nại đầy tốt đẹp của cha ông, thường ngày nhìn ăn nhìn dùng, đem tiền lẻ chuẩn bị quà trong ngày sinh nhật hay lễ tình nhân tặng cho vợ (sau đây gọi là bên Ất), giá trị không được ít hơn 999 nhân dân tệ, đồng thời bên Giáp cũng không được làm trái nguyện vọng của bên Ất.

Về việc không tặng quà sinh nhật, lễ tình nhân này nọ, tôi tạm thời giữ lại quyền truy tố trước pháp luật của mình (ôi, ai kêu tôi yêu chồng tôi đến như vậy chứ!!)

Vậy nên kể chuyện lãng mạn nào cho tốt bây giờ??

Tôi nói rồi:

Lãng mạn thường giống như là trẻ con nghịch ngợm cùng bạn chơi trốn tìm, cần bạn để tâm mới có thể tìm ra được.

Con chim xanh hạnh phúc, luôn dùng cách ẩn thân ngay trước điểm mù của mắt bạn.

Để cho tôi chú tâm tìm một chút nào!

Giao thừa năm 2000? Hình như cũng rất được, cũng là một ngày lãng mạn trong cuộc sống!

Ngày cuối cùng của năm 1999, khi tôi về đến nhà trên núi Hằng Xuân, đã là mười giờ tối, vì điều đặc biệt trong cuộc sống này nên khổ cực một chút cũng rất đáng giá.

“Chồng à, chúng ta phải ăn mừng ngày đặc biệt này như thế nào đây?” Tôi hỏi mà lòng đầy chờ mong.

“Không bằng chúng ta làm một trận đánh thế kỉ đi?” Anh bắt đầu cởi quần áo.

“Cười không nổi!” Cái này căn bản không phải là câu trả lời tôi muốn.

“Anh đã đợi một tuần, chẳng lẽ em muốn anh đợi qua thế kỉ sau sao?” Anh ôm chặt lấy tôi, lộ ra nụ cười, hôn lên môi tôi...

Tôi không thể chống cự, quá trình thất thân đi vào khuôn khổ tạm thời không nhắc tới nữa.

Khi tôi thoát được khỏi “ma chướng” của anh cũng đã hơn mười một giờ, chúng tôi vội vã chạy xe từ trên núi xuống lễ hội chúc mừng trong thành phố. Dọc theo đường đi, tôi nắm lấy bàn tay thô thô của anh, nghe tin tức chúc mừng năm mới từ các kênh truyền thanh chuyển đến, cảm giác hạnh phúc tự nhiên sinh ra.

“Lễ hội đúng là dành cho người hạnh phúc!” Tôi cảm khái nói.

“Vợ à, anh nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc!” Anh thành linh lãng mạn hẳn lên.

“Em sợ, em sợ có một ngày nào đó anh không còn quan tâm tới em!” Mắt tôi đỏ hoe.

Anh không lên tiếng, chỉ đưa tay ôm tôi vào trong lòng anh. Hai gò má tôi cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ mà bình ổn của anh, lặng yên hưởng thụ cảm giác hạnh phúc này. Có lẽ, cuộc đời này chung qui khó có thể được như ý mỗi người, nhưng cuộc sống cho đến lúc này, còn gì để hối hận? Chưa bao giờ vì ai mà xúc động, trong một đêm này, tôi để mặc cho lửa tình cháy rừng rực, đem tất cả những lời ấy khắc vào trong tâm.

Đi đến địa điểm tổ chức lễ hội, MC bắt đầu hô hào mọi người đếm ngược. Chúng tôi như điên như say cùng với mọi người gào to!

“... Bốn! Ba! Hai! Một!”

Pháo hoa bùng lên, cả vùng trời lóe sáng, rạng rỡ như ban ngày.

Chúng tôi cái gì cũng nghe không được, nam thanh nữ tú phía trước ôm hôn nhau cũng dần trở nên mơ hồ.

Ngón tay út của anh lặng lẽ móc lấy ngón tay út của tôi.

Trong đầu tôi chỉ toàn là hạnh phúc.

Rời khỏi lễ hội, chúng tôi quyết định đến quan ải Khẩn Đình xem mặt trời mọc đầu thiên niên kỉ. Quan ải vốn là địa điểm ngắm mặt trời nổi danh của Hàng Xuân, chúng tôi đoán rằng trên đường đi xe cộ sẽ nối đuôi nhau rồng rắn, nhưng bất ngờ chính là chẳng thấy người hay chiếc xe nào cả. Có thể là còn quá sớm để đi ngắm mặt trời mọc đi!

Dưới bầu trời đầy sao, chúng tôi hạ cửa kính xe xuống, nằm ở bên trong xe hưởng thụ làn gió mát mơn man, nghe tiếng pháo hoa từ nơi xa vọng lại. Có lẽ là do không khí lầy nhiễm, chúng tôi vừa ngây thơ lại vừa nghiêm túc thề non hẹn biển, luôn ở bên nhau không cần để người còn lại phải lẻ loi trong cuộc đời này. Chúng tôi không muốn ngủ, không muốn bỏ qua khoảnh khắc mỹ lệ kia dù chỉ một giây.

Trời dần sáng, không khí rất tốt, tôi cùng chồng đứng ở quan ải cạnh biển, đón gió biển chờ đợi tia nắng đầu tiên.

Đến khi trời đã sáng rõ, chúng tôi vẫn không thấy mặt trời mọc.

“Tại sao lại chỉ có hai chúng ta đến ngắm mặt trời mọc?” Tôi cảm thấy là lạ.

“Há... Há!” Chúng tôi cười sằng sặc, bởi vì chúng tôi thành linh nghĩ đến quan ải ngắm mặt trời đúng là rất được, đáng tiếc phải là phải ngắm “mặt trời lặn”... Xem ra tối hôm qua chúng tôi bị say rồi, xem ra vở kịch lãng mạn nhất thời biến thành hài kịch. Chúng tôi chỉ có thể kéo lê thân xác mệt mỏi về đến nhà rồi lăn quay ra ngủ bù, không còn chút sức nào để dành cho lãng mạn.

Cái này nên kể chuyện lãng mạn nào bây giờ? Ngay cả đêm thiên niên kỉ cũng thất bại rồi!

Thật ra thì các bạn làm ơn đừng ép tôi nữa, tôi đây đã thành thực khai báo, thật sự không có gì để kể nữa hu hu!

Mấy ngày nay thừa dịp được nghỉ, tôi đem bốn chương đã viết xong đưa cho chồng yêu tôi xem, thuận tiện mong chờ lời bình luận của anh, như trẻ con chờ cho kẹo.

Anh lật lật một chút, lắc đầu nói: “Chán ồm, chẳng ra làm sao!”

Tôi giận bỏ đi làm chuyện của mình không để ý tới anh, một lát sau điện thoại có một tin nhắn.

“Khi cọ vào đèn thần ba cái, thần đèn hỏi anh muốn điều ước gì. Anh nói, anh hi vọng người đang đọc tin nhắn này mãi mãi được bình an vui vẻ hạnh phúc!”

Chưa bao giờ nước mắt nóng hổi lại rơi xuống nhanh như vậy, chỉ cảm thấy đầu nóng đến muốn ngất xỉu.

Cho dù là bây giờ viết lại những lời ấy, mắt tôi vẫn đỏ hoe như trước.

Tôi đi đến ôm anh: “Nói thật đi, cái đó anh ở đâu?”

“Tự anh nghĩ ra mà!” Anh nói như không có việc gì.

Quá cảm động, tôi thật sự quá cảm động!

Rốt cuộc có một chuyện lãng mạn để tôi có thể khoe ra rồi... Ya

6. Chương 6: Xin Lỗi! Anh Không Giống

Hai người đàn ông yêu nhau, quyết định cùng chung sống, vấn đề cũng tới!

Có người hình dung tình yêu đồng tính chính là hoàng tử yêu hoàng tử. Tôi thích kiểu nói thế này, rất có ý tứ hàm súc của cụm “từ nay về sau cùng trải qua cuộc sống hạnh phúc”, không hề thực tế mà ủng hộ hai chiến sĩ tay không tác sát, tưởng rằng lên ngôi hoàng tộc là có thể nắm tay nhau cùng chống lại thiên binh vạn mã.

Nhưng sau đó có một vấn đề! Hoàng tử cùng hoàng tử kiểu gì cũng không thể mãi mãi lén lút giống như là vừa thấy mặt thì liền trốn vào trong phòng rồi làm tình điên cuồng, sau đó đứng dậy xem qua TV cập nhật tình hình đại chiến giữa quốc dân đảng cùng đảng dân tiến mỗi ngày, tiếp theo lại làm tiếp một đợt khoái cảm nguyên thủy như say như dại. Tần số dùng remote TV chuyển kênh càng lúc lại càng cao, đổi đến chín lần mới nghe thấy được phóng viên truyền hình trực tiếp từ hiện trường vụ động đất 921 phỏng vấn: “Mọi người trong nhà bạn bị động đất chết, bạn có cảm thấy đau lòng?” Khi lời nói ngu xuẩn ấy nói ra, chúng tôi cuối cùng cũng phải đi ra! Giống như khi mua nhà mới trang trí trong phòng khách một chậu hoa hồng, cuối cùng muốn đưa ra ngoài ban công phơi nắng ấm, làm cho hàng xóm tò mò bình phẩm một lượt. Giống như lễ đăng cơ của chiến sĩ hoàng gia nói cho cùng không thể còn giống như núp trong chiến hào nghênh chiến trong các trận đánh.

Tất nhiên, chúng tôi cũng không thừa nhận đây là bởi vì năng lực của chồng có giới hạn. Đồng thời, chúng tôi cũng không thừa nhận đây là bởi vì lời chê cười của vợ chẳng có gì mới mẻ.

Chúng tôi quyết định đi ra ngoài đối mặt với bạn bè đồng nghiệp hàng xóm!

“Anh đoán, mọi người có thể phát hiện ra quan hệ của chúng hay không vậy?”

“Không thể nào, chúng ta không giống.” Anh hẳn nhiên rất thích thú.

“Cái gì không giống? Chúng ta căn bản chính là như vậy mà!” Tôi cười đánh anh một cái.

Cũng không có ngôn từ kiêng kỵ, chúng tôi không muốn người ngoài phát hiện chúng tôi là một cặp người yêu đồng tính, mặc dù bản thân chúng tôi đối với việc bản thân là đồng tính cũng không có cảm thấy có rào cản. Bốn chữ “Đồng tính luyện ái” ở trong xã hội chúng tôi vẫn còn rất nặng nề, ngay cả chúng tôi cũng rất hiếm khi đem bốn chữ này nói ra khỏi miệng, bởi cảnh cuộc sống không thể trốn tránh mà làm cho chúng tôi không thoát được hàm ý tội lỗi của bốn chữ “đồng tính luyện ái”. Tự nhiên khi chúng tôi nói rằng “ai đó cũng là!” hoặc “ai đó không phải vậy!”, đối phương cũng có thể ngầm hiểu, sau đó thì cứ thế tiếp nhận bốn chữ mà chúng tôi không tiện nói thành lời kia.

Là ai? Không phải là ai? Những người không hiểu cảm thấy thật khó mà phát hiện được sao?

Phần lớn “người không phải” sẽ cảm giác mình cả đời này chưa từng có gặp qua bất kì “là người đó” trong cuộc sống, thậm chí sinh ra ảo giác là tất cả những người đồng tính luyện ái sẽ im lặng sinh hoạt trong một thế giới đen tối xa lắc lơ.

Nhưng trên thực tế, đồng tính cũng có thể là bất kì ai! Từ người nổi tiếng có thể bắt gặp trên TV cho đến bà chủ ở quán đầu đường, kể cả cha mẹ anh chị em của bạn cũng có khả năng “đúng rồi”.

Gấu lớn nói chúng tôi không giống, nhưng cái gì gọi là “giống?” Chúng tôi căn bản là vậy!

Cái chữ “giống” này rất tế nhị, nó đại diện cho một loại ấn tượng về văn hóa mà xã hội đã gán với đồng tính. Thường thường rất là giống, hoặc nhìn không giống!

Có một bạn học tôi lúc trước không biết cậu ấy cũng là như vậy, mãi đến sau này chúng tôi mới “quen biết”, nhưng lần đầu tiên tôi nhìn thấy bạn đó thì lại có một loại cảm giác là có chặt đầu tôi xuống thì vẫn thấy người đó không phải. Tất nhiên cũng có người nghi ngờ bạn đó, nhưng kì cục ở chỗ chỉ cần người đó đưa bạn gái đến giới thiệu hủ họa với người lớn trong nhà, mọi người sẽ “Ồ!” một tiếng rồi tự trách mình thì ra đã đa nghi. Cái này thường làm cho tôi cảm giác vừa buồn cười vừa thương cảm, thì ra phần lớn người Đài Loan thật sự tin rằng đồng tính là sản phẩm của Mĩ hoặc là ở một hành tinh không biết tên nào đó... Ít nhất là ở trong lòng, mọi người tình nguyện chối bỏ sự tồn tại của đồng tính luyện ái từ trong vô thức.

Chỉ có một lần, tôi thật sự hoài nghi tôi bị vạch trần.

Tôi có một bạn học dốc tâm nghiên cứu tử vi mệnh cách, bạn này bỏ ra mấy chục vạn cùng rất nhiều thời gian để học cùng với một người thầy. Cậu ấy giới thiệu tôi để cho thầy của cậu xem tử vi, để lấy ví dụ, lúc

ấy tôi cũng không có để ở trong lòng.

Mấy năm trước có một ngày tôi kích động tinh thần, đến cái địa chỉ trên danh thiếp tìm được vị thầy nổi tiếng kia. Đây là lần duy nhất trong đời này tôi đi tìm thầy bói. Tôi không phải người mê tín, bất quá những điều thầy nói cũng có chút giống với chuyện đã qua của tôi, cũng có nói một chút về tương lai. Cuối cùng, tôi nói với thầy rằng tôi muốn hỏi chuyện tình cảm.

“Làm phiền cậu cho tôi nhìn chỉ tay một chút.” Thầy hình như rất thận trọng.

“Thuận lợi không? Tôi hỏi.

“Trước 43 tuổi cậu sẽ không kết hôn, hơn nữa khả năng rất lớn là sẽ không hề kết hôn!”

“Không thể nào?” Tôi ra vẻ kinh ngạc, thuận tiện giấu diếm lo lắng trong lòng.

“Nếu như cậu kết hôn trước năm 43 tuổi, cậu nhất định sẽ hối hận!” Thầy nói đầy thâm ý, tiếp theo còn bổ sung “Hơn nữa mệnh của cậu cũng không có duyên với phụ nữ.”

“Cái gì duyên với phụ nữ?” Tôi lại tiếp tục giả ngu.

“Chính là không có con gái.” Thầy trả lời rất dứt khoát.

Sau này tôi không hề tìm người xem tử vi nữa, tôi một mực nghĩ có phải đồng tính chẳng lẽ là do trời định?

Lần đầu tiên tôi mang theo tâm tình khẩn trương bất an cùng gấu lớn đến cơ quan anh làm khách. Đó là một cơ quan nhỏ, tính luôn gấu lớn thì chỉ còn có hai, ba cảnh sát khác. Ngày đó bên cạnh chúng tôi là một bạn học tên gọi là A Vinh, một người đàn ông khiến cho mọi người rất thích, luôn cười thoải mái, lại còn mang theo một loại thần thái không sợ trời không sợ đất. Chúng tôi ngồi uống trà nói chuyện phiếm trong phòng khách nhỏ, thoảng cái mọi người cũng quen thuộc lẫn nhau hơn.

“Cậu với gấu lớn quen nhau như thế nào vậy?” A Vinh hình như rất tò mò gấu lớn làm sao có được một đàn em khóa dưới tốt như vậy, lại còn chưa từng nghe nói tới.

“Bọn em à, quen nhau trong thư viện.” Tôi cười nói.

“Đúng vậy, bình thường tôi thích lên thư viện, xem tranh, nghe nhạc giao hưởng...” Gấu lớn lựa theo “lời nói chính thức” của tôi dạy mà trả lời: “Cậu??” A Vinh chỉ vào gấu lớn rồi cười lăn cười bò.

Anh ấy nhất định là tưởng tượng đến hình ảnh bộ dáng Gấu lớn nghiêm nghị nghe hòa nhạc, đi xem triển lãm tranh mới cười đến không thể ngừng được.

Nguy cơ cứ thế mà từ trong nguy cơ theo nụ cười trôi đi. Nói đi nói lại những người xung quanh cũng dần dần quen với việc tôi và gấu lớn cùng nhau đi lại quen với ngày nghỉ của tôi luôn rất ngẫu nhiên trùng một ngày với Gấu lớn quen với việc Gấu lớn trong giờ nghỉ sẽ gọi điện thoại cho tôi cuối cùng là ở bên cạnh anh.

Giống như trong phòng khách chưng một chậu hoa hồng tỏa sáng lấp lánh, lúc đầu mọi người kiêu gì cũng sẽ hỏi “Mua hồi nào?” “Rất đẹp, mua ở đâu vậy?”, nhưng chỉ cần qua một thời gian, mọi người cũng sẽ không còn chú ý đến mấy điều này, giống như là ngay từ đầu nó đã ở kia.

Rất xin lỗi, A Vinh cùng tất cả bạn bè, chúng tôi không có nói cho mọi người sự thật, mặc dù chúng tôi cũng không muốn lừa mọi người.

Kì thật chúng tôi muốn cùng mọi người chia sẻ niềm vui khi yêu nhau.

Kì thật tôi muốn hùng hồn tuyên bố với mọi người, gấu lớn là của tôi, giống như là tôi chiếm được một hành tinh mới, từ nay về sau được đặt tên là hành tinh Elton.

Nhưng mà chúng tôi không thể, mặc dù là tình nguyện vạn phần.

Mặc dù là mấy đứa em quý hóa của tôi đã đối xử với Gấu lớn như là anh ruột, mặc dù mẹ tôi mặt không đỏ tím không loạn nhịp mà xem Gấu lớn như là con ruột mà sai phái, yên tâm thoải mái mà bảo Gấu lớn lấy ba phần quà của cục cảnh sát “đem về nhà”, không cho phép đem tặng người khác. Mặc dù là người nhà đã sớm chấp nhận, chúng tôi vẫn chưa từng nhắc đến đề tài này.

Mẹ thân yêu, con là có biết bao vui sướng trong lòng muốn nói với mẹ, con có được một người chồng tốt như vậy.

Tôi là cỡ nào muốn được nghe mẹ nói một câu “Con tìm được một người chồng rất được, cố mà giữ lấy!”

Tôi là cỡ nào muốn được thoải mái cùng Gấu lớn cãi nhau ầm ĩ trước mặt mọi người, sau đó nghe mẹ già nhắc nhở chúng tôi: Vợ chồng là phải tin tưởng giúp đỡ lẫn nhau!

Việc nhỏ không đáng để vào mắt của người khác nhưng lại là chuyện xa xôi mà chúng tôi không với tới được.

“Anh đoán A Vinh có đoán được quan hệ của chúng ta không?” Có một ngày tôi hỏi.

“Chắc là không biết đâu?” Gấu lớn cũng không có chắc chắn.

Nhớ có một lần, tôi cùng Gấu lớn đến cơ quan anh đi làm.

Mới hơn sáu giờ sáng một lúc, A Vinh đến gõ cửa phòng Gấu lớn muốn anh đi xử lý một vụ đánh nhau, A Vinh tiện tay mở cửa. Tôi nghĩ anh ấy nhất định nhìn thấy tôi cùng Gấu lớn đang chen chúc trên cái giường đơn trong phòng, đắp chung một cái chăn. Càng hồng hơn chính là Gấu lớn nửa tỉnh nửa mê trần trụi chui ra khỏi chăn. Sau đó...

Sau đó? Kì thật cũng chẳng có cái gì, tôi vẫn thường đến cơ quan anh, mọi người vẫn nhiệt tình nói chuyện với tôi, cùng tôi tôi thoát y đi tắm suối.

Mặc dù đôi lúc đồng nghiệp của Gấu lớn cũng hỏi anh: “Đàn em nhỏ nhắn xinh xắn đẹp trai của cậu sao còn chưa tới?” Làm cho tôi không khỏi nói thầm, tại sao lại có “đẹp trai” đi cùng “nhỏ nhắn” chứ?! Có lẽ bọn họ đã biết từ lâu, có lẽ bọn họ đã quen lâu rồi.

Tôi đang nghĩ, bọn họ nếu như có thể qua vài lần chúng tôi đi qua đi lại liền đoán ra được quan hệ của chúng tôi, cái đó cũng không phải là quá hay rồi. Bất quá, nếu như nếu chúng tôi lúc đó lượn qua lượn lại năm sáu chục lần mà còn chưa đoán được, cái đó thì có phải là quá chậm??

“Bọn họ chắc không biết đâu?” Gấu lớn vẫn nói như vậy.

“Đúng vậy, bọn mình không giống!” Tôi cười to.

Có một lần chúng tôi đi thăm bạn ở Đài Trung. Tạm biệt mọi người sau bữa cơm tối, tôi cùng Gấu lớn quyết định đến một gay bar nho nhỏ ở Đài Trung uống một chút. Sau khi vào trong, một lát sau chồng yêu tôi đi ra ngoài mua ít đồ.

Những ai từng đi gay bar đều biết, bình thường ở cửa vào đều có thông báo mọi người đều xuất trình thẻ thành viên, cái này là để đề phòng “không phải người trong giới” đi lạc vào “miền đất lạ”. Khi Gấu lớn một thân một mình muốn đi vào gay bar này, nhân viên đứng ở cửa chỉ chỉ vào thông báo nhỏ kia nói: “Thưa ngài, rất xin lỗi, chúng tôi chỉ tiếp hội viên, không phải thì không thể vào!...”

Sau khi giải thích một hồi, Gấu lớn mới vào với tôi được.

“Vợ à, anh thật sự không giống sao? Phải làm thế nào mới giống chứ?” Anh thở hồng hộc.

Tôi nhìn từ đầu tới chân đánh giá chồng yêu một chút cùng với mớ trầu anh cầm trong tay. Tôi khó xử phát hiện: ấn tượng của mọi người về gay là “Bộ dáng tinh tế nhạy cảm cùng tài hoa hơn người”... một chữ trong đó Gấu lớn cũng không có chạm tới.

Gấu lớn vẫn là bé gấu đầu đá của tôi thôi.

“Thưa ngài, xin lỗi, ngài không giống!” Tôi thật sự rất bất đắc dĩ

7. Chương 7: Mãnh Nam Nấu CƠM

Có đôi khi tôi cũng rất tò mò về đời sống vợ chồng hoặc là tình yêu của những người khác đến tột cùng thì có hình dạng như thế nào? Hai người cùng chung sống với nhau rốt cuộc sẽ làm những việc gì? Rốt cuộc có thể làm những chuyện mới mẻ gì? Nhất là sau khi hai người đã ở cùng nhau qua hai, ba năm.

Lúc vừa mới quen, chồng yêu của tôi con như là hết lòng theo đuổi vợ mình cùng các cách nói chuyện yêu đương. Anh nói chung sẽ đưa tôi đến tham quan phong cảnh của bán đảo Hằng Xuân một chút, đi nếm thử những loại đồ ăn vặt đặc sắc của địa phương. Có khi hứng chí còn có thể dùng hai ba ngày nghỉ phép chạy xe đến Đài Đông cùng nhau đi tắm suối nước nóng. Mặc dù chưa có làm ra những chuyện lãng mạn kinh thiên động địa, nhưng những gì đã trải qua cũng xem như là hoàn mỹ.

Bây giờ thì sao? Chắc hẳn phải vậy chứ, có ai câu cá lên còn tiếp tục cho cá ăn mỗi câu không? Bất quá nói như vậy thật ra không có chỗ không công bằng với chồng yêu của tôi. Nói nghiêm túc thì đây là vấn đề của tôi. Tính cách của tôi cùng với Gấu lớn không giống nhau, Gấu lớn lúc nào cũng dư thừa sức lực, vốn là tính cách không chịu nhàn rỗi, cho dù nghỉ ở nhà cũng phải làm ra đủ chuyện, cả ngày không ngừng hoạt động, thiếu điều làm cho tôi nghi ngờ anh có là một đứa trẻ hiếu động không?! Mà tôi thì không giống vậy, nghỉ ở nhà tôi không muốn suy nghĩ lại càng không muốn tiêu hao thể lực, anh nói tôi lười, thật ra tôi chỉ vận dụng cùng tuân thủ nghiêm ngặt châm ngôn động không bằng tĩnh mà thôi. Dù sao, có con cá nào bị câu lên còn giãy dụa đòi ăn mỗi đâu??

“Vợ à nghe nói nửa kia của cung Gemini là dễ ngoại tình nhất!” Anh vừa nói hàm hồ vừa xem tiết mục đang không ngừng léo nhéo trên TV, “Bởi vì người cung Gemini để cho nửa còn lại của họ có quá nhiều tự do, giống như em, chẳng hề dính lấy anh!” Lời anh mang theo ý kháng nghị.

“Vậy anh nói nên làm cái gì bây giờ?” Tôi sà lên người anh, dùng lưỡi liếm liếm lên tai anh “như vậy đủ dính chưa?!”

“Ngày nghỉ sau này, chúng ta làm gì cũng phải bên cạnh nhau.” Anh quyết định.

Trời ơi, muốn ngày nghỉ phép của tôi vẫn cùng với bé gấu đầu đá tinh lực tràn trề đi khắp nơi thì đúng là muốn đoạt cái mạng già của tôi mà. May mắn, hai chúng tôi chỉ mắc công sắp xếp nhà cửa sao cho ấm áp thoải mái, phần lớn thời gian chúng tôi vẫn nằm ở nhà, hưởng thụ cảm giác ngọt ngào mà bình lặng này.

Lại nói thế giới hai người đúng là vô cùng bình lặng, chung qui cũng không thoát khỏi chuyện cơm áo ngủ nghỉ. Không biết là cái đầu heo nào từng nói rằng: “Lãng mạn giống như là đứa trẻ nghịch ngợm đang chơi trò trốn tìm cùng với bạn, bạn cần phải để tâm mới tìm thấy được con chim xanh hạnh phúc, luôn dùng cách ẩn thân tại điểm mù trong mắt bạn.” Đây là lời vô nghĩa thế nào. Cái gì? Ha ha, không khéo đây chính là danh ngôn của em trai kẻ hèn này, xem ra tôi lại vừa mới được cùng đứa trẻ nghịch ngợm này chơi trốn tìm rồi.

Lúc này hình như đứa trẻ ấy đang núp trong nhà bếp thì phải?! Ha ha

Cũng nói rõ chuyện xuống bếp một chút, là chồng yêu của tôi tự mình xuống bếp tỉ mỉ làm một bữa cơm tình yêu lãng mạn, nói chung cũng đủ lãng mạn nhỉ?

Cũng phải nói chồng yêu tôi xem như rất nhiệt tình làm những bữa cơm tình yêu, anh luôn tự động tự giác, không hề hối hận mà nấu cơm cho tôi, mặc dù trong lòng tôi cũng có chút nghi ngờ anh sau khi ăn xong thức ăn do tôi nấu mới có hành động dũng cảm này. Bất quá khi chỉ có hai người bên cạnh nhau, tôi cũng rất vui vẻ để cho anh vì tôi mà phục vụ. (Khi có mẹ tôi thì không được rồi, nhà bếp vốn là địa bàn của mẹ.)

Nấu cơm, chuyện đầu tiên chính là phải mua thức ăn.

Trước đây khi ở Hằng Xuân, trên bàn của chúng tôi lúc nào cũng có món ngon, bình thường cho dù Gấu lớn có nhảy xuống hồ bắt cá hay là các loại rau cỏ trên mảnh đất trống bên cạnh đồn cảnh sát, hàng xóm cho thịt dơi cùng thịt heo rừng, buổi tối Gấu lớn đi đến suối mót cua, tôm núi, còn có một đồng không biết là cái gì được anh làm thành thức ăn hoang dã. Có một lần, anh còn tự mình nuôi một con gà thả vườn, vịt xiêm. Nói chung, đây đều là những thứ không tốn bao nhiêu tiền. Tôi cũng để anh nấu cho tôi đầy cả một bàn.

Nhưng bây giờ đã đến thành phố Bình Đông, mua thức ăn đã không phải là một chuyện quá dễ dàng, đối với chúng tôi mà nói giống như là phải thi đấu đối kháng đầy cực khổ. Đã xem qua trong phim hoặc quảng cáo hình ảnh người mẹ đem theo con nhỏ vào siêu thị mua sắm chưa? Tình hình khi chúng tôi vào siêu thị mua thức ăn còn tệ hơn cả như vậy, chỉ bắt quá con nhỏ biến thành người đàn ông cao to vạm vỡ ba mươi tuổi thôi. Anh luôn không thể khống chế mà đem bốc các loại thức ăn cùng loại thả vào trong xe đẩy, tôi lại phải lựa những thứ không cần thiết bỏ ra ngoài, tôi thật hoài nghi anh có phải cho rằng chúng tôi đang đi săn trên núi để có một bữa ăn hoang dã, không thu cho nhiều thì không được? Trải qua một hồi đe dọa lẫn thỏa hiệp, thức ăn tối của chúng tôi rốt cuộc cũng có kết quả...

Một con gà thả vườn (nấu súp, mua ở chợ bình thường, anh đem về nhà tự làm thịt)

Thịt bò hành tây (làm bò nấu bột trà)

Một con cá rô phi (kho, đây là món anh thích nhất)

Rau mầm hai hộp (Kiểu gì cũng phải có rau chứ?)

Phèo (xào cay, món tôi thích nhất)

Thêm vào một đồng gia vị đủ thứ...

Chũm loại thức ăn rất được ha? Vấn đề chính là, chỉ có hai người chúng tôi ăn cơm nha, thế mà bữa cơm này khi ra thành phẩm lại hết tổng cộng 600 đồng! Bất quá còn hơn so với đồng thức ăn anh bỏ vào trong xe đẩy lúc nãy, tôi đã có thể xem như thắng lợi hoàn toàn rồi. Tôi tự an ủi mình tình yêu của anh chính là vô giá, tôi cũng nên cho anh một ít cơ hội biểu hiện.

Lúc tính tiền, tôi liền ngoan ngoãn móc ví ra, dù sao tôi cũng sớm có thể đoán được khi anh nghỉ phép về thì trong túi một cục cũng không có. Thật sự là giây phút này không dùng tới tiền của vợ thì còn đợi tới khi nào? Chồng yêu của tôi thật sự rất gian xảo mà!

May mà, pháp luật của Trung Hoa dân quốc luôn công bằng, kiểu gì công lí cũng nghiêng về phía tôi.

Dựa theo “Điều luật hôn nhân của Trung Hoa dân quốc” điều thứ 10 qui định: Chồng (sau đây gọi là bên Giáp) cùng với vợ (sau đây gọi là bên Ất) khi chi tiêu mua sắm, cố ý không dùng tiền mặt, kết quả làm cho bên B bị tổn thất, bên Giáp phải làm việc đền bù tương đương với chi phí thiệt hại. Theo hướng dẫn điều 1069 của hội đồng pháp luật chỉ rõ: giá trị lao động gồm có hành động bên Giáp cung cấp lao động nguyên thủy của đàn ông để lấy lòng bên Ất, mỗi lần sẽ được tính tương đương với ba trăm nhân dân tệ.

Chồng yêu, đêm nay anh nợ em hai lần nha!

Quay lại chuyện chính, chồng yêu tôi nấu ăn trong nhà bếp có thể nói là cảnh tượng diễm lệ. Có xem tiết mục đêm khuya trên kênh truyền hình cáp Nhật Bản, lúc nào cũng có một nhóm thiếu nữ trẻ *** mặc tạp dề hướng dẫn nấu ăn? Bình thường khi chỉ có 2 người ở nhà, Gấu lớn luôn thích mặc quần xà lỏn rộng thùng thình đi lại khắp nhà. Đến lúc nấu ăn, bởi vì Gấu lớn rất sợ nóng, anh liền dứt khoát ***, dùng mãnh uy vũ mà đứng trong nhà bếp nấu ăn. Cái này không giống như chương trình nấu ăn khiêu *** trên đài Nhật Bản sao? Chỉ bắt quá đối tượng đối thành mãnh nam trần trùng trục mà thôi.

Không biết mọi người có định nghĩa gì dành cho mãnh nam? Đường nét cơ thể của Gấu lớn thật ra cũng không có giống như là do luyện tập gian khổ trong phòng tập thể hình mà có, cũng đừng nói tới cơ bụng 6 múi. Nhưng anh từ nhỏ là vận động viên Judo, hơn nữa lúc trung học lại là thành viên đội ném lao cùng cử tạ, anh tự nhiên liền có một thân hình tráng kiện, rồi lại bởi vì đặc thù vận động của công việc mà tự nhiên tạo nên sự cường tráng, không hề giống như kiểu thô kệch của lao động chân tay. Khuôn ngực săn chắc cùng cánh tay như hai cái cày cua, cân nặng hơn 80 kg đặt trên người anh cũng không hề làm cho tôi cảm thấy có chỗ nào dư thừa.

Lại nói về chuyện chính, nếu cứ nói chuyện băng quơ, thức ăn sẽ cháy khét mất...

Vì vậy chồng yêu của tôi giống như bếp trưởng bình tĩnh sai tôi khi thì lấy hành, khi thì lấy trứng, thỉnh thoảng còn chạy xuống cửa hàng tiện lợi dưới nhà mua dầu ăn vừa mới dùng hết, hầu hạ đại ca nhà tôi làm thức ăn thật là chuyện vô cùng vất vả. Bất quá, cho dù tôi bị bé gấu nhà mình dứt cho 2 miếng chocolate to dùng tới choáng váng mặt mày, còn phải thỉnh thoảng đề phòng anh nhân lúc tôi không chú ý mà dùng

cái nồi cơm điện nấu cơm mà 6 người ăn cũng không hết, nhưng nhìn những giọt mồ hôi khúc xạ ánh sáng trên làn da sẫm màu sần chắc của anh, tôi vẫn vui vẻ chịu đựng. Cho dù, cho dù thỉnh thoảng trong thức ăn bị lẫn với lông ngực hay là lông gì đó của anh rớt xuống thì có là gì chứ?

Khi ăn cơm, anh tổng thể luôn chăm sóc mà giúp tôi xới cơm, thêm canh, sau khi ăn xong thì giúp tôi lau dọn, dù sao tôi cũng là thực khách duy nhất của nhà bếp mãnh nam, luôn muốn làm cho tôi có cảm giác như ở nhà không phải vậy sao?

Nói tới đây, chỉ sợ có người lại muốn than thở tôi có chồng tốt, dịu dàng chăm sóc... Nói đến nháo nhào... Từ từ đã, tôi còn nói ra suy nghĩ của mình!

Bạn đọc vui lòng chú ý ngàn vạn lần nha!

Những lời trên đây chỉ phát sinh trong tình huống chỉ có hai người chúng tôi ở bên nhau, nếu như khi có mẹ tôi, em tôi, hoặc là nhà có khách, chồng tôi không thể phát huy hoàn toàn phong độ chủ gia đình của anh, ngồi vào bàn ăn, mông anh chớp mắt đã dính chặt vào mặt ghế, không bao giờ đứng dậy, từ mức cơm, chan canh, bưng chén, rót nước cho đến lau một đồng dầu mỡ phát ngán trên bài đều biến thành trách nhiệm của tôi. Anh hoàn toàn lợi dụng cơ hội này, tôi căn bản không thể túm lấy anh! Thì ra bé gấu đầu đá cũng có thể biến thành hồ li con giảo hoạt đáng hận bất kì lúc nào nha!

Bạn đọc xin chú ý thêm một chút!

Khi tắm, chồng yêu tôi nói chung sẽ yêu cầu tôi tắm cùng, tất nhiên là chẳng có cái gì lãng mạn kiểu như uyên ương dục. Công việc của tôi chính là đem anh kì cọ kĩ càng từ đầu tới chân, lại cộng thêm massage, thỏa mãn anh là ưu tiên số một, tôi thỉnh thoảng còn phải cung cấp dịch vụ đặc biệt... Đợi đến khi tôi dùng khăn lông to lau khô người cho anh, mặc quần lót, anh mới nghênh ngang đi ra khỏi nhà tắm, cũng chẳng thèm ngoảnh đầu lại.

Sau khi tắm xong, bởi vì lỗ tai bị vô nước, cho nên tai anh luôn bị ngứa. Nhưng bất kể là lỗ tai có ngứa như thế nào, chồng yêu của tôi tuyệt đối là lòng gan dạ sắt, từng từng không nhúc nhích nằm ở trên giường, im lặng kiên nhẫn đợi tôi tắm xong, dùng tăm bông giúp anh ngoáy tai, sau đó thì giúp anh cắt móng tay móng chân...

Cho nên tôi thường nói muốn đem anh đá xuống biển K cho cá ăn, lại đá từ lầu 2 xuống, mọi người nói có hợp lí hay không?

Có khi tôi thật sự nghi ngờ, tôi tại sao lại có số khổ như vậy? Xem ra tôi phải tìm cơ hội tìm hiểu thêm về “Điều lệ hôn nhân gia đình của Trung Hoa dân quốc” một chút.

Kể xong rồi!

Nói cho cùng, cuộc sống hàng ngày của cả hai cũng chẳng thể giống như Tôn Ngộ Không có 72 phép biến hóa. Thường đa số thì giống như một li nước lọc bình thường. Mà tôi cùng chồng yêu thì cứ ngày qua ngày mà uống li nước lọc ngon lành này, có lẽ đây chính là hôn nhân đấy!

Bất quá, nếu như bạn đã đọc hết chương này, tôi muốn chúc mừng bạn, bạn lại vừa mới uống xong một li nước lọc. Mỗi ngày uống đủ nước thì có lợi mà, phải không?

Được rồi, Gấu lớn nợ tôi hai lần, bây giờ tôi muốn lấy lại vốn...

8. Chương 8: Lí Lễ Của Tình Yêu

Người con gái đẹp luôn khiến người ta động lòng, nhất là khi đôi mắt người con gái ấy đầm lệ vì khóc.

Mới hơn sáu giờ sáng đầu tuần em họ tôi đã ngồi trong phòng khách nhà tôi khóc thương tâm kể chuyện em ấy với gã kia, trong lời nói mang theo tuyệt vọng cùng sắt đá.

“Chắc chắn sẽ chia tay, em không muốn chờ đợi ngu ngốc nữa...” Cô bé nói chậm rãi, trên hàng mi dài vẫn còn đọng lại giọt lệ trong veo. Thần ái bi ai mà xinh đẹp của em làm kẻ đồng tính vẫn còn nửa tỉnh nửa mê là tôi đây không kèm được mà run rẩy, thần hồn tiêu tán.

“Đúng vậy! Dựa vào điều kiện của em, đá nó đi thì sợ gì chứ?” Tôi lấy lại bình tĩnh, vội vàng ủng hộ cô bé. Tôi đã sớm không đồng ý em hẹn hò với gã kia.

2 ngày sau...

“Alo hai bữa nay khỏe không?! Đừng buồn nữa nha...” Tôi gọi điện thoại hỏi thăm.

“...Uhm, bọn em làm hòa rồi!” Cô bé có chút xấu hổ.

“Hả ” Tôi hết hồn không ngậm miệng lại được!

“Anh ấy nói bây giờ chưa thể li dị vợ được, bởi vì vẫn còn vườn bạn con cái” Cô bé giải thích thay gã “Anh ấy nói anh ấy không còn tình cảm gì với vợ cả, đợi khi con được 15 tuổi, anh ấy có thể yên tâm li dị vợ...”

“Em bé bây giờ bao nhiêu tuổi?”

“Sáu tuổi!” Cô bé cười khê “Phew, vợ anh ta không phải là đối thủ của em nữa!”

Cúp điện thoại, OMG Tôi dám đánh cuộc ở Đài Loan có tối thiểu không dưới 2 triệu người đồng ý để tôi dùng chùy nện vô đầu nàng xem thử bên trong cái xương sọ xinh đẹp kia có phải là đang chứa bã đậu hay không?!

Có thể có người tưởng đàn đàn ông nhất định sẽ dễ coi như F4. Nếu quả thật là như thế tôi cũng chẳng biết nói gì hơn, nhưng vấn đề chính là... Ôi!

Nhưng cô bé chính là yêu, có lẽ đúng như dì tôi mới nói: dì cũng không có đồng ý đi ngoại tình với kẻ thứ ba, nhưng bọn họ yêu thì làm gì đây?

Lí lẽ tình yêu rốt cuộc là ở đâu hả??

Cả nam lẫn nữ một khi yêu rồi, nói chung không tránh được việc muốn hỏi kiểu như “Yêu không yêu?” “Yêu bao nhiêu?”... Những câu hỏi tẻ ngắt trong tình yêu. Hơn nữa tần suất hỏi bình thường cũng tăng cao, cũng theo đó tỏ vẻ cảm giác an toàn trong tình yêu có vẻ thấp. Ví dụ như là

Không biết có người sẽ hỏi cha mẹ mình: “Cha, mẹ hai người có thể mãi mãi yêu con không?” Hoặc là “Cha, mẹ con muốn hai người yêu con đến biển cạn đá mòn...”... Nói??? Tôi nghĩ hẳn là chẳng có gì đâu?!

Tại sao??

Không dám nói là tuyệt đối, nhưng nếu tình yêu của cha mẹ thì bình thường không cần lí do, không cần bạn phải nghi ngờ. Bạn tự nhiên mà tình nguyện tin tưởng tình yêu này vững như bàn thạch.

Nhưng “tình yêu” giữa nam và nữ thì lại ngập tràn những điều không thể chắc chắn, làm cho bất kì kẻ nào cũng muốn hỏi mà không hề có ngoại lệ. Kiểu câu hỏi này nếu nói dễ trả lời, thì đúng thật là rất dễ dàng, bởi vì nói lúc nào cũng có câu trả lời tiêu chuẩn! Bất kì ai cũng không cần tập luyện trước hay nói trước đều có thể thông qua, không cần chuẩn bị cũng không cần luyện tập, trong lúc mơ ngủ cũng có thể dễ dàng trả lời một câu mà anh ấy (cô ấy) muốn nghe.

Cho dù thỉnh thoảng cũng có những cái như “Anh yêu tâm hồn hay là thể xác của em?”... Câu hỏi thay đổi, tin chắc người thông minh cũng không hề bị làm khó.

“Em rốt cuộc là yêu cái gì của anh?” Gấu lớn cũng không tránh được thành ra đã hỏi.

“Em yêu tâm hồn đơn thuần cùng vẻ bề ngoài đầy nam tính nhưng lại tỏa ra tính cách dịu dàng của anh!”

“???” Không hiểu?

“...” Quả nhiên!

“Ai bảo chồng yêu của em vạm vỡ, cuốn hút như vậy!” Tôi nuốt nuốt thông cổ họng, vội vàng nói ra câu trả lời tiêu chuẩn, thuận tiện giả bộ bày ra vẻ mặt “mắc cỡ”.

“Anh hiểu rồi há há” Anh cuối cùng cũng lộ ra cười toe hài lòng.

Nhưng câu hỏi kiểu này nếu muốn nghiêm túc tự hỏi, chỉ sợ bạn cũng không dễ trả lời một chút nào!? Người yêu của bạn, yêu bạn vì điều gì? Mà người bạn yêu, bạn yêu gì ở họ? Bạn thật sự có thể chắc chắn được sao?

Lí do hôm nay bạn yêu, ngày có có thể là cái cớ để bạn không thương nữa!

Lí do hôm nay bạn không yêu, ngày mai người bạn yêu cũng khó tránh có hay không!

Tôi tự hỏi mình, Gấu lớn yêu tôi vì điều gì??

Nhớ Gấu lớn từng kể một chuyện lúc trước.

Thời gian Gấu lớn học trung học thì nổi tiếng là ông trời con ở trong trường, không thích học hành, chuyên môn gây sự đánh nhau. Nếu không phải nhờ mớ thành tích này nọ khi tham gia mấy trận đấu, giải thưởng, chỉ sợ đã phải tốt nghiệp sớm rồi. Tôi xem hình Gấu lớn chụp hồi trung học, râu trên khuôn mặt ác ác cũng bị cạo sạch sẽ, cơ bắp đầy người như muốn đem đồng phục học sinh dính trên mình muốn bung nút. Bộ dạng của anh chính là bày ra một loại phẩm chất chẳng ra làm sao cả.

Thật ra lúc ấy Gấu lớn cũng không phải cố ý trở thành một nhân vật làm cho người khác đau đầu! Chính là sách đọc kiểu gì cũng không vô, lại thêm một thân cây mạnh. Tự nhiên như thế, cái danh hiệu học sinh hư hỏng liền vô tư chạy ủa đến ôm dính lấy anh.

Anh từng nói: Thật ra anh cũng rất hâm mộ mấy bạn học sinh chăm chỉ tư thế tao nhã, chỉ là rất bất đắc dĩ, anh mãi mãi cũng không đạt được tiêu chuẩn này.

Năm thứ ba ở trung học Gấu lớn cũng yêu thầm một người, là bạn nam ở lớp bên cạnh. Theo như mô tả của anh thì người bạn nam kia tên A Văn học rất giỏi, người lại trắng trẻo ôn hòa xinh xắn, tóm lại là hoàn toàn bất đồng so với bộ dáng chẳng khác gì gấu đen Đài Loan của chồng yêu tôi.

Bọn họ tất nhiên là chưa từng phát sinh bất kì điều gì, chỉ có duy nhất một lần...

Có một lần sau giờ tan học lúc mùa hè, Gấu lớn cùng đồng bọn nghênh nghênh ngang ngang đi đến căng tin, vừa lúc liếc mắt nhìn thấy A Văn cũng ở căn tin, Gấu lớn nhất thời tâm tình kích động...

“Cậu lại đây!” Gấu lớn chỉ vào A Văn, từ xa hét lên.

A Văn lúc ấy nhất định rất sợ, khuôn mặt trắng trẻo trở nên tái nhợt, không biết làm sao để đứng lại mà cũng chẳng dám nhúc nhích.

Trưa mùa hè nóng rực, chỉ có làn gió nhẹ lặng lẽ cuốn vài mảnh lá khô, mọi người im phăng phắc, chỉ nhìn Gấu lớn đang thông thả đi về phía A Văn.

“Cho cậu!” Gấu lớn đem hai que kem đá cầm trong tay nhét vào tay A Văn, bỏ lại A Văn cùng một đồng bạn bè cứ thế nghênh ngang bỏ đi một mình

Khi tôi nghe đến đó thật sự là phì cười, tôi còn tưởng sẽ xảy ra cái gì như “Giáo viên học sinh trung học kinh hãi khi đội trưởng đội Judo ra tay xâm hại bạn học...” ... Chuyện lớn đây! Không thể ngờ được thằng bé thô kệch khi thăm mền người khác cũng có biện pháp cực kì táo bạo. Há há!

A Văn lúc ấy nhất định là nghĩ muốn nát óc cũng đoán không ra hai que kem này có dụng ý gì. Không biết lúc cậu ta ăn hai que kem này sẽ thấy có vị như thế nào? Cũng có lẽ là cậu ta căn bản không có dám ăn hai que kem đó đi?!

Gấu lớn nói: “Anh là anh thích mấy bạn nam siêng học bộ dáng thanh tú văn nhã.”

Không biết tôi có phải là hình mẫu lí tưởng trong mắt Gấu lớn không nữa?

Sách tôi cũng chỉ có đọc vài cuốn, nhưng so với người anh từng theo đuổi đã có bằng trên thạc sĩ mà nói, tôi cũng chỉ là làm cho có lệ. Nếu như nói về hình dáng nhả nhặn, nói cho cùng thì cũng không nổi nổi nào, nhưng chỉ dựa vào da không đủ trắng cũng đủ để khiến tôi thất bại rồi.

Gấu lớn rút cuộc anh yêu tôi vì cái gì chỉ sợ anh cũng không nói được!

Mà tôi yêu Gấu lớn là vì cái gì?

Tình yêu khiến người ta đắm chìm là ở chỗ bạn mãi mãi sẽ không biết vì sao bạn yêu, yêu được người như thế nào.

Lí lẽ tình yêu nằm ở đâu? Có lẽ tình yêu chính là chẳng có lí lẽ!

Có bạn trên mạng nhắn tin rằng:

Gấu lớn là một tảng đá, là một tảng đá tỏa ra sức hút chết người!

Bất quá tảng đá này lại đang ngã nhào dưới chân bạn, anh giống như khối ngọc, tỏa ra sức sống của anh.

Nói xong thật sự rất tốt nha!

Có người ai oán: tại sao đàn ông tốt không phải còn chưa được sinh ra thì cũng đã trở thành chồng của kẻ khác??

Kết quả có rất nhiều người trở thành kẻ thứ ba của kẻ khác.

Tôi như lại cảm giác đàn ông tốt thì phải... dạy dỗ nha.

Tình yêu từ cái nhìn đầu tiên có lẽ có thể từ dung mạo xinh đẹp động lòng người, nhưng chỉ có chung sống cận kề lâu dài bên nhau mới có thể tạo ra được một tình yêu mang hương vị nồng nàn.

Giống như thiên lí mã cùng Bá Nhạc từ xa xưa.

Thà rằng cùng với vô số đối thủ đi tranh đoạt con thiên lí mã có sẵn, sao không dụng tâm tìm kiếm, có lẽ ông ta còn chưa phát hiện ra thiên lí mã của mình đã ở bên cạnh đó?

Không biết, người ngoài nhìn thấy chồng yêu của tôi như thế nào. Nhưng Gấu lớn trong mắt tôi thì có vô số ưu điểm, làm tôi yêu anh thật sâu cũng đồng thời rất sùng bái.

Tôi tin tưởng tình yêu chúng qui cũng có ngày biến tảng đá thành khối ngọc.

Tình yêu của bạn cũng tương tự kiểu Bá Nhạc sao?

Có ngày tôi đọc được một tin trên báo, đại ý nói là học sinh trung học ở Mỹ trình độ kém xa người Phương Đông, chỉ có tính diện tích hình tam giác cũng không biết phải tính như thế nào? Trong lòng tôi xao động, vội vàng hỏi chồng yêu tôi vấn đề này.

“Hình tam giác à cái nà á ” Anh đúng là cũng không biết!

Sau đó tôi lại phát hiện thì ra anh ngay cả 26 kí tự chữ cái tiếng Anh cũng chưa từng thuộc. Vậy rốt cuộc anh làm thế nào để dùng bộ đàm báo cáo biển số xe?! Anh nói anh tự nhiên có cách của mình.

“Chữ Y báo cáo thế nào?” Tôi nhảy ra hỏi anh.

“”Kí hiệu chiến thắng có thêm cái đuôi nha!”

“Còn chữ Q sao?”

“Hình tròn có đuôi nha!”

“Còn chữ B thì sao?”

“Anh xin em, mấy chữ ABC này anh biết mà được chưa ” Gấu lớn có vẻ cáu.

“Cho anh nè!” Tôi đem hai miếng trầu bỏ vào tay Gấu lớn, tiếp tục coi báo. Há há, các vị Bá Nhạc tiền bối, các vị nữ sĩ, tôi lúc ấy mới bất ngờ phát hiện ra, thì ra chồng yêu của tôi không phải là thiên lí mã, mà là thiên lí hùng!

Được rồi, dưới con mắt thương thức anh hùng của tôi, hơn hai năm tôi cuối cùng cũng làm cho bé gấu đầu đá nhìn thấy sách như là quỷ nhìn thấy bùa đã học thuộc được 26 kí tự tiếng Anh chẳng khác gì vẽ bùa kia, lại còn cổ vũ anh “tiện thể” đọc xong hai lần. Muốn đem tảng đá bướng bỉnh này biến thành ngọc tốt, mọi người biết tôi có bao nhiêu khổ cực, bao nhiêu vĩ đại rồi chứ?

Ngài bộ trưởng bộ giáo dục à, ngài có phải nên suy nghĩ trao quà tặng cho tôi? Hoặc là tặng một danh hiệu “Dạy gấu không mệt” hử?

9. Chương 9: Dặm Trường Tình Ái

Lại nói về tình yêu giữa tôi và chồng yêu thật sự là kì tích, là kì tích mà ngay cả tôi cũng không thể tin được. Tối thiểu, tối thiểu tôi không có cách nào giống như chồng yêu của tôi – đầu người nảo gấu – lạc quan tin tưởng: chỉ cần yêu nhau thì tất cả những khó khăn đều không là vấn đề. Mặc dù sự thật sau đó chứng minh: Những thăng trầm trên con đường tình yêu kiểu gì cũng sẽ là rào cản đối với tình yêu thuần khiết. Nhưng, nếu không phải dựa vào tính cách bướng bỉnh cùng kiên trì một mực không thể lay chuyển được của Gấu lớn, chúng tôi tuyệt đối không có cách nào cùng nắm tay nhau vén mây nhìn trăng sáng.

Lần đầu tiên gặp nhau trong đêm khuya, sau khi dùng xong bữa ăn đơn giản, Gấu lớn liêu mời tôi đến Hằng Xuân một lần, lúc ấy trong lòng tôi hết sức du dự, bởi vì khi đó Gấu lớn đối với tôi mà nói dù sao cũng chỉ là một người xa lạ, nhưng tôi vẫn đồng ý với lời mời của anh, sau đó...

Lúc ấy chúng tôi đến một tiệm bán thịt dê rất có tiếng ở Cao Hùng để ăn khuya, trong lúc ăn khuya cũng tự nhiên mà chúng ta có những bước tìm hiểu bước đầu

“Em là người Cao Hùng, anh thì sao?” Tôi hỏi Gấu lớn trước, bởi vì tôi cảm thấy điều này rất quan trọng, nếu như một người Cao Hùng, một người Đài Bắc, bạn cảm thấy tỉ lệ “Hạnh phúc” sẽ cao được bao nhiêu? Bất quá, tôi không có thành thật nói ra điều đó, lúc ấy tôi thật ra ở Đào Viên.

Sửa lại nào. Ý tôi định nếu như lỡ đầu Gấu lớn là người Đài Bắc, tôi sẽ nói cho anh sự thật, rút ngắn khoảng cách với nhau, dù sao lúc ấy tôi rất có cảm tình với anh.

“Anh ở Hằng Xuân, cũng đi làm ở Hằng Xuân!” Gấu lớn trả lời, bất quá lúc ấy anh cũng không có nói rõ nhà anh ở trên núi Hằng Xuân, hơn nữa từ trung tâm Hằng Xuân phải lái xe 40 phút mới có thể lên được trên núi.

Hay chưa, nói đến lúc này, trong lòng tôi đã ngượng đi một nửa.

“Vậy anh làm việc gì?” Hỏi

“Uhm cái này... Anh là nhân viên nhà nước!” Gấu lớn áp ứng.

“Vậy anh nhất định là cảnh sát!” Tôi lập tức có thể khẳng định.

“Sao em biết vậy!?” Anh bị lời phỏng đoán như thần của tôi dọa sốc một cú.

“Ha ha, anh thoát nhìn rất có tinh thần trọng nghĩa, rất có bộ dáng uy nghiêm, cho nên em mới có thể đoán như vậy ” tôi cười vội đem vấn đề này cho qua, thuận tiện che dấu sự chột dạ. Trời ạ, sự thực căn bản không phải là như thế. Trời ạ, xin ngài tha thứ cho tôi, ngài cũng biết đàn ông tốt rất khó tìm, bất ngờ gặp được một người, nói một hai câu nói dối, sẽ không bị dày xuống địa ngục chứ?

Sự thật là: mặc dù tôi cùng chồng yêu vốn là lần đầu gặp nhau, cũng chưa nói qua mấy câu, nhưng mà tôi cảm giác thấy Gấu lớn với bề ngoài đầu gấu nảo gấu thì không thể trở thành nhân viên văn phòng đã thông qua thi công chức, mà nếu anh là nhân viên nhà nước thì không phải là cảnh sát thì còn có thể là gì. Về phần thoát nhìn rất có tinh thần trọng nghĩa, rất có uy nghiêm cũng không phải là giả hoàn toàn, anh nhìn lướt qua chính là thuộc dạng có bộ mặt hung ác, không phải là rất uy nghiêm sao? Về phần tinh thần trọng nghĩa uh thì, tự động tự giác kiên quyết tự đáp chuyển xe lúc 5 giờ, không ăn tối, cũng không đến nhà bạn bè ăn khuya thì có tính không? Hi hi! Tôi thật sự là rất biết cách biện minh!

(Chỗ này cần phải nói rõ một chút, mấy chục năm trước trường cảnh sát có thể xem như là nơi khảo nghiệm tốt nhất của công chức nhà nước, bởi vì đãi ngộ bèo bọt, thời gian làm việc dài, áp lực lớn, cho nên người tình nguyện trở thành cảnh sát cũng chẳng bao nhiêu, trường cảnh sát cũng thi vào rất dễ. Nhưng lấy hiện thực lúc này, cũng không còn dễ dàng như vậy nữa.)

Nghe đến đó, nhiệt tình của tôi đã hoàn toàn nguội lạnh. Bởi vì tôi biết cảnh sát thì thời gian nghỉ đã ít lại còn không cố định, lại còn thêm có thể phải đi làm bất kì lúc nào. Hơn nữa tôi đang học ở Đào Viên, chỉ có cuối tuần mới được nghỉ, còn thêm tối chủ nhật phải chạy về trường điểm danh. Các bạn cảm thấy tình yêu như vậy sẽ đơm hoa kết trái sao? Hay là như hoa quỳnh nửa đêm?

“Anh còn hai ngày nghỉ phép, có thể cùng anh đến Hằng Xuân được không?” Gấu lớn giống như đã lấy hết mọi can đảm, ngay cả lời nói cũng rất nhẹ nhàng dịu dàng.

“Rất được, dù sao em cũng không có bận việc gì...” Mẹ thân yên, làm ơn tha thứ cho đứa con bất tài này, lời hứa cùng đi mua sắm với mẹ phải gác lại một lần nữa, dù sao mùa khuyến mãi cũng thường xuyên có, đàn ông tốt lại không phải ngày nào cũng gặp được! Bạn học cấp ba thân mến, tôi thừa nhận tôi là một học sinh hư, đã đồng ý tham dự đám cưới của bạn nhưng tôi không có cách gì có mặt được rồi, lần sau, lần sau bạn có kết hôn tôi nhất định sẽ đi! Thật đó, nếu bạn nhìn thấy ánh mắt thuần khiết đầy chờ mong cùng lo lắng còn có yêu thương nữa của Gấu lớn lúc ấy, tin rằng bạn nhất định sẽ thấu hiểu được lí do tại sao tôi không cách nào từ chối anh ấy được...

Vì vậy tôi cùng Gấu lớn chạy xe từ Cao Hùng về Hằng Xuân, lại từ Hằng Xuân chạy tiếp 40 phút nữa để đến nhà Gấu lớn. Ở Cao Hùng mưa đêm lất phất, khi chạy đến Hằng Xuân thì bầu trời đầy sao sáng, về được đến nhà thì đã tan tản sáng.

Trên suốt đường đi, bàn tay to ấm của Gấu lớn nắm chặt tay tôi, không nói gì nhiều, tôi rất quý trọng khoảnh khắc đó, bởi vì trong lòng tôi mang theo tâm trạng có thể đây là lần duy nhất tôi cùng Gấu lớn đồng hành với nhau, tôi muốn ghi nhớ từng hàng cây ngọn cỏ dọc theo con đường đã qua, muốn đem khoảnh khắc tươi đẹp này khắc sâu vào trong trái tim mình.

Trong hai ngày nghỉ Gấu lớn đưa tôi đi tham quan rất nhiều địa danh ở xung quanh Hằng Xuân, đi nếm những món ăn dân dã ngon lành. Hai ngày này thật sự rất sảng khoái, hai ngày này cũng trôi qua quá nhanh.

Chúng tôi rất ăn ý mà không có nhắc tới bất kì vấn đề gặp gỡ hay chuyện tương lai trong hai ngày này. Có lẽ, chúng tôi hiểu rất rõ, qua hai ngày này, chúng tôi phải quay lại với sự thật, hai đường thẳng song song không thể giao nhau, lại phải tiếp tục cô độc tìm kiếm bầu trời riêng của mình.

Dù sao tuổi lớn một chút, vết thương do tình yêu cũng nhiều hơn một chút, kiểu gì cũng học được cách làm sao ru ngủ bản thân, trang điểm thành một cái mặt nạ không thêm yêu. Sau khi trải qua hơn chín ngàn tám trăm ngày trong cuộc sống, tôi phát hiện bản thân mình sợ tình yêu tới xương, trải qua một lần vấp té không gượng dậy được. Tôi sợ, thật sự tôi rất sợ.

Tám giờ sáng ngày thứ ba, tôi giật mình dậy vẫn còn mơ ngủ ở trên giường! Gấu lớn đánh thức tôi, anh thật ra 6 giờ sáng đã ngủ dậy rồi, thay đồng phục, cạo đi bộ râu mà tôi bắt để 2 ngày hôm nay, chuẩn bị đưa tôi đến bến xe Hằng Xuân, rồi chạy trở về đi làm.

Đồng phục của Gấu lớn luôn được ủi phẳng phiu thẳng thớm nghiêm chỉnh. Lần đầu tiên nhìn thấy Gấu lớn mặc đồng phục cảnh sát, trong lòng không khỏi hít một hơi. Hơi thở đầu đường xó chợ thường ngày bị thu lại hết, thay vào đó là một cảm giác đàn ông anh tuấn khí khái.

Tôi nhìn đến ngây người! Nhưng vẫn vội vã bật dậy chải rửa mặt thay đồ, chuẩn bị xuất phát.

Trên đường đi vào Hằng Xuân, cả hai đều không hé môi, chậm rãi chờ câu chuyện cổ tích đi đến hồi kết thúc.

Đến bến xe Hằng Xuân, trước khi xuống xe, Gấu lớn thành linh vội vàng nói một câu: “Anh yêu em, mình cùng chung sống với nhau có được không?” Gói thuốc trong tay anh thiếu điều bị bóp muốn chảy nước.

Tất cả những điều này quá mức đột ngột, tôi nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

“Anh sẽ hối hận đó.” Tôi nghĩ một chút rồi nói.

“Vậy cuối tuần em có thể đến Hằng Xuân với anh nữa không?” Lời anh nói mang theo chút ỉu xiu vì bị từ chối.

“Cũng được, dù sao cũng không có việc gì cần làm...” Trời ơi, tôi đang nói cái gì vậy hả?

Cứ như vậy chúng tôi bắt đầu cho kiếp sống di cư của loài chim trong hai năm

Năm đầu tiên tôi học ở Đào Viên, khi đó cứ cách một tuần được nghỉ hai ngày. Tôi sau khi kết thúc tiết học cuối cùng của ngày thứ sáu sẽ đón tuyến xe bus lúc sáu giờ tối trở về Cao Hùng, rồi chuyển sang xe khách Trung Nam để đến Hằng Xuân, sau đó lại lên xe Gấu lớn để về nhà trên núi Hằng Xuân. Nếu trong tình huống không bị kẹt xe tắc đường, quá trình ngồi xe ước chừng mất khoảng 8, 9 tiếng đồng hồ, đến được núi Hằng Xuân đều là khoảng 3 giờ sáng. Lộ trình quay về cũng giống như vậy. Nếu không phải là tuần được nghỉ, tôi chỉ có thể khởi hành vào trưa ngày thứ bảy, sau đó trưa chủ nhật phải lên đường quay trở về trường. Có khi giao thông trên đường không được thuận lợi, thời gian chúng tôi ở bên nhau lại càng ít đến thảm thương.

Sau đó chúng tôi không ngừng đếm khi nào lại có đợt nghỉ dài ngày, đợi kì nghỉ đông, nghỉ tết, cuộc sống khi đó là trải qua trong vô vàng chờ đợi.

Năm thứ hai, tôi thật vất vả đã tốt nghiệp, thế nhưng chồng yêu tôi lại cổ vũ tôi đến phía Bắc học chuyên tu một năm, tuy nhiên lần này tôi lại đến phía Nam, vì vậy đến lượt chồng yêu của tôi bắt đầu kiếp sống di cư của loài chim.

Tôi thật sự không hiểu được chúng tôi làm sao vượt qua được, trong hai năm đó chúng tôi không có quyền than một mối, bởi vì đây là do bản thân chúng tôi lựa chọn. Mỗi tuần một lần không hề gián đoạn mà đi tới đi lui giữa miền Bắc và phương Nam, cẩn thận chở che cho tình yêu chẳng khác nào mèo con không bị gió mưa quật ngã...

Loại tâm tình như thế này chính là chẳng thể nói bằng lời, bao nhiêu đêm vì tương tư mà thức trắng cũng không thể đếm được hết. Cho dù trong hai năm chúng tôi phải thanh toán hóa đơn hơn 250 vạn, cho dù phải chi trả hơn 200 vạn tiền xe. Chúng tôi vẫn không tính ra được rốt cuộc phải yêu như thế nào mới có thể cổ vũ cho hai kẻ ngốc làm ra hành động ngu ngốc này.

Lúc đầu tôi nói với Gấu lớn: “Anh sẽ hối hận!”, kì lạ chính là sau hai năm chúng tôi nhớ lại thời gian ban đầu này, trong lòng đúng là không hề có một tia hối hận.

Thiên thần tình yêu khiến cho tôi viết một bài thơ tình, rất phù hợp với tâm trạng lúc đó, rất thích, nội dung thế này:

Mười lí do yêu anh

Tìm anh trong đám đông

Tơ hồng đứt đoạn

Không vì tình tan mà lặng yên

Bởi vì anh trở thành thần giữ cửa nhà em

Ôm bé gấu đầu đá là anh

Thổ lộ hết tình cảm với anh trong đêm

Nói cho biết xót xa lúc biệt li

Giường đôi lớn lắm

Chỉ có em ngủ cùng áo của anh

Tương tư suốt đêm dài

Mười lí do yêu anh

Nhớ đến bắt đầu thật sự buồn cười

Đó chẳng phải là lí do

Trong vô thức

Lệ tương tư rơi xuống

Rốt cuộc đã hiểu rồi
Ý nghĩa một ngày không gặp giống ba thu
Đêm đêm nhung nhớ
Bỏ qua thương nhớ đêm qua
Thay bằng vui mừng khôn tả hôm nay
Rốt cuộc ngày cũng đợi được đến ngày trở lại
Thay áo cưới
Chẳng muốn phức tạp hóa vấn đề
Chỉ cần biết rằng
Muốn cùng anh đi đến nơi hạnh phúc.

Một ngày thứ bảy của năm 1999, bữa học kéo dài đến 10 giờ tối mới xong, tôi thu dọn một chút, vẫn bắt xe từ Đào Viên trở về Hằng Xuân. Tôi lúc nào cũng say xe, nhưng không có bị buồn nôn, chỉ là thật sự không phân biệt được cảm giác đau là tương tư hay từ bao tử mà ra khi đến được trên núi Hằng Xuân thì đã là sáu giờ sáng ngày chủ nhật. Chúng tôi nói chuyện một lúc, tôi lựa vào vai Gấu lớn ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ tôi lại nhìn thấy Gấu lớn mở to đôi mắt nhìn tôi cháy bỏng nói: “Anh yêu em! Chúng ta chung sống với nhau có được không?”

“Anh sẽ hối hận đó!” Tôi cười trả lời.

“Em sẽ hạnh phúc!” Gấu lớn dùng sức vỗ ngực.

Chúng tôi ôm nhau cười, hoa hồng ven đường im lặng nở rộ hồng rực một mảng.

Mười hai giờ trưa, tôi tỉnh lại trong lòng Gấu lớn, nghỉ ngơi một chút, tôi lại tiếp tục hành trình quay về trường học.

“Cuối tuần, em vẫn muốn trở về!” Tôi nhẹ nhàng nói với chính mình.

10. Chương 10: Chúng Tôi Chia Tay Rồi!

Bạn đọc thân mến, rất xin lỗi lại làm cho các bạn thất vọng rồi

Xem phiên ngoại về Gấu lớn, tin rằng các bạn nhất định có thể hiểu rõ: kể ngọn nguồn, tôi cùng với Gấu lớn dù sao cũng chỉ là một cặp đôi yêu nhau bình thường, giống như các bạn đi trên đường có thể vô tình gặp bạn những cặp đôi nam nữ khác, giống như các bạn hàng ngày đều có thể gặp được ông Vương, bà Vương ở ngã tư đường. Chẳng có gì bất ngờ cả, tôi và Gấu lớn đều có rất nhiều khuyết điểm, tính tình kiểu gì cũng khó tránh có điểm không hợp nhau!

Tám giờ rưỡi tối ngày hôm qua, tôi cùng với bạn học đã lâu không gặp hẹn nhau đi ăn cơm, rồi đi hát Karaoke. Nhờ có chồng yêu, hơn hai năm qua tôi rất ít khi có thể gặp gỡ bạn bè, dù sao, thời gian rảnh chúng tôi chẳng có khi nào chán việc ở chung với nhau cả, nếu không thì cùng mẹ già đi dạo phố, cùng nhau ăn cơm. Rất nhiều bạn thân đã rất lâu rồi chưa gặp lại. Hôm nay, bạn học nói kiểu gì cũng phải kéo tôi cùng đi tụ tập. Gặp nhau cũng hết sức vui vẻ.

Đến KTV chưa được mười phút, Gấu lớn gọi điện thoại đến.

“Vợ à, bây giờ em về nhà có được không?” Gấu lớn vẫn còn đang làm việc.

“Bọn em tới còn chưa tới 10 phút mà? Toàn là bạn bè lâu rồi chưa có gặp lại.”

“Đều là bạn bè anh không biết, anh lo lắm!”

“Em xin anh, bọn họ đều “không cùng loại”, yên tâm đi.”

“Mặc kệ, anh muốn em về nhà liệu, chẳng lẽ bạn bè sẽ bên em cả đời được sao?” Gấu lớn trở nên nóng nảy.

“Đừng làm loạn có được không? Em chưa về đâu!”

“...” Gấu lớn tắt điện thoại với tôi.

Lát sau, Gấu lớn lại gọi điện lại.

“Vợ à, anh yêu em nhiều lắm, em về nhà nhanh một chút có được không?” Bắt đầu tấn công đầy dịu dàng.

“Không chuẩn ”

“... Minh chia tay đi, em cứ tiếp tục vui vẻ ca hát nhậu nhẹt với người khác đi!”

“Vậy thì chia tay đi!”

Tôi nuốt hai li trà đá, chụp lấy micro, ngơ ngác ngác hát một bài của Mạc Văn Úy

Tình yêu tràn đầy của anh có cảm thấy gì mới không

Dịu dàng thể hiện ngôn ngữ luyến ái của cơ thể

Cố gắng yêu một người cùng hạnh phúc cũng không liên quan gì đến nhau

Chú ý khoảng cách yêu hay không yêu cũng chẳng có quá xa

Ném trái cô độc khi yêu người cùng chặt vật khi rời bỏ

Nhưng đáng tiếc ít thấy ai được như ý nguyện thật sự khiến cho người ta không chịu cam lòng

Càng yêu nhau hai người lại càng dễ thương tổn lẫn nhau

Một mỗi rồi buông tay rồi từ bỏ

Bất quá không cần căng thẳng, chúng ta lại tái hợp như lúc ban đầu thôi.

Có ai cùng với người yêu không cự cãi, không giận hờn đòi chia tay chứ?

Các bạn nói có đúng không?

Chúng tôi cũng đang học cách yêu, chỉ là những nguyên tắc của tình yêu vĩnh viễn rất khó có thể hiểu được.

Lần đầu tiên tôi cùng chồng yêu hờn giận đòi chia tay là hồi bầu cử tổng thống năm 2000, chúng tôi quen nhau còn chưa tới một năm. Lần đó chưa hết tuần tôi đã từ Đào Viên đón xe trở về Hằng Xuân, khi đến nơi thì đã khuya. Gấu lớn lấy xe đến đón tôi về nhà trên núi, ban đầu ở trên xe trò chuyện cũng rất tốt, rồi còn cùng nhau đi ăn khuya. Không nghĩ đến trên đường về nhà mới được nửa đường, chúng tôi nói đến đề tài được quan tâm nhất hiện nay là bầu cử tổng thống, nhưng mà càng nói càng khí thế, càng khí thế lại càng hăng máu. Thật ra tôi cùng Gấu lớn cũng không phải là những người quan tâm đến chính trị, nhưng bởi vì chúng tôi phân biệt ủng hộ cho Trần Thủy Biển cùng Tống Sở Du, dưới tình huống sự ủng hộ khác nhau, hai bên nói chuyện không khỏi lời ra tiếng vào, lời người kia nghe sao quá chói tai, rốt cuộc mất bình tĩnh mà ồn ào đòi chia tay. Lúc ấy tôi lái xe, đem xe dừng lại ở vệ đường, đập cửa xe, quay đầu liền chạy xuống dưới chân núi. Gấu lớn chuyển sang ngồi ở ghế tài xế, một phát đạp lút ga, đèn ở đuôi xe thoáng chốc đã biến mất sau khúc cua của đường núi, liền giống như tình yêu của chúng tôi trong màn đêm cũng không còn nhìn thấy chút bóng dáng nào.

Tôi không có quay đầu lại nhìn, chỉ là nghe tiếng xe rít lên phóng đi điên cuồng như vậy, không khỏi lo lắng lái xe trong tâm trạng không kiểm soát thật sự rất nguy hiểm.

Ban đêm trên núi rất lạnh, nhịp tim đập hỗn loạn. Khi tôi nổi điên lên chạy nhanh xuống chân núi, mỗi bước chân đều mang theo sự không cam tâm đối với con đường tình yêu gần một năm qua. Trên thế gian căn bản đều không có cái gọi là tình yêu hoàn mỹ, có phải vậy vậy? Trưởng thành chung qui cũng đồng nghĩa với bóp chết truyện cổ tích tươi đẹp, giống như giống như bạn không thể bởi vì xem Harry Potter

mà liền tưởng rằng bản thân có thể không là gì cả. Gấu lớn đầy cương nghị chất phác trong mắt bỗng chốc biến thành cổ chấp ngang ngược, mộc mạc vô tư là bởi vì trong đầu gấu chỉ chứa toàn đau khổ. Gấu lớn em yêu anh, nhưng em không thể vì tình yêu mà đánh mất bản thân mình.

Gặp lại nhau, cũng không nắm được bàn tay ấm nóng!

Gặp lại nhau, cũng không thể tựa vào vòm ngực rộng!

Suy nghĩ lung tung, trong lòng lại lo lắng vạn phần...

Lái xe trong lúc nóng nảy như vậy, Gấu lớn có khi nào làm ra chuyện nguy hiểm gì không!

Qua hơn mười phút, xe của Gấu lớn lại quay trở lại nhanh như bay, thắng cái két bên cạnh người tôi, mở cửa xe ra, không hó hé một tiếng nào. Tôi hít sâu một hơi, ngồi lên xe anh.

“Muốn đưa em đến bến xe Hàng Xuân sao?” Tôi vẫn còn giận.

“Em bĩu môi nhìn thấy gì!” Gấu lớn lầm bầm nói.

Trong bầu không khí cứng nhắc, tôi cùng chồng yêu lại cười òa!

Con người thật kì lạ, đang yêu nhau, đến khoảnh khắc sắp bị mất đi mới bất ngờ phát hiện cần phải cố mà nâng niu quý trọng. Cho nên chúng tôi hứa mãi mãi không cần nói đến chia tay.

Sau đó thì sao? Tất nhiên chúng tôi vẫn thường cãi lộn này nọ, thậm chí giận dỗi đòi chia tay. Tôi nói rồi: Con người rất kì cục, có phải vậy không?

Có đôi khi, không bên cạnh nhau cũng có thể đòi chia tay, làm cho người ta không khỏi cảm khái điện thoại là phát minh số một của thế kỉ, trong thời đại điện thoại di động, bất cứ nơi đâu chỗ nào cũng có sóng vô tuyến, rút ngắn khoảng cách giữa người và người, cũng thay đổi tính chất của tình yêu. Tôi đang suy nghĩ, nếu không có nhờ vào việc gọi điện chúng tôi chẳng có cách nào nhóm lên ngọn lửa tình ở khoảng cách xa, trong quãng thời gian hơn hai năm yêu nhau giữa tôi và chồng yêu, chỉ sợ đã sớm đóng băng, dưới ánh nắng xuân bị làm cho bốc hơi không còn sót lại một cái gì! Bất quá gọi điện thoại có thể dùng để nói chuyện yêu đương, thì tự nhiên cũng có thể dùng để nói chuyện chia tay.

Nguyên nhân chia tay các bạn cũng không cần phải hỏi nhiều làm gì, nguyên nhân hai người bình thường như chúng tôi nói chuyện chia tay cũng rất bình thường khiến cho người ta phát bực. Đại để chẳng ngoài việc chồng yêu tôi khi về nhà phát hiện có khăn lông trong nhà tắm, trên nắp wc thì đầy sách báo của tôi, nếu không thì chính là tôi vì mỗi lần Gấu lớn chà toilet này nọ thì đi hết nửa bịch xà bông.

Trên điện thoại, chúng tôi nghiêm túc thảo luận tất cả các biện pháp chia tay, kể ra tất cả chi tiết, hoàn toàn mang theo hình ảnh chuyên nghiệp.

“Thẻ ATM, sổ tiết kiệm cùng con dấu của anh thì trả lại anh như thế nào?”

“Ngày mai em lập tức gọi bảo đảm cho anh! Đồ đạc của em ở Hàng Xuân thì sao?”

“Tự em đến lúc anh đi làm mà lấy, dù sao em cũng có chìa khóa của anh.”

“Mấy thứ của anh ở Cao Hùng cùng Bình Đông, em sẽ giúp anh đóng thùng...”

“Em cứ đặt ở chỗ cầu thang là được rồi, anh không muốn phải gặp lại em.”

“Nhà chúng ta mua ở Bình Đông thì làm sao bây giờ?”

“Cho em luôn ” Chồng yêu của tôi phát ra tiếng gấu gầm.

“Thứ ba này, mẹ cùng với bạn mẹ muốn đến Khẩn Đình tìm anh thì tính sao giờ?”

“... Tới thì tới đi ”

Hai người hoàn toàn không có thành ý lại nóng nảy đòi chia tay. Có người nào chia tay mà dùng biện pháp như thế này không? Ngay cả tình yêu còn có thể từ bỏ, còn cái gì có thể không buông xuống được?

Hai tiếng rưỡi sau, chúng tôi đã đem tất cả những gì có thể nói đều nói hết ra luôn một lần, ngay cả chậu hoa trong nhà thì chậu nào thuộc về ai cũng đã chia rất thỏa đáng, hai người lại giằng co không cúp điện thoại...

“Muốn tìm người yêu mới ít nhất cũng phải tốt hơn anh, biết chưa?”

“Chồng à, anh không thương em nữa sao?”

“... Thương chứ!”

“Vậy sao anh lại muốn chia tay với em?”

“Là em nói trước không phải sao?!”

“Thật sao? Mới lúc này...”

Cái giá phải trả cho cuộc chia tay vĩ đại này là 2,360 nhân dân tệ dùng để thanh toán cước phí cho 180 phút đàm phán, hơn nữa tôi vừa nói vừa ăn hết sạch 5, 6 gói khoai tây chiên, còn có Gấu lớn nhai sạch hai gói trà.

Có người bỏ thuốc có gì khó chứ? Tôi đã bỏ một trăm lần rồi này

Chúng tôi chia ta chẳng có gì khác người, chúng tôi vẫn thường chia tay...

Ở chung gần ba năm rồi, chúng tôi không thể nói không hiểu được tính cách của nhau. Chỉ là tính cách của con người rất kì cục, hi hi!

Tôi biết rất rõ khi tôi đang tức giận, Gấu lớn bình thường sẽ không có nói xin lỗi, sẽ không có dỗ dành tôi. Tôi ở trong phòng vọc máy tính, Gấu lớn ở ngoài xem thú (xem thú là lời anh nói, phần thể giới động vật trên kênh discovery chính là phần anh yêu thích nhất.) ước chừng, sau mười phút, Gấu lớn sẽ lớn tiếng gọi tôi: “Vợ à, anh muốn uống nước!” Đây là phương thức làm hòa từ xưa tới nay của anh. Nếu như, tôi chọn đi rót nước cho Gấu lớn, lúc này đại khái sẽ không có chuyện gì nữa, Gấu lớn coi như tôi không giận nữa, hai người cũng theo đó mà hòa hợp như lúc đầu, chỉ là cuối cùng tôi cảm thấy có chút không cam tâm, bởi vì chính là tôi hi vọng anh có thể dỗ dành tôi một chút, cho dù chỉ có một hai câu cũng tốt rồi! Nếu như, tôi lựa chọn không đi rót nước, sau đó đương nhiên cũng sẽ hòa hợp như lúc đầu, chỉ là thời gian sẽ kéo dài thành một tiếng, bởi vì sau đó sẽ lại có chuyện muốn làm, khiến cho tôi đã quên anh còn chưa có dỗ tôi, mà tôi thì hẳn là còn muốn tiếp tục duy trì cơn giận. Nếu như bạn hỏi tôi, lựa chọn của tôi là rót nước hay không rót nước nhiều hơn, tôi chỉ có thể nói: bạn thật sự rất kì quái!

Nếu như chính là gấu lớn tức giận, tôi nhất định sẽ lập tức đi dỗ anh, đây chính là rất tự nhiên mà, bởi vì tôi hi vọng khi tôi tức giận anh cũng có thể dỗ dành tôi, lúc anh tức giận tôi tự nhiên vui vẻ làm mẫu đầy tiêu chuẩn. Nhưng bình thường tôi có dỗ dành hay xin lỗi cũng không có hiệu quả, chỉ là thật ra tôi có dỗ hay không, có nói xin lỗi hay không cũng chẳng có gì khác, chưa đến nửa tiếng, hai người chúng tôi đã quên tuốt mất chuyện ầm ĩ này.

Các bạn nói trên thế giới có người yêu 100% hay không? Có lẽ có, chỉ là bạn hay tôi cũng chắc chắn chẳng gặp nhiều hơn một người. Cho nên mỗi ngày, chúng ta vẫn sẽ vì chuyện cơm áo gạo tiền mà khuấy động tình yêu tươi đẹp.

Gấu lớn nói: “Nếu anh không yêu em, sẽ không có tranh cãi với em đâu!”

Bạn nói sao cơ?

Tranh cãi, chúng tôi vẫn có nguyên tắc của mình.

Trước khi ngủ không tranh cãi, Gấu lớn nói cãi nhau thì không thể thiếu thuốc súng phụ họa, tôi sợ cãi nhau lúc nửa đêm Gấu lớn nhất định tìm trăm phương ngàn kế dựng tôi dậy “Trả bài”

Cho nên trước khi ngủ không cãi nhau, bởi vì chúng tôi không muốn bởi vì giận dỗi mà bỏ lỡ thời gian bên cạnh nhau vốn đã chẳng được bao nhiêu của chúng tôi.

Không cãi nhau trước kì nghỉ lễ, bởi vì chúng tôi không muốn bỏ lỡ kì nghỉ vừa kết thúc kì nghỉ chúng tôi cũng không muốn cãi nhau, bởi vì Gấu lớn lúc ấy có thể dựa vào đó mà lấy ra những cái cớ rất khoa trương.

Còn có...

Cãi nhau là một môn học rất cao thâm, bạn nói có đúng vậy không?

Đúng rồi, phải nhắc nhở mọi người, đây là hành động nguy hiểm, các bạn đừng nên tùy tiện bắt chước theo, bởi vì đã có hai chú từng thử qua!

Đầu tuần, con chị hàng xóm ở cách vách bé một bé cún tới tìm tôi, hưng phấn nói: “Chú ơi Chú à, chú thấy dễ thương quá trời không!”

Tôi nhìn con cún con, cả người đầy sinh, có bệnh ngoài da, khoe mắt còn động ghèn, thật sự nhìn không ra có chỗ nào dễ thương nữa.

Tôi suy nghĩ, có lẽ phải dùng bằng đôi mắt thuần khiết ngây thơ của trẻ con mà nhìn thì thế giới mới có thể mãi mãi xinh đẹp, đáng yêu như thế?!

Sự thật là trong cuộc sống tình yêu cũng có đầy điểm bạn cùng anh ấy (cô ấy) không hài lòng mà vẫn phải miễn cưỡng, nhưng thì sao chứ? Đây là cuộc sống, đây là tình yêu.

WE ARE NOT ANGELS!

Chúng tôi không phải là thiên sứ, nhưng nếu chúng tôi có thể dùng ánh mắt của thiên sứ để quan sát tình yêu, nhìn thế giới, tin chắc rằng nhất định có thể phát hiện, thế giới này thật ra còn đẹp hơn so với chúng tôi tưởng tượng!

11. Chương 11: Gấu Lội Mương

Lại nói ý nguyện từ hồi nhỏ của Hành Tinh Nhỏ là muốn trở thành giáo viên tiếng Anh ở trường cấp 3. Nói tới đây tôi cũng không nhịn được mà cảm ơn giáo viên tiếng Anh trong nước đã lo lắng cho tôi không ít. Lúc học cấp 2, giáo viên tiếng Anh của tôi thường tranh thủ khoảng thời gian sau giờ cơm trưa mà chỉ thêm tiếng Anh cho tôi trong phòng nghỉ của giáo viên, tưởng rằng cô nhất định là phát hiện ra Hành Tinh Nhỏ là tôi đây chính là thiên tài tiếng Anh xuất chúng, há há! Nói như vậy bản thân thật sự cũng thấy xấu hổ. Thật ra cũng không có gì, chỉ bất quá chính là thi tiếng Anh ở đại học quốc gia hàng top 20 cả nước thôi, được 18,5 trên tổng số 20 điểm tiếng Anh lúc thi thôi, các bạn ngàn lần không nên hâm mộ tôi nha

Kết quả, sau đó, uh cái này dài dòng rồi, tóm lại tôi rốt cuộc không có trở thành giáo viên tiếng Anh không. Bất quá, cũng đúng thôi! Không làm giáo viên tiếng Anh cũng có cái tốt

Có hai nguyên nhân

Đầu tiên, sau hơn nửa năm tôi và Gấu lớn quen nhau, thế nhưng xuất hiện một đối thủ cạnh tranh tên A Trạch, anh ta nói chung là giáo viên tiếng Anh, còn là thạc sĩ! A Trạch là khi cùng một người bạn của Gấu lớn đến tiệm ăn thì nhìn thấy Gấu lớn, bạn của Gấu lớn nói cho A Trạch: Gấu lớn cũng là gay. Chẳng ngờ được A Trạch nhìn thấy chồng yêu của tôi liền ngất ngây vì chữ “Gấu”, lập tức triển khai kế hoạch theo đuổi, lại còn dùng chiếc BMW của anh ta chạy đến tận trên núi Hằng Xuân (xem ra dạy dỗ tức tiếng Anh kiếm tiền còn nhiều và dễ dàng hơn so với uống nước...)

Khi đó tình cảm giữa tôi và chồng yêu còn chưa có thể gọi là ổn định, mặc dù nói là yêu thương lẫn nhau, nhưng dù sao cũng chỉ mới quen có hơn nửa năm!

Gấu lớn nói cho tôi biết điều này, bản thân tôi vốn tâm tình ôn hòa, dù sao tôi vẫn là một người vợ dịu dàng có khí chất lại thấu hiểu lễ nghĩa phép tắc, các bạn nói có đúng hay không?

Thành thật mà nói, trong lòng tôi thật sự có chút giận người bạn kia của Gấu lớn, đã biết rõ tôi và Gấu lớn là một cặp, lại còn giới thiệu A Trạch cho Gấu lớn. Tôi vẫn cảm thấy bạn của Gấu lớn có âm mưu, sẽ không vừa khéo như vậy chứ, Gấu lớn đến tiệm ăn của anh ta liền gặp được A Trạch? Càng đáng giận hơn chính là anh ta thế nhưng lại đi cổ vũ Gấu lớn: “A Trạch vừa đẹp trai lại có tiền lại yêu cậu, cậu cũng không ngốc

tới mức sơn hào hải vị dâng lên tận miệng không ăn, hết lần này tới lần khác lại đi ăn khoai lang!” Cái gì, người ta là sơn hào hải vị, tôi thì là khoai lang sao? Lại nói thêm, tôi thật muốn đem bạn của Gấu lớn đập cho một trận sau đó lôi ra ngoài đường thị chúng rồi bán vô thanh lâu luôn! Ôi, nhưng ai bảo tôi lại là một người vợ vừa hiền dịu vừa lương thiện chứ? Cho nên chẳng thể làm gì khác hơn là cho qua luôn!

Tôi rất thông cảm nói với chồng yêu của tôi, tình cảm chính là không thể gượng ép, nếu như anh có lựa chọn tốt nhất, tôi cũng sẽ chúc cho anh hạnh phúc! Lời lẽ của tôi vốn là tràn ngập ngọt ngào tình cảm, lại còn phản phất ưu sầu, làm cho người ta không khỏi nghe thấy thấm thía. Hành Tinh Nhỏ, bạn thật sự là một hình mẫu người vợ vĩ đại điển hình nha! (ngay cả bản thân tôi cũng không nhận được mà phải tự bội phục chính mình rồi!)

Bất quá dựa trên lời của một mình Gấu lớn thì hoàn toàn không có giá trị tin cậy, tôi lúc ấy mất lộ ra giận dữ, tưởng như quỷ dạ xoa, bộ dạng chỉ cần anh trả lời không thận trọng sẽ bị tôi đánh cho trọng thương phải đi bệnh viện cấp cứu ngay lập tức. Sẽ sao? QUên đi, người tốt bị hiểu lầm cũng là bình thường thôi. Các bạn cũng không nên quá tin những gì Gấu lớn nói!

Có thể là đã bị cảm động bởi tình cảm mềm mại của tôi... Này cười cái gì? Không cho phép! Chẳng lẽ sẽ có lí do khác sao? Gấu lớn ngay lập tức liền từ trong cái đầu đá của gấu ép ra 101 lí do thích ăn khoai lang. Tôi nhìn bộ dáng sợ hãi của Gấu lớn ọc bộ dáng thành tâm thành ý, lại bị tôi dọa óe cảm động đến mồ hôi ròng ròng, tôi chỉ cố làm người tốt giữ lấy anh lần nữa thôi! Ai kêu tôi là người có tấm lòng bác ái như vậy chứ? Chẳng lẽ tôi sẽ nhẫn tâm để anh thành một con gấu lang thang sao?

Khi đó tôi mới bừng tỉnh phát hiện thì ra Gấu lớn không thích giáo viên tiếng Anh nha?! Tôi đây không có trở thành giáo viên tiếng Anh quả nhiên là đúng.

Nhưng mà, tôi thật sự giống khoai lang sao? Ôi, tôi là vợ khoai lang nhưng thật ra lại được yên lòng yên dạ!

Quay lại, khi đó trong lòng tôi nghĩ nếu không làm giáo viên tiếng Anh, cũng được thôi. Có thể ở nhà giúp chồng dạy gấu một trận ha? Dù sao rảnh thì vẫn rảnh mà. Nói đến học viên duy nhất óe học sinh duy nhất của Elton tôi, đúng là một học sinh yếu kém chính cống.

Một ngày nọ chúng tôi cùng Kiệt đi hát Karaoke, Kiệt một hơi hát mấy bài hát tiếng Anh, giọng hát rõ ràng nhạc điệu êm tai. Hát xong, Kiệt nói, cái này nhiều ít cũng nhờ tôi chỉ cậu ta tiếng Anh mấy năm, còn nói tiếc là thời gian dạy không được nhiều, nếu không nhất định còn có thể tốt hơn! Kết quả Gấu lớn liền tỏ vẻ kháng nghị ngay lúc đó, trách tôi không có dụng tâm chỉ anh tiếng Anh, còn gào lên: “Phân biệt, quả nhiên có phân biệt đối xử!”

Chờ một chút, cái này là không thể không chế, để cho tôi nói rõ một chút

Lúc mới quen chồng yêu tôi không được bao lâu, Gấu lớn cao hứng vô cùng muốn tôi dạy anh tiếng Anh, lại còn là bộ dạng cực kì chăm học. Tôi tất nhiên là không thể từ chối. Lúc ấy chúng tôi một tuần mới gặp nhau được một lần, tôi trước tiên định chỉ cho Gấu lớn 26 kí tự tiếng Anh, học thuộc từng chữ. Tôi còn cố ý lựa một quyển sách tham khảo của học sinh lớp 10 cho anh.

Một tuần sau...Quả nhiên, anh rất vô tội tỏ vẻ vì trong tuần công vụ mệt mỏi... Kiên nhẫn, kiên nhẫn, tôi nói với bản thân: một người giáo viên vĩ đại không thể bị một điểm nhỏ xúi như vậy mà gục ngã.

“Không có vấn đề gì.” Tôi cười tươi rói, tôi đây liền tự ra tay thôi!

Bởi vì nhà của Gấu lớn trên núi Hằng Xuân không có bàn học! Tôi kéo cái bàn nhỏ chúng tôi thường dùng để ăn khuya để lên giường, lật ra trang đầu tiên, bắt đầu chỉ Gấu lớn các chữ cái tiếng Anh cùng cách viết. Nói thì chậm mà xảy ra thì rất nhanh, bình thường luôn hoạt động, tinh lực vô hạn, đại ca gấu chưa bao giờ phải ngủ trưa, thành linh bị hơn một ngàn con sâu ngủ bu vô người, hai con mắt vốn đã không to nay chỉ còn lại như đường chỉ, lại còn rớt ra hai giọt nước mắt ngay tại hiện trường! Tôi xem kĩ tích thể kỉ đang xuất hiện ngay trước mặt, quả thật chỉ có thể trợn trừng mắt há hốc miệng mồm!

Xem ra con mắt không đọc được đến chữ D của gấu đầu đá thì học tiếng Anh thật sự là một chuyện chẳng phải dễ dàng. Tại sao nói là mắt không đọc được chữ D? Bởi vì ba chữ ABC Gấu lớn cũng xem như là phân biệt được rõ ràng, sau đó thì không thể đảm bảo.

Cho nên, tôi cũng chỉ thấy may mắn là chồng yêu của tôi khi ngủ gục chảy nước miếng còn chưa có dính tèm lem lên mấy cuốn sách tham khảo để trên giường. Ôi, có giường sát bên thật đúng là rất tiện. Không ngờ được chồng yêu của tôi nằm trên giường tự nhiên biến thành sinh lực tràn trề, vô tội chỉ vào gấu con của anh nói: vợ à, chỗ “nào đó” của anh cứng cứng ngủ không được... Oa, kiềm chế, chẳng lẽ bộ dáng Hành Tinh Nhỏ tôi đây dạy lại thật sự gợi cảm vậy sao? Chẳng lẽ trời sinh xinh đẹp cũng là có lỗi sao?

Cho nên, mọi người rất cuộc hiểu rõ tôi tại sao không có cách nào trở thành giáo viên tiếng Anh rồi chứ? Ngay cả nhà nhà của tôi bởi một câu “lội mương – yĩn gōu lǐ qū” của đại ca gấu còn dạy không xong, cha mẹ họ hàng trong nhà tôi sẽ yên lòng đem con gái cho tôi dạy sao?

(PS. ENGLISH phát âm có phải rất giống “Lội mương” không? Cho nên có người cười nói, tiếng Anh không có tốt, chỉ là “lội mương” thôi)

Mặc dù, dưới nỗ lực khuyến răn của tôi, tiếng Anh của chồng yêu tôi cuối cùng cũng tiến bộ rất nhiều... Chỉ bất quá, cách viết chữ p và q anh còn chưa có phân biệt rõ ràng cho lắm.

Hỏi tôi có tiếc không à? Thật ra thì không, cho dù chồng yêu của tôi có thể học được 10 thứ tiếng, chúng tôi cũng không thể hạnh phúc hơn lúc này, thật sự!

Đại nhân Huichin có nhắn với tôi:

Hành Tinh Nhỏ à, bạn có thể dùng gấu lớn làm ghế salon Y!

Hí hí hí! Rất phù hợp với hình dạng của cơ thể người, có thể dựa, có thể nâng cấp chức năng nâng đỡ, tự động điều khiển chỗ mức độ cứng mềm, duy trì độ ẩm 24 giờ... lại còn có chức năng phụ “vui vẻ đến mất hồn”, massage còn hơn cả mấy loại chạy pin chạy điện...

Ừc! Tôi muốn mua, lại còn muốn mua ko kèm chế được!

Đúng vậy, đại nhân Huichin nói rất đúng, chồng yêu của tôi có rất nhiều ưu điểm, nói tóm lại, cho dù cái ghế salon gấu này thiếu mất chức năng song ngữ... Thật ra ngồi xuống vẫn sướng đến cực kì!

Được rồi, tôi thật là khoai lang sao? Mọi người phân xử đi. Bất quá, đừng trách Hành Tinh Nhỏ tôi đây không có nhắc nhở các bạn, trước đi tham khảo thanh lâu một chút rồi hãy kết luận sau.

Hứ! Tôi đây cũng muốn nhìn bây giờ trong xã hội còn có bao nhiêu người có đủ dũng cảm để vạch ra sự thật?

12. Chương 12: Tình Hồi 1994

Ngày hè năm 1994, tình yêu tinh khiết của tuổi trẻ giống như pháo hoa trước khi vụt tắt. Trong tìm động lại hình ảnh rực rỡ sắc màu lúc trước, tôi tựa như còn có thể nghe được làn hơi ấm chỉ thuộc về cuộc tình say đắm của riêng ngày hè năm 1994 ấy. Thời gian trôi đi mang theo được mất vui buồn, chỉ còn lại tâm tình nói chung không tránh khỏi hoài niệm, năm ấy chúc người kia được mãi mãi hạnh phúc, có thành sự thật?

Người bây giờ có tốt không?

Nửa đêm giật mình tỉnh dậy, bên cạnh người có phải có một người đàn ông so với tôi còn dịu dàng hơn nhẹ nhàng hơn hấp mang lại hạnh phúc cho người?

Hàng ngày có bao nhiêu người lướt qua bạn! Hơn nửa năm trước, tôi trên đường gặp lại Kiệt, một người đàn ông từng khiến cho tôi vui buồn.

Tôi biết, tôi và anh ta từng thuộc về nhau, ngày hôm đó trời nắng đến chói chang, làm tôi hoa mắt chóng mặt! Rõ ràng đã là tháng 12 rồi mà? Tâm hồn tưởng đã đóng băng sao lại tự nhiên tan chảy không ngăn cản được?

Tôi còn đang tự hỏi có cần chào hỏi người kia không, anh ta đã đi về hướng tôi, trên mặt là nụ cười kinh ngạc, hỏi thăm tôi dạo này thế nào như chẳng có chuyện gì, như là một người bạn thân lâu ngày hỏi thăm nhau!

Chúng tôi còn có thể là bạn sao? Tôi không dám chắc chắn về đáp án khiến cho tôi chờ mong này!

Đơn giản chỉ là trao đổi số điện thoại, chúng tôi tạm biệt nhau, tiếp tục cuộc sống của mình. Tôi chưa từng một lần gọi điện thoại, có lẽ là tôi không dám cũng không tình nguyện quấy rầy đến mối quan hệ không rõ có phải là bạn hay không này? Nửa năm qua người đó cũng đã làm đủ trách nhiệm của một người bạn mà gọi điện thoại đến nói chuyện vài lần.

Đầu tuần, Kiệt gọi điện thoại đến, vốn là một số lạ, thì ra người đó đã thay số điện thoại khá lâu rồi, nhưng tôi hoàn toàn không có để ý. Điều làm cho tôi ngạc nhiên là nhà mới chúng tôi mới dọn đến ở Cao Hùng, lại cách chỗ của người đó chưa đến hai trăm mét!

Tôi đem chuyện này nói cho chồng yêu biết, Gấu lớn lập tức giống y như trẻ con vừa tò mò lại vừa phần khích, vẫn muốn tôi hẹn người kia tụ tập. Kiệt cũng đồng ý rất thoải mái.

“Em có còn nhớ anh ta không?” Gấu lớn hỏi luôn.

“Chắc chắn là không, bởi vì trong lòng em lúc này chỉ có một mình anh mà!”

“Nếu như, anh ta muốn cùng em nói lại tình xưa, em làm sao đây?” Mặt Gấu Lớn y như đang ép cung, chỉ còn thiếu cầm nguyên cái bóng đèn rọi vô mặt tôi!

“Anh ta có người yêu rồi, được chưa nào?”

“Anh nói là nếu là nếu như?” Gấu Lớn vẫn chưa từ bỏ ý định!

“Tình yêu em với anh không có bất kì chữ nếu nào cả!” Lời tôi nói tuy có chút buồn nôn, nhưng cái này cũng tuyệt đối là nói thật.

“Cái kia làm với anh thích hơn hay là với anh ta?”

“...” oa kiềm chế đây là câu hỏi kiểu gì hả?!

Khi tôi vượt qua được 100 câu hỏi tình yêu đầy cân não, trước khi tôi kịp chạy ra chụp lấy chậu hoa ở lan can đem vô đập vào đầu bé gấu đầu đá cho bất tỉnh luôn, Kiệt rút cuộc cũng đã đi tới trước chung cư nhà chúng tôi.

Chúng tôi xuống nhà, trong thang máy Gấu Lớn cấp cho tôi vài K điều phải ghi nhớ, ai khiến anh đi nói cái gì mà nếu như tôi cảm thấy Kiệt tốt hơn, anh có thể vun vào cho chúng tôi... Chuyện quỷ gì đây.

Tới đại sảnh, Kiệt đang đứng một mình ở cổng vào, hình dáng thâm thúy như tính cách, cơ thể đen đen cao cao, hình như có mập lên một chút, có thể nói là ngoại hình trưởng thành không? Trong lòng tôi không khỏi loạn một chút!

Ba người chúng tôi quyết định lái xe đi đến một tiệm đặc sản địa phương ăn hải sản trước, rồi đi Karaoke... Nhưng mà tôi cùng Gấu Lớn hóa ra đã quen đem theo chìa khóa xe của chúng tôi. Đợi đến khi tôi lên lầu rồi quay trở xuống dưới nhà, Gấu Lớn với Kiệt đã như bạn bè thân thiết đã lâu đang vui vẻ nói chuyện với nhau. Tôi cũng không bắt ngờ, có lẽ hai người ở cùng một địa phương, thành ra đều có tính cách thân thiện rồi! Tôi nghĩ, tối nay hình như có một khởi đầu rất thuận lợi.

Gấu Lớn lái xe, Kiệt ngồi ở ghế phụ, tôi ngồi ở phía sau. Lỗ tai hóng hớt nghe hai người nói chuyện vui vẻ đến hăng say, tôi từ phía sau nhìn bóng dáng hai người, nghĩ thầm: Hai người đàn ông này thật ra rất giống nhau, giống nhau đều là người có tấm lòng khoáng đạt cởi mở, chỉ là Gấu Lớn có vẻ dũng mãnh chín chắn hơn, Kiệt thì vẫn mang theo vẻ bướng bỉnh trước sau như một.

“Nói thật, nếu như anh cùng “anh ta” quen và theo đuổi em cùng một lúc, em sẽ chọn ai?” Đây là một trong những câu hỏi tình yêu lớn mà Gấu Lớn hỏi, lúc này tôi đã trả lời lưu loát, thật ra những câu hỏi thế này cho dù là ai thì cũng không thể có câu trả lời chuẩn xác, phải không? Có lẽ, yêu hay không yêu cho tới bây giờ chính là không phụ thuộc vào ai cả?!

Bãi đậu xe cách quán hải sản chúng tôi định ăn khá xa, trên đường đi đến quán hải sản, Gấu Lớn có vẻ không giống lúc bình thường. Thường thì khi đi ngoài đường, luôn là tôi len lén nắm lấy tay Gấu Lớn, quàng quàng vai Gấu Lớn, nhưng mà tối nay thái độ của chồng yêu rất khác lạ, vừa xuống xe liền chủ động khoác vai tôi, còn như có như không nghiêng đầu vào giống như muốn hôn tôi. Cái gì mà “Ban ngày ban mặt mà xấu hổ” vân vân và vân vân mà Gấu Lớn nói trước kia đã bị đá thẳng xuống Thái Bình Dương rồi, bộ dạng hoàn toàn là vội vã khẳng định quyền sở hữu... Cái này có thể xem như là thu hoạch bất ngờ của tôi không? Mặc dù biện pháp kém cỏi này khiến cho người khác không biết khóc hay nên cười, nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy rất ngọt ngào.

Có phải tất cả những người đàn ông được gọi là chồng, đều không hay không biết mà đem tình yêu thể hiện ra bên ngoài phải không? Tôi một bên nghĩ đến điều này, một bên tận hưởng “kì tích” mà khó có được của tối nay.

Khi đến tiệm hải sản, Gấu Lớn với Kiệt khi thức ăn chưa đem ra đã giống như vừa gặp đã thân mà đem rượu cao lương Kim Môn uống ầm ầm. Bình thường nhậu nhẹt xã giao, Gấu Lớn nổi tiếng là vừa xuất hiện đã lủi mất, thế như bây giờ sao lại can đảm quá vậy! Bất quá tôi dám chắc rằng cái này không phải gặp được bạn rượu gì gì đó, chỉ là gấu xấu tính muốn phát tiết cảm giác chua lết trong lòng thôi.

Tôi vội vàng cản hai người uống ít lại, Gấu Lớn còn nói: “Sợ cái gì? Tối nay chồng ăn hải sản, hứa chắc sẽ làm cho em hạnh phúc tới bến...” hai chữ “tới bến” còn được đặc biệt nhấn cao giọng.

Tôi nghe đến liền đỏ hết cả ta... Nhưng Kiệt hóa ra lại cười đến sáng khoái.

Trong lúc ăn, Gấu Lớn với Kiệt nói rất nhiều, đủ chuyện trên trời dưới biển, còn tôi thì không nói nhiều lắm. Nhưng người cũng chẳng rảnh rồi gì, bởi vì tôi dưới sự sai bảo của Gấu Lớn, một hồi thì lấy đá, một hồi lấy khăn, một hồi lấy nước suối, một hồi đi lấy tắm... Còn phải thỉnh thoảng giúp Gấu Lớn rót rượu, gấp thức ăn, lột tôm, múc canh... Tôi biết Gấu Lớn đang cố ý, cái này chính là một trong những cách anh khẳng định quyền sở hữu. Dù sao tôi cũng đã sớm biết chồng yêu của tôi một khi tính gấu xấu xí xì ra thì chẳng khác gì trẻ con cả.

Nói qua nói lại, Kiệt nhìn đồng hồ một chút, gọi điện thoại. Tôi biết chắc chắn Kiệt đang gọi cho “người kia” mà tôi chưa từng gặp.

Lời lẽ của Kiệt nghe rất dịu dàng, tôi nghe thấy Kiệt nói với “Người kia” cái gì mà cho chó ăn, đổ rác... lụn vụn, chỉ là cuộc nói chuyện rất bình thường.

Nghe qua, trong lòng tôi lại giống như bị đánh bom, ngày hè năm 1994 khi tôi và Kiệt chia tay bỗng nhiên trở nên xa xôi đến bất ngờ, xa đến mức khiến người ta không cảm nhận được, không chạm tới được. Tôi đột nhiên phát hiện ra được tình yêu hồi tuổi trẻ tôi cho rằng rất sâu đậm, thật ra chỉ là trống rỗng không có thực. Những mảnh vụn rơi rụng từ trong cuộc sống, tình yêu thuần khiết trăm phần, hồi tưởng lại không còn hình dáng rõ ràng.

Dùng xong bữa ăn, trên đường đi hát Karaoke, tôi lái xe, Gấu Lớn ngồi bên cạnh. Kiệt ngồi ở phía sau lại gọi điện thoại, lại là “người kia”... Tôi nghe thấy Kiệt nói: “Lần sau đưa em đến tiệm hải sản này, có cả món sườn bò nướng mà em thích nhất... À, ngay chỗ chúng ta vẫn thường đi... Gần đó...”

Món mà Kiệt thích anh là món gì? Tôi tự hỏi, câu trả lời đã không còn lưu trong kí ức.

Một đêm mùa hạ năm 1994, một thiếu niên khóc rất thương tâm, nước mắt chảy nhiều đến mức đôi mắt cũng đau đớn. Khi đó thiếu niên chỉ có một điều ước duy nhất là mong cho người đàn ông có tên là Kiệt được mãi mãi bình an hạnh phúc, có được tình yêu... Có lẽ, thần thánh nào đó nơi chân trời đã nghe được phải không?

Dường như tâm nguyện khi còn trẻ của tôi, nút thắt sâu tận đáy lòng đã được cởi bỏ. Trong trí nhớ, người đàn ông tên Kiệt này như ngựa hoang, cuối cùng vẫn để cho người ta dùng một sợi dây cương dịu dàng giữ lại người kia không phải là tôi, đó nhất định là một người rất dịu dàng và rất tốt, tôi nghĩ vậy!

Trong phòng quán Karaoke nhỏ nhỏ tràn đầy thanh niên nam nữ, bầu không khí sôi động vui vẻ. Kiệt không hề bất ngờ khi vẫn là trung tâm của sự chú ý. Khi anh ta chuyển từ nhạc dân ca, nhạc trung quốc, nhạc Đài Loan đến nhạc tiếng Anh, lời ca cao vút mà hàm hậu, nhấn nhá tự nhiên cùng tỏa ra mùi vị vô cùng

phóng túng, đám đông cao giọng bè theo, vỗ tay hòa nhịp. Tôi không thể không thừa nhận Kiệt thật sự rất cuốn hút, giống như

Tay tôi len lén nắm lấy tay Gấu Lớn dưới gầm bàn, bóp nhẹ nhẹ, sau đó chớp mắt nói lời em yêu anh trong im lặng! Thành linh nghe Kiệt trên sân khấu gào to: “Elton lên song ca đi, bài tiếp theo là bài ruột của chúng ta mà!” Bên tai vang lên giai điệu của bài Everytime you go away của Paul Young.

Gấu Lớn kéo tay tôi nói: “Không được đi, cái gì mà bài hát của ‘chúng ta’? Thì ra là ghen rồi.

Tôi kéo chồng yêu đứng dậy ra hiệu chúng tôi đi trước với Kiệt. Kiệt hiểu ý cười cười, chúng tôi vẫy tay chào tạm biệt với Kiệt, bên tai cũng vang lên tiếng hát động lòng người của Kiệt.

EVERYTIME YOU GO AWAY

YOU TAKE A PIECE OF ME WITH YOU

Không biết lần sau gặp lại Kiệt sẽ là khi nào? Có lẽ, còn rất rất rất lâu

Dưới sao trời, tôi cùng chồng yêu đi chậm rãi, trong làn gió đêm mơn man lóa lên ánh sáng đủ màu như pháo hoa rực rỡ vỡ òa rồi tan biến đi trong cuộc sống thường ngày.

Chúng tôi yêu cuộc sống bình lặng chỉ thuộc về hai người, thật sự!

Trên đường về nhà

“Nếu như, chúng ta chia tay, Kiệt lại theo đuổi em lần nữa, em có thể đồng ý hay không?” Gấu Lớn hỏi tôi bất thành linh.

Trời ơi là trời! Xem ra những câu hỏi khảo nghiệm tình yêu vẫn còn có thể tiếp tục kéo dài một khoảng thời gian rất rất rất dài rồi

“Chúng ta làm sao chia tay chứ? Đừng nói lung tung!”

“Anh chỉ giả thiết thôi mà Em có thể như vậy không?”

“Em sẽ không đồng ý, em sẽ vẫn chờ anh quay lại với em...” “Câu trả lời” thông minh đến ngay cả tôi cũng phải tự khâm phục, há há!

“Nếu như, sau khi anh chết, Kiệt lại theo đuổi em thì sao?” Gấu Lớn hỏi tiếp.

Tôi vừa nghe Gấu Lớn nói ra lời xui xẻo này, liền nổi cáu.

Một lát sau, Gấu Lớn tự nhiên vuốt vuốt mặt cười nói: “Gương thần, gương thần, xin hỏi trên đời này ai là người vợ đẹp nhất, quyến rũ nhất?” Tiếp sau đó đem kính chiếu hậu trên xe xoay đến trước mặt tôi. Tôi bị chọc cười, cái này lại là thủ đoạn mới để lừa gạt vợ sao?

Tôi cười nói: “Gương thần, gương thần, trên đời này ai là người yêu bé gấu đầu đá nhất ” đang muốn đưa tay xoay kính chiếu hậu, lại không đề phòng để cho Gấu Lớn ôm cằm, hôn lên má tôi.

Đêm hôm đó, Gấu Lớn đặc biệt cố gắng, đặc biệt vui vẻ, giống như là đang tham dự giải đấu.

Trước khi ngủ, chồng yêu tôi theo thói quen thường ngày nằm trên giường, để cho tôi gối lưng giúp anh, đây là một trong những hành động trước khi ngủ mà Gấu Lớn thích nhất. Tôi nhớ đến một tiết mục gì đó từng xem qua trên TV chiếu về loài gấu sống trong rừng thường thích nhất là dùng lưng cọ cọ vào thân cây, chính là để gối ngứa hay là vì cái gì đó nhưng giờ phút này, chồng yêu của tôi không chỉ là một bé gấu bị thuần phục bởi Hành Tinh Elton, lấy việc hưởng thụ mà không phải làm việc trở thành niềm vui thú.

“Nếu như làm tình cũng là một bộ môn thi đấu, em nghĩ chồng em nhất định sẽ là tuyển thủ thành phố nha!”

“He he Thật sao?! Anh còn tưởng anh có thể là tuyển thủ quốc gia chứ!” Gấu Lớn lập tức ngắt ngang.

“Och anh có cơ hội trở thành tuyển thủ quốc gia, chỉ cần hai đứa mình cố gắng luyện tập! Không bằng mình bắt đầu từ bây giờ luôn đi?” Tôi nói thật nghiêm túc.

Chúng tôi cười òa.

Phiên ngoại – Gấu Lớn

Tác giả: Gấu lớn

Chào các bạn xem “Chồng yêu”!

Hôm nay tôi có mấy lời muốn nói, bởi vì vợ yêu của tôi, thật sự là quá đáng rồi. Dem những chuyện đáng xấu hổ của tôi tung lên mạng, thôi thì bỏ đi, dù sao các bạn cười tôi cũng không nghe thấy. Nhưng mà vợ tôi trong văn chương đem tôi tả thành một người đàn ông vừa không có lãng mạn lại vừa đầu đá, tôi thật sự muốn nghiêm túc phản đối! Phản đối! Lại phản đối! Bởi vì bình thường đều là em ấy “đầu độc” tôi, em ấy lại còn ác độc mà đi méc trước. Ý định ban đầu của tôi là định để em ấy phải chịu trách nhiệm, phải chú thích vài lời, bắt quá, tôi nghĩ hay là không nói mới tốt nhất. Nếu không, nếu không vợ yêu của tôi nổi cáu, tối nay lại không cho tôi làm, tôi đừng mong đụng tới.

Nói tôi không lãng mạn, tôi muốn phản đối!

Tôi cũng rất muốn lãng mạn mà, nhưng mà xem qua người tôi là có thể đủ để giải thích rồi, bộ dạng của tôi là bộ dạng lãng mạn mà người ta thường nói sao? Các bạn nghĩ lại xem, mấy phim tình cảm trên TV, diễn viên nam có phải là vừa đẹp trai vừa nhã nhặn, nói như vậy diễn mấy loại tình cảm lâm li bi đát mới vừa có thể đẹp mắt lại vừa khiến cho người ta có cảm giác chứ! Không tin, bạn thử để Trần Tùng Dũng đi đóng vai Jack trong Titanic thử xem, tôi dám chắc chắn là có kêu 10 đạo diễn như James Cameroon đến, có 12 người sẽ bị điên (2 người khác chính là Kate Winslet và nhà sản xuất.) hơn nữa, nếu như tôi nghiêm trang vừa tặng hoa lại vừa dùng cơm dưới ánh nến, vợ yêu của tôi nhất định sẽ cười lăn cười bò, đồng thời lại có thể nghiêm khắc tra tấn nghi ngờ tôi có phải đã làm ra chuyện gì không thể tha thứ với em ấy hay không. Các bạn nói tôi phải làm sao? Bắt quá, tôi tất nhiên đẹp trai hơn Trần Tùng Dũng nhiều, điểm ấy mọi người không cần nghi ngờ.

Nói tôi không có tặng hoa, điều đó tôi thừa nhận. Nhưng mà vợ yêu của tôi cũng không có nói ngoài ban công nhà chúng tôi có hơn hai mươi chậu hoa các loại, cái này còn không phải là vì em ấy sao? Có hoa lan, có hồng môn, có tường vi, còn có hoa hồng, như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ lãng mạn hay sao? Hơn nữa, mỗi lần chúng tôi đi mua hoa, từ lựa chọn, dùng xe lại ven đường đào đất, đến về nhà chuyển chậu, toàn bộ đều do một tay tôi làm, em ấy chỉ phụ trách trả tiền, có thể hưởng thụ cảnh đẹp hương thơm từ ban công, như vậy còn chưa được sao?

Hơn nữa, tôi không tặng quà cho vợ yêu tôi, nhưng mà tiền lương của tôi ngay cả rút bớt cũng chẳng làm liên giao hết toàn bộ cho em ấy. Những đồng nghiệp khác còn có thể có quỹ đen ở ngoài không cho vợ biết, như là tiền tăng ca, tiền trợ cấp, hay tiền thưởng đều len lén lưu lại làm dùng làm của riêng. Nhưng tôi thì không hề như thế, bởi vì vợ yêu của tôi đều biết rành mạch toàn bộ phụ cấp của tôi, một xu cũng chẳng tha. Từ khi tôi quen vợ yêu của tôi còn chưa đến một năm, em ấy đã bắt đầu vừa dỗ vừa gạt, cộng thêm đe dọa uy hiếp, làm cho tôi trong lúc mơ màng đã đem toàn bộ tài sản giao cho em ấy quản lý, em ấy còn cười nói với tôi: “Làm cho giỏi, em sẽ không xử tệ với anh!” Các bạn nói, tôi làm sao có tiền để mua quà tặng cho em ấy đây? Hơn nữa, tiền tiêu vặt em ấy cho tôi cũng chỉ có 15,000 đồng, so với thu nhập căn bản còn muốn ít hơn, điều này tôi cũng muốn phản đối! Đến lúc này tôi chỉ có quyền lợi cộng hóa đơn hai tháng một lần, hơn nữa tôi dám chắc chắn đó là bởi vì vợ yêu của tôi lười, mới có thể đem một đồng hóa đơn kia quảng qua cho tôi.

Nói đến nấu cơm, thật ra ông chồng nào không muốn đi làm về, có thể thành thối mái ngói ở ghé salon xem báo, uống trà, chờ vợ yêu chuẩn bị một bữa cơm nóng sốt ngon lành. Nhưng mà, vợ yêu của tôi, dạy mười mấy lần, vẫn không biết dùng nồi cơm điện. Nói em ấy vo gạo, vo một hồi, còn phải cầm tới hồi tôi như vậy đã sạch chưa? Thật vất vả vo gạo xong, lại còn phải hoi đong nước bao nhiêu thì vừa? Một con cá đây đủ, chẳng biết em ấy chiên kiểu gì, cuối cùng con cá banh xác. Không biết nêm nếm thức ăn, không biết canh nước nấu cơm luộc ra cái trứng, chiên trứng thì tôi phải vừa ăn vừa lừa vỏ. Hơn nữa tôi còn không được phép có bất kì oán giận gì, nếu không em ấy sẽ lập tức chụp tội danh không thương em ấy lên đầu, cái này thì tôi gánh không được đâu! Tội danh này nếu mà xử phạt, nhẹ thì trừ tiền tiêu vặt tháng sau, nặng thì em ấy một bên cười lạnh một bên vác dao, bảo tôi trước tiên vô wc luyện tập làm sao ngồi chồm hổm mà đi toilet mới thôi. Các bạn nói tôi có thể không đích thân nấu không? Lại quên nói, số

trường của vợ yêu tôi là nấu canh. Em ấy có thể nấu canh thịt bò kim châm, bắp cải cuộn, canh chua, gà nấu bắp, chỉ bất quá, những cái đó phải dùng đồ đóng gói sẵn mà nấu. Kì cục hơn là, mẹ rõ ràng nấu ăn rất ngon, em ấy tại sao lại chẳng giống một chút nào.

Nếu như nói tôi không thích cùng em ấy đi dạo phố, thật sự là oan uổng rất lớn! Tôi cũng thường cùng cả nhà vợ yêu tôi vui vẻ đi dạo đến các siêu thị lớn hàng hóa dịch vụ đa dạng, hơn nữa chưa từng có một câu oán giận. Nhưng cùng vợ yêu của tôi đi mua đồ dùng gia đình hay những thứ lặt vặt thì tốt, như như phải cùng em mua đồ nội thất, đồ điện các loại thật sự tôi chịu không nổi. Nhớ lần trước vợ yêu tôi muốn mua một cái máy tính để bàn, em ấy có thể từ cửa hàng lớn 3C rất đa dạng về hàng hóa dịch vụ ở Bình Đông đi đến trung tâm điện máy Xán Khôn, đi qua tất cả cửa hàng đồ điện tử ở Cao Hùng một lần thì em ấy mới cam lòng. Vất vả lắm mới quyết định được, vợ yêu tôi còn muốn so sánh giá cả, từ giá của từng món linh kiện đến mặt bằng giá chung, cuối cùng còn phải có thêm quà tặng mới chịu thôi. Các bạn nói trên đời này có người nào làm chồng chịu được đây? Hơn nữa, các bạn đoán ra rồi, tôi tuyệt đối không được tức giận, nếu không buổi tối lại không được bán nha.

Còn nữa, các bạn có thể nói vợ yêu tôi đừng đánh tôi nữa được không. Em ấy thích nhất là chém vào bắp vai cùng tay tôi, còn nói tôi da dày thịt béo, có đánh cũng không bị đau. Có trời mới biết, tôi đau muốn chết luôn! Nhưng mà em ấy hết lần này đến lần khác đều không có tin. Tôi nói tôi muốn đến đồn cảnh sát nhờ ủy ban chống bạo hành gia đình bảo vệ, kết quả em ấy liền đem giấy chứng nhận Judo tam đẳng đưa cho tôi, nói tôi cầm theo đi tố cáo, nghĩ đi nghĩ lại tôi đành phải quên đi. Tôi để lại một lời nhắn ở chỗ này, các bạn nhất định phải thay tôi khuyên nhủ em ấy. Chuyện này thì phải tôi phải nhờ đến các bạn rồi.

Có một ngày tôi hỏi vợ yêu có cảm thấy tiếc khi chúng tôi không thể có em bé hay không. Kết quả em ấy nói như đúng rồi: “Không!” Em ấy nói bởi vì nếu như là bé trai mà lỡ ngang ngược bướng bỉnh như tôi hồi nhỏ, thì chúng tôi có thể vì tức mà chết nếu như có con gái, chẳng may lớn lên giống như tôi, tay to chân thô, lỗ đầu không tốt mà có thêm lông ngực, cam đoan không thể nào gả đi được, như vậy thì quá thê thảm rồi! Giống như chỉ cần có di truyền thứ gì của tôi thì đều không tốt, thật sự là làm tôi tức chết mà!

Nói tới đây, tin tưởng bạn nhất định hình dung được cuộc sống dầu sôi lửa bỏng của tôi ác liệt tới mức nào rồi nhỉ, nhưng mà ai bảo tôi yêu em ấy chứ? Tôi thừa nhận là tôi thích bắn, mới có thể có được một người vợ vừa đẹp trai vừa quyến rũ, nhưng mà tôi làm một chết như vậy, kết quả người thoải mái không phải là em ấy sao? Nếu như các bạn còn chưa có vợ, ngàn vạn lần không nên học theo tôi có biết chưa? Nếu không thì kết quả cũng bị thảm giống như tôi thôi!

Tôi có dự cảm, tôi nói về em ấy nhiều như vậy, vợ yêu tôi sau khi xem được nhất định sẽ rất tức giận, rồi lại không cho tôi làm. Bất quá hôm nay tôi phải đi trực, cái đó liền không thành vấn đề!

Chương phiên ngoại này vốn là Gấu Lớn viết nha, anh nói tôi nhất định phải post lên! Bởi vì anh muốn phản đối. Tôi đọc một chút, phát hiện anh ví tôi như quỷ dạ xoa, thật sự rất đáng giận. Bất quá tôi vẫn post lên, muốn để cho anh biết, người mọi người ủng hộ là tôi. Không phải sao? Tất cả những gì anh nói chỉ là lời từ một phía, hơn nữa tôi cũng có thể giải thích mà! Tin tôi đi, thật đó.

13. Chương 13: Ngã Rẽ Tình Yêu

Điều khiển chiếc xe bus mang tên hành tinh Elton, tôi không thể quay về dùng đơn vị một phút sáu mươi giây của cuộc sống bình thường mà so sánh. Người qua đường lục tục leo lên xe bus của Hành Tinh tôi, nhưng cũng không tránh khỏi có người muốn rời đi. Có người lúc trước ngồi cứng trên hành trình của tôi, cũng có người lặng lẽ đứng xa xa ở phía sau ủng hộ cùng động viên tôi. Ở những ngã rẽ trên đường, đi về thành phố hoặc nông thôn, chuyển đường lên núi hay là xuống biển, xoay nhẹ vô lăng liền có thể hướng đến vị trí mà tôi khát khao. Có người tình nguyện mãi mãi bên tôi cùng trèo đèo lội suối, nhưng mà cũng có người khăng khăng về con đường tôi nên đi. Bởi vậy, tôi thường tự hỏi, chính là chọn bỏ qua phong cảnh non nước hữu tình để giữ lại chiếc xe yêu thích, hay là mạo hiểm nói lời từ biệt với người ở lại mà theo đuổi đến khu vườn lí tưởng.

Cả đêm khó ngủ, khó thể vẹn cả đôi đường.

Giữa tháng 10, tôi đến Đài Bắc tham dự một chương trình huấn luyện, trong lòng tôi để ý đến một đồng nghiệp ở đơn vị khác rất chuyên tâm dùng thời gian rảnh mà đọc tài liệu học tiếng Anh. Tôi khen người đó siêng quá, người đó cười nói: cái này là bởi vì người đó phải đi Canada làm nghiên cứu sinh một năm, cho nên phải tranh thủ thôi. Tôi thật lòng chúc mừng anh ta về cơ hội này, quay lại chỗ ngồi, trong một thời gian ngắn không thể gọi tên cảm giác ở trong lòng.

Đúng, khoảnh khắc này tôi đáng lẽ là một trong những thành viên của đoàn nghiên cứu sinh đi Canada, vui vẻ mà chờ đợi từng chiếc lá phong ở Canada chậm rãi lìa cành.

Nhưng mà tôi không có!

Đúng vậy, đứng trước ngã ba tình yêu bên trái và sự nghiệp bên phải tôi chọn cái trước.

Chưa từng thấy hối hận, thật sự! Chỉ là lơ đãng dừng lại, nhìn thấy hướng du khách đi hướng ngược lại thì tôi mỉm cười vẫy tay, cũng khó tránh khỏi có chút tiếc nuối dâng lên trong lòng.

Lúc này tôi cũng không cần nghĩ đến Canada có cách tôi xa lắm hay không, chỉ thầm tính toán kết thúc đợt học ở Đài Bắc sớm một chút để chạy về Hằng Xuân gặp chồng yêu của tôi.

Gấu Lớn bây giờ chắc là đang đi tuần nhỉ? Có nghĩ về tôi như tôi đang nghĩ đến anh?

Nhớ rõ hồi tháng 9 lúc mới vừa nghe được có cơ hội đi Canada làm nghiên cứu sinh một năm, trong lòng tôi kích động rất lâu, bởi vì tôi biết tôi thông qua thi tuyển giành được kết quả thắng lợi vẻ vang. Chỉ là, tôi nghĩ lúc này đây tôi đã không còn là cánh đại bàng tùy ý bay lượn về phía chân trời, có thể tự do thoải mái truy đuổi theo áng mây rực rỡ. Tôi bây giờ chỉ là con bồ câu say đắm tình yêu, sau khi tung bay một lúc, nói chung liền muốn vội trở về nhà. Một con bồ câu bay xa đến tận Canada, có thể quay trở lại quê hương thành công không? Sau khi quay trở lại được quê hương, có còn giữ được hình dạng ban đầu hay không?

Lúc ấy, tôi vừa cẩn thận dò hỏi chồng yêu của tôi: “Nếu như em phải đi tập huấn một năm, anh có ủng hộ em không?”

“Em nói gì?? Không bàn nữa!” Gấu Lớn trừng mắt liếc tôi một cái.

“Hi hi Em chỉ nói nếu như thôi mà, em làm sao bỏ anh lại được chứ?!” Tôi vội vàng cười cười.

“Nếu như em muốn theo đuổi sự nghiệp, anh cũng không phản đối gì. Bất quá anh không dám hứa, tình cảm của chúng ta qua một năm có thay đổi gì không.” Bộ dạng anh y chang không muốn trở thành gấu trong hang lạnh.

“Em tin tưởng tình cảm của bọn mình không có vấn đề gì đâu!” Tôi cười chột dạ.

“Cuộc sống có rất nhiều điều đáng giá để em theo đuổi, tất nhiên em sẽ không ngốc đến mức cái gì cũng bỏ qua, nhưng mà cũng không thể tàn nhẫn đến mức cái gì cũng phải có được, có phải vậy không?” Gấu Lớn đột nhiên trở nên rất hàn lâm.

Tôi ở một bên tự ngẫm về triết lý này của Gấu Lớn, trong đầu vẽ lên cảnh tượng tôi từ Canada học trở về lại Đài Loan.

Mùa đông năm 2002, tôi đạp lên lá vàng trở lại Hằng Xuân non xanh nước biếc, tôi tâm tình bất ổn rồi cuộc cũng nhìn thấy chồng yêu cả năm không gặp.

Khuôn mặt của anh vẫn như trước, chỉ là nơi khóe mắt có thêm vài nếp nhăn bởi tương tư vẽ ra. Tôi nắm chặt lấy đôi bàn tay thô dày của anh không nói nên lời, chỉ có hốc mắt đỏ hoe.

Lời đầu tiên tôi nghĩ Gấu Lớn nhất định sẽ nói: “Người nước ngoài rất to phải vậy không?”

Đúng vậy, anh chắc chắn sẽ nói như vậy, hơn nữa rất có khả năng anh đã bị một cái hành tinh hoang dã nào đó quyến rũ mất rồi, tôi cũng không còn dễ dàng bắt gấu về núi của mình.

Còn đang suy nghĩ lung tung, tôi thoáng thấy bóng dáng Gấu Lớn bận rộn nấu cơm ở trong nhà bếp, tôi vội đi vào phụ giúp. Nếu như có thể cùng người yêu vun đắp, cùng nhau nắm tay chậm rãi vượt qua cuộc sống, cuộc đời cho dù mất đi một vài thứ khác thì có gì chứ? Tôi nghĩ.

Ca sĩ Triệu Truyền có một bài hát nổi tiếng là “Anh rót cuộc đã bị mất em”, không biết được lời bài hát có phải là tiếng lòng của anh ta hay không? Khi anh ta cuối cùng làm cho trăm ngàn đôi tay hòa nhịp theo, khi anh ta cuối cùng có được trăm ngàn nụ cười nồng nhiệt, mà người cùng anh ta trải qua cuộc sống giá rét dài đằng đẵng trong lời ca, khi tiếng vỗ tay nhiệt liệt chẳng khác chi sóng biển từ bốn phía đã dần im lặng chỉ còn lại giọt lệ ánh lên trong khóe mắt thương tâm của cô ấy.

Được và mất giữa tình yêu và sự nghiệp luôn rất khó cân bằng.

Hồi trung học cơ sở hay là trung học phổ thông gì đó, tôi có đọc qua một bài thơ thất ngôn của Vương Xương Linh tựa là “Khuê phòng oán”.

Khuê trung thiếu phụ bất tri sầu

Xuân nhật ngưng trang thương thúy lâu

Hốt kiến mạch đầu dương liễu sắc

Hồi giao phu tế mịch phong hầu.

Trẻ trung nàng biết đâu sầu,

Ngày xuân trang điểm, lên lầu ngắm gương.

Nhác trông vẻ liễu bên đường,

“Phong hầu” nghĩ đại xui chàng kiếm chi.

(Tản Đà – Dịch thơ)

Ý nghĩa đại khái trong bài thơ là: Thiếu phụ gả vào nhà quan, ngày xuân một mình đến lầu biếc mà chồng ngày hôm đó không rõ gì đã chuẩn bị vào triều, bận rộn công việc chẳng biết khi nào có thể quay về. Mất thấy cảnh xuân tươi đẹp, nhưng bản thân lại cô độc chốn khuê phòng, không khỏi oán giận lúc xưa thúc đẩy chồng đi vào con đường làm quan.

Lúc ấy, tôi tuổi còn nhỏ, thật sự không hiểu tại sao bài thơ này có thể lưu danh thiên cổ. Hôm nay, tôi mới có thể hiểu thấu được ý nhị sâu trong lời thơ.

Mã Anh Cửu lúc nào cũng là người tình trong mộng của rất nhiều cô gái. Nhưng phu nhân của Mã Anh Cửu lúc này không biết có cảm thán về “Hồi giáo phu tế mịch phong hầu” không? Có lẽ, nếu như ban đầu nàng chỉ gả cho một nhân viên nho nhỏ, bây giờ rảnh đến không có việc gì làm mà cãi nhau với chồng sau bữa cơm, dạo chơi phố đêm sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều so với cả cho bạch mã hoàng tử suốt ngày bận chính sự nhỉ? Tôi nghĩ vậy.

Tôi dám chắc chắn, Gấu Lớn tuyệt đối chưa có đọc qua bài thơ này. Nhưng anh so với tôi còn linh hội sâu sắc hơn nhiều!!

Bạn có thể cười chúng tôi là AQ, nhưng tôi thật sự rất hài lòng với hạnh phúc bình dị an lành của tôi cùng chồng yêu lúc này!

Bạn hỏi tôi, nếu như là Gấu Lớn muốn đi Canada du học một năm, tôi có ủng hộ hay không? Ôi Thật sự rất rất rất khó trả lời được. Có lẽ sẽ có?!

Tôi đã nói rồi: Lựa chọn rất khó vẹn cả đôi đường.

Chờ đến khi bé gấu đầu đá nhà tôi đọc giỏi được chữ D trong tiếng Anh, tôi sẽ cần cẩn thận suy nghĩ lại một chút ha!

14. Chương 14: Từ Tiền Tiến Tới Tình Yêu

Trước đây có một đoạn quảng cáo rầm rộ trên TV nội dung đại khái nam chính tung người nhảy vào bể bơi lấp lánh ánh trắng, giúp nữ chính vớt ánh trắng làm lễ vật tình yêu, khi nam chính trôi lên khỏi mặt hồ, ánh trắng trên tay chính là một chiếc nhẫn kim cương “tình yêu vĩnh hằng”...

Xem hết đoạn quảng cáo không biết cảm giác đầu tiên xuất hiện trong lòng bạn là gì? Là say sưa với tình yêu tươi đẹp rất lâu rồi không thể là của mình? Hay là lập tức nghĩ đến giá trị xa xỉ của nhẫn kim cương, cảm thán nói cái đó chỉ có người giàu mới có được??

Có người nói tình yêu là trên hết! Mà tiền tài chỉ là thứ ngoài thân!

Tôi tất nhiên cũng có đồng ý kiến, tại tiệm ven đường khi dạo chợ đêm mua một chiếc nhẫn giá rẻ, thành tâm kết đôi, mức độ lay động lòng người tuyệt đối không thua so với nhẫn kim cương hoa hồng ngâm sương điểm lệ, vòm trời phủ đầy sao sáng, hoa oải hương tím tím tặng cho người trong lòng, tất nhiên làm lòng người say sưa trong tình yêu mỹ lệ đóa hoa đại hải ở ven đường, chân tình chất chứa, cũng đã mang theo biết bao phong tình làm người ngây ngất.

Không thể dùng tiền để đo đếm tình yêu, tôi biết! Nhưng trong tình yêu tiền có thể cân nhắc hay không! Dù sao, tôi cùng chồng yêu không phải là đôi vợ chồng Robinson ngoài hoang đảo, cuộc sống của chúng tôi kiểu gì cũng không thể thoát khỏi mối quan hệ đến tiền. Khi không thể gặp nhau, gọi điện thoại cũng cần tiền gặp nhau, cho dù là hai người không nhúc nhích chỉ nằm trên ghế salon xem TV, thì mỗi tháng vẫn phải trả 500 đồng chi phí truyền hình cáp (tất nhiên rồi, tôi chỉ nói ví dụ, muốn bé gấu ưa vận động nhà tôi chịu ngồi im một chỗ xem TV thì xác suất quá thấp.)

Cho nên như tôi đã nói, bạn không để ý đến tiền bạc, tiền bạc không để ý đến bạn trong tình yêu bạn không chú ý đến tiền, tình yêu cũng có thể mặc kệ bạn.

Lần này sẽ nói tới kỉ niệm đau thương về chuyện tiền bạc trong tình yêu của tôi và Gấu Lớn đi.

Khi vừa mới quen chồng yêu, Gấu Lớn xem như là một quý tộc độc thân tiêu diêu, có nhà, có xe, còn có thu nhập cố định. Càng quan trọng hơn, anh rất rộng tay đối với việc tiêu tiền không hề chớp mắt của tôi, thật làm cho tôi có loại ảo giác hạnh phúc khi câu được rùa vàng.

Mặc dù, lúc ấy địa điểm hẹn hò của chúng tôi lúc ấy hầu hết là ở Hàng Xuân cũng không phải tốn kém gì quá nhiều, Gấu Lớn cũng không phải là người lãng mạn đến mức có thể tặng nhẫn kim cương cho người khác. Nhưng mà khi hai người ra ngoài ăn tiệm Gấu Lớn nhất định phải gọi ít nhất sáu món mặn một món canh khi cùng nhau về nhà ra mắt mẹ tôi, Gấu Lớn nhân tiện vác theo năm con gà thả vườn. Tôi nói thích ăn mật ong, Gấu Lớn mua liền một thùng nhờ anh tan sở mua ít đồ ăn vặt cho tôi, trên tay Gấu Lớn khi về nhà là hai túi to đùng.

Các bạn nói tôi có thể cảm động không?

Đáng tiếc chính là, chưa tới nửa năm tôi liền bất ngờ phát hiện cái này bất quá là một hồi hiếu lăm tốt đẹp. Thì ra chồng yêu tôi có thể ra tay rộng rãi như vậy cũng không phải là vì yêu tôi, cái này cơ bản chỉ là tính cách từ trước tới nay của anh. Lấy một ví dụ, Gấu Lớn cho người khác mượn tiền, cho tới lúc này cũng chưa từng chủ động đi đòi lại, không có trả lại thì cũng thôi luôn, có trả lại thì xem như là lượm được, thậm chí có một lần tôi còn có người gọi điện thoại đến muốn mượn tiền thưởng cuối năm của anh có người xây nhà mới, người khác tặng lò nướng, Gấu Lớn tặng tủ lạnh có anh em họ hàng nội ngoại kết hôn, Gấu Lớn nói cái gì mà tình cảm sâu sắc, tặng ngay một hai vạn đồng làm quà cưới, tôi nghĩ anh đại khái chắc là quên chúng tôi là gay, cũng không có cơ hội thu hồi a cùng Gấu Lớn đi ăn mì vịt cỡ khuya hết 30 đồng một tô, ban đầu là muốn tiết kiệm tiền, nhưng mà do thiếu sáng Gấu Lớn liền trả 300 đồng... Tôi không khỏi bắt đầu nghi ngờ trong cái đầu gấu của anh rốt cuộc có chứa bốn chữ “tính toán tỉ mỉ” hay không?

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, như vậy là không được. Dù sao bé gấu đầu đá tiêu tiền không chớp mắt sau này lại trở thành chồng tôi, tiền của anh không phải là tiền của tôi sao? Tôi cũng không thể ngồi nhìn tiền của tôi giống như nước chảy về đông mãi mãi không bao giờ quay lại a!

Tôi đây phải làm cái gì bây giờ? Tôi biết khi là vợ chồng thì hơn phân nửa đều là do vợ quản lí chuyện tiền bạc kinh tế trong nhà, tính toán các khoản thu chi. Nhưng mà giữa hai đồng chí nam thì sao đây? Nếu như,

tôi đưa ra yêu cầu cần phải phụ anh quản lí tài chính, có quá đáng lắm không?

Rốt cuộc thì phải mở miệng sao đây? Tôi thật sự hận không có Tô Tần và Trương Nghi ở bên cạnh trợ giúp, để cho tôi có thể miệng mồm lưu loát thuyết phục Gấu Lớn vui vẻ tiếp nhận, ngoan ngoãn giao cho tôi toàn bộ tài sản của anh. Há há, sao nghe giống y như là mấy người vợ xấu xí yêu tiền như mạng ở trong phim vậy ta?! Thật ra tôi chỉ cảm thấy là nếu như tình yêu mà hai người trong cuộc sống lại không cách nào làm rõ ràng những chuyện tình của cả hai thì sẽ không có tương lai. Dù sao tình yêu chỉ là tấm áo đẹp đầy lãng mạn ở bề ngoài, còn lại thì có biết bao nhiêu trách nhiệm cùng nghĩa vụ không thể đếm hết. Giống như hoa hồng cắm trong bình thì tuy đẹp nhưng chỉ có trồng trong đất màu mỡ thì nó mới có thể sinh trưởng mạnh mẽ.

Uhm, như vậy trước tiên lấy một cái bánh vẽ ngon lành cho Gấu Lớn. Trước tiên nói với anh: chỉ có thông qua quản lí tài chính, quản lí hiệu quả thu nhập của cả hai vợ chồng, hai người mới có thể có tương lai tốt đẹp. Hành Tinh quản lí tài sản rất chuyên nghiệp, ngài có thể tin tưởng! Nghe thấy cũng rất được, nếu như như thế còn chưa được, buổi tối nằm cạnh nhau nhỏ nhẹ quay lại một chút khi động tình. Nếu như anh yêu tôi, anh nhất định có thể hiểu được tôi đề nghị như vậy đều là vì yêu anh, muốn chia sẻ phiền muộn cùng anh.

Tôi nghĩ phải che giấu tốt biện pháp tấn công, thừa dịp một đêm mịt mù, xông thẳng đến đồn chỉ huy, chỉ được phép thành công không được phép thất bại.

“Chồng à, em nghĩ sau này tiền bạc của anh để cho em quản lí được không?” Không nên xem thường mười bảy chữ ngắn ngủi này, tôi đã phải luyện đi luyện lại cả tuần nay, giọng điệu phải chứa sáu phần dịu dàng, ba phần đùa giỡn cộng thêm uy hiếp để tạo nên tỉ lệ vàng: “Tốt quá, tiền của anh hai anh cũng do chị dâu quản lí mà!” Không ngờ được Gấu Lớn gật đầu cái rụp, bao nhiêu từ ngữ tốt đẹp chuẩn bị trước bây giờ toàn bộ thành vế rần thêm chân.

Chồng yêu của tôi quả nhiên không có bất kì khái niệm gì về tiền.

Từ đó về sau, tiền lương tài khoản này nọ của Gấu Lớn đều đưa hết cho tôi giữ, về phần tiền tiêu vặt này nọ của anh thì mở một tài khoản khác, thường là do tôi chuyển vào cho anh. Khi hai người chung sống, thì tất cả mọi chi phí đều do tôi kiểm soát.

Các bạn hâm mộ tôi sao? Ôi, tôi chỉ có thể nói quản lí gia đình rất khó, nhiệm vụ quan trọng này mở ra cũng chẳng hề dễ chịu chút nào. Mỗi ngày khi tôi vừa mới mở mắt ra, nhìn cái gì cũng thấy cần đến tiền. Vì trong lòng tôi nghĩ đến tương lai tươi đẹp sau này của chúng tôi, tôi cảm thấy có một áp lực rất lớn đang dồn lên người. Tôi có thể đến trung tâm thương mại mua cho Gấu Lớn trang phục lên đến một hai vạn đồng, y phục của tôi thì chỉ có để ở nhà mặc đi dạo này nọ, sau đó thì mặc đi mặc lại, dù sao tôi trời sinh đẹp trai, không cần đến quần áo khoa trương hỗ trợ! Tất nhiên chồng yêu của tôi cũng không phải người không có lương tâm, anh cũng sẽ chỉ mạnh muốn tôi mua một ít, chỉ là tôi nghĩ đến tiền này là móc từ trong ví tôi ra a, tôi liền tình nguyện giữ lại toàn bộ đồ từ hồi mới khai thiên lập địa. Trong một năm Gấu Lớn đổi điện thoại từ T28 qua Okwap, rồi đổi thành điện thoại cá mập, bây giờ là E320 cùng SEWON, tôi thì vẫn cam tâm tình nguyện mà dùng điện thoại cũ của anh, nhớ tới tốc độ đổi điện thoại mới của tôi lúc trước... Tôi bây giờ chỉ có thể chảy nước miếng. Xế cưng của anh đều đem đến nơi rửa bằng tay, xe của tôi từ nay bị biếm vào lãnh cung, cố gắng chỉ 50 đồng để đi rửa máy là quá giỏi rồi. Tôi khi đi học ở Đài Bắc, về nhà bằng xe bus, Gấu Lớn đến Đài Bắc học, khi về nhà đi bằng máy bay. Đến sinh nhật của Gấu Lớn, tôi mua quà sinh nhật cho anh, đến sinh nhật của tôi, Gấu Lớn thật ra rất hào phóng, muốn tôi tự chọn thứ mình thích, anh nói dù sao tiền vẫn là em giữ mà! Trái lo phải nghĩ, rốt cuộc tôi cũng không có mua. Còn nữa, anh từ nay về sau không bao giờ còn phải buồn phiền vì thuế má này nọ, tiền nhà, tiền chợ, tiền xe, tiền xăng,... Toàn bộ đều trở thành vấn đề của tôi.

Có khi nghĩ lại, chồng yêu tôi một phát đem toàn bộ tiền bạc giao cho tôi quản lí, rốt cuộc có thể xem là ngốc nghếch hay thông minh? Rốt cuộc là tôi dùng trí có quyền lớn ở trong nhà, hay là Gấu Lớn đang tính kế?

Chồng yêu tôi vẫn rất thông dong, tôi thì vì tương lai của chúng tôi mà càng cố gắng.

Thật ra, hai người đến từ điều kiện sống khác nhau, đối với tiền tất nhiên cũng sẽ có quan niệm bất đồng, ban đầu chúng tôi cũng không thể tranh khỏi những tranh chấp liên quan đến chuyện tài chính, thậm chí

làm cho tôi bắt đầu nghi ngờ việc nhập chung tài sản có phải là quyết định đúng hay không? Chỉ là, chúng tôi cùng cố gắng, giống như những cặp vợ chồng khác, chúng tôi làm bạn đồng hành với nhau cũng có thể làm được thôi. Đoạn đường phía trước, đã trải qua bao nhiêu trao đổi cùng thỏa thuận, cuộc sống của chúng tôi cùng tình cảm cũng theo đó mà nồng nàn hòa quyện. Tôi nghĩ, đây là tình yêu, đây là cuộc sống!

Các bạn nhất định rất tò mò, Gấu Lớn lúc này dưới sự hướng dẫn từng bước của tôi thì đã học được cái gì gọi là tính toán tỉ mỉ? Ôi, tuy nói là kết quả tốt đẹp, chỉ cần tôi đề nghị anh nhất định sẽ thay đổi. Bây giờ tiền mừng cưới Gấu Lớn cùng lắm chỉ tặng 2000 đồng định vay tiền Gấu Lớn sao? Anh xòe ra hai tay trắng, dù sao anh cũng thật sự không có tiền tiền ăn tiền mặc này nọ đều đã giao hết cho tôi, miễn cho vung tay quá trán cần đồ xằng thì tìm trạm có quà khuyến mãi. Nhưng mà...

Lúc này thì phải nói nhưng mà rồi! Vì giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, chỉ cần là tôi không có để ý, ngẫu nhiên có một lần tiêu tốn, bệnh cũ của Gấu Lớn liền tái phát ngay lập tức. Như tuần vừa rồi, tôi đưa cho Gấu Lớn đi mua băng dính cùng ổ cắm, đến khi anh quay về, xem hóa đơn, tôi quả thật không thể tin vào hai mắt mình, chồng tôi mua cái gì mà băng dính 3M siêu chịu lực không thể bóc, một cuộn giá 170 đồng, ổ cắm thì là loại nhập khẩu 480 đồng 1 cái. Các bạn, có từng mua qua cuộn băng keo nhỏ xíu giá 170 đồng chưa, một cái ổ cắm nho nhỏ mà giá 480 đồng có được không? Hơn nữa đầu tuần, chồng yêu tôi cảm thấy cổ họng khó chịu, vì vậy anh mới xuống tiệm thuốc dưới nhà mua thuốc, đợi đến khi anh về thì hết mất 680 đồng, xuống dưới hỏi, thì ra anh mua một hơi 3 ngày thuốc hết 300 đồng, còn bị được sĩ dụ dỗ mua một lọ thuốc xịt thông họng có thành phần mật ong tự nhiên gì đó hết 380 đồng. Kết quả sao? Thuốc chỉ uống 1 phần, thuốc xịt chỉ xịt một lần, bệnh của Gấu Lớn đã hết! Khỏi bệnh tất nhiên là phải vui mừng, nhưng mà một đồng thuốc kia làm cái gì bây giờ?? Mấy kiểu ví dụ như vậy, tôi liền có thể đếm hết trên mười đầu ngón tay...

Được rồi, bây giờ tôi lại phải ngàn cân vạn dặm, chồng tôi cuối cùng cũng hiểu, thuốc nhiều lắm chỉ cần mua dùng trong một ngày, nếu không có khỏi thì anh phải đi đến cho bác sĩ khám tôi cũng dám chắc chắn anh lần sau sẽ không bao giờ mua băng keo cùng ổ cắm mắc như vậy... Cái này tôi dám chắc chắn.

Nhưng mà, nếu như là mua cái gì khác, uhm, cái này rất khó nói nha!

Gác lại... Chúng tôi vẫn còn có rất nhiều rất nhiều giấc mơ chờ được thành sự thật, thật sự, không phải vì khi đó có thể hưởng thụ vật chất, hay là vì có tiền để khoe khoang, chỉ là chúng tôi thật sự thích việc có thể cùng người yêu mến đồng lòng cùng cố gắng sinh sống mà xúc động.

Có người từng hỏi tôi, nếu như Gấu Lớn bởi vì yêu tôi tin tôi vì tôi mà tình nguyện đem toàn bộ tiền bạc cho tôi quản lí, như vậy tôi có tình nguyện làm ngược lại mà đem toàn bộ tiền tài cùng tin tưởng giao cho anh quản lí hay không? Trong lúc ngần ngừ, tôi thật sự không trả lời được! Có lẽ thành thật mà nói, phần không muốn sẽ chiếm đa số rồi!?

Cho nên nói, Gấu Lớn thật không dễ dàng chút nào! Cũng bởi vậy, tôi sẽ có cảm giác trách nhiệm cao, một loại cảm giác thà rằng bản thân không dễ chịu cũng không thể để cho Gấu Lớn phải chịu áp lực đó ước ao muốn làm cho chồng yêu được ăn sung mặc sướng thì vui vẻ hạnh phúc hơn so với bản thân tôi được ăn sung mặc sướng.

Hình như, biến bản thân trở nên hơi vĩ đại rồi?? Mặc dù cũng là sự thật, bất quá tôi cũng phải nói thật là, đứng tên sở hữu căn nhà chính là tôi a... Há há!

Giữa hai đối thủ trong trận chiến tiền bạc ái tình này, rốt cuộc là ai thắng ai thua nhỉ?

15. Chương 15: Chuyến Du Lịch Của Hành Tinh

Đi du lịch nước ngoài chắc là phương án tốt nhất trong mắt rất nhiều người phải không? Bất quá Tiểu Hành Tinh đáng thương cùng bé Gấu đầu đá quả thật là hơn ba chục năm qua chưa từng bước ra nước ngoài một bước!

Quảng điện thoại di động phiền phức, quên đi toàn bộ Đài Loan, chúng tôi muốn ra nước ngoài du lịch! Tưởng tượng đến bóng dừa trong gió, trắng sáng cát trắng tưởng tượng đến hình ảnh ở đất nước xa xôi cùng nắm chặt tay chồng yêu dạo bước chậm rãi trên đường, không nể nang ai mà dùng tiếng Trung thổ lộ tình yêu nồng thắm.

Đúng vậy, từ hồi tôi và Gấu Lớn quen nhau không bao lâu, chúng tôi vẫn lựa chọn những phong cảnh xinh đẹp ở nước ngoài. Chỉ là nói đi nói lại, chung sống cũng gần ba năm rồi, chúng tôi vẫn chưa từng có hít được miếng không khí nước ngoài nào, chẳng thể làm gì khác hơn là tự nhủ: đây là bởi vì ngày nghỉ của hai người không trùng nhau, phải tránh mùa cao điểm du lịch nước ngoài, mới mua nhà cần phải tiết kiệm tiền... Con người chính là kì lạ như vậy, có một số việc không ai ép thì sẽ tự nhiên dao động, trăm lần như một đều có lí do để không thực hiện, hết lần này đến lần khác khao khát hành động lại ít đi một chút.

Bất quá lúc này chúng tôi thật sự đã ra nước ngoài rồi, chúng tôi lựa chọn Bangkok – Thiên đường trong truyền thuyết của gay, du lịch bụi 6 ngày 5 đêm.

Thứ nhất đi ra nước ngoài cũng không phải đi theo đoàn, nói thật là trong lòng chúng tôi cũng không yên tâm, có thể khiến cho trái tim đập bình thường một chút chỉ nhờ vào tôi có thể miễn cưỡng nói vài ba câu tiếng Anh. Bạn bè đồng nghiệp xung quan cũng hỏi: Bạn sao không đi theo tour du lịch vậy? Tôi cuối cùng cười nói: “Du lịch bụi có cảm giác như đi thám hiểm nha, không cần phải đi theo lịch trình sắp đặt sẵn của đoàn, có thể thoải mái thưởng thức cảnh đẹp món ngon của nơi đến.” Trời biết, lịch trình dự định của tôi dày đặc đến mức nào, chồng chất kế hoạch! Dù sao, tôi cuối cùng cũng không thể tuyên bố với mọi người: sợ dĩ chúng tôi không tiện đi theo đoàn là vì hơn phân nửa địa điểm chúng tôi muốn đi thì chỉ dành riêng cho gay sao?

Bởi vì là du lịch bụi, cho nên trước đó bỏ sức chuẩn bị tư liệu cho “bài tập” tuyên đối không hề ít nha. May mà bây giờ internet phát triển, các loại hình tư vấn cũng rất thuận tiện, hơn nữa anh Khải Văn cũng rất nhiệt tình cung cấp thông tin cho chúng tôi, tôi đem lịch trình 6 ngày 5 đêm ở Bangkok sắp xếp đầy tràn.

Trước ngày đi 3 hôm tôi gọi điện thoại cho Gấu Lớn.

“Chồng à, anh xem em sắp xếp kế hoạch đi như vậy có được không, chiều ngày đầu tiên mình sẽ đi tàu điện đến khu chợ ngoại ô, sau đó...”

Gấu Lớn chớp mắt liên cắt ngang đề tài này: “Đều tốt hết mà, anh sao không biết chứ vợ đã sắp xếp thì sẽ không có việc gì rồi! Anh sao lại phản đối chứ?” Trong lời nói của anh hé ra một ít mùi không biết là tự đắc hay là nịnh bợ.

Tôi có phát hiện lớn lao, chuyến du lịch Bangkok này, chỉ có tôi cùng chồng yêu đúng là du lịch “tự do” hàng thật giá thật, chỉ có Gấu Lớn là có thể trước ở đêm trước khi ra nước ngoài thì thông thả rút tay trong túi quần huyết sáo về tới nhà, cùng tôi bay sang Bangkok vào sáng hôm sau với hành lí đã được chuẩn bị sẵn. Mà tôi thì sao? Tự nhiên bị biến thành hướng dẫn viên Hành Tinh Elton của đoàn du lịch ngay lập tức, đã vậy còn phải chịu trách nhiệm đảm bảo đây là chuyến đi khiến cho cả chủ lẫn khách đều vui vẻ tột cùng.

Tôi quét nhanh trí nhớ một lần... Từ tìm kiếm đơn vị du lịch đặt vé máy bay, chọn khách sạn phù hợp, chuẩn bị hộ chiếu cho cả hai, nghiên cứu làm sao xin được visa, đổi tiền Thái, lên mạng tìm thông tin, sắp xếp hành trình, mua những vật dụng cần thiết khi ra nước ngoài, chuẩn bị hành lí... Đúng vậy! Tất tần tật cũng tại vì cái câu “Anh sao không biết em chứ” kia của Gấu Lớn mà biến tất cả thành nhiệm vụ của tôi. Làm cho tôi không khỏi nghi ngờ cái này có phải là đòn nguy trang gian xảo của bé gấu đầu đá khi một lần nữa núp dưới lớp dê con.

Bất quá, nói gì nói, có thể cùng người yêu thương đi ra nước ngoài du lịch, mấy chuyện lẻ tẻ tôi cũng không cần so đo. Dù sao, đây cũng là một chuyến du lịch vui vẻ mà!

Ấn tượng mà Bangkok đem lại cho chúng tôi chính là một nơi thật Tourist Friendly, là một thành phố quốc tế lớn rất đáng để tham quan. Ít nhất cũng có thể so sánh với Đài Bắc và Cao Hùng, tôi cho rằng như vậy.

Trước khi ra nước ngoài, tôi còn suy nghĩ: không biết giữa Bangkok với Đài Bắc, Cao Hùng so với nhau thì như thế nào? Đi chơi vài ngày, chúng tôi liền phát hiện trong nội thành Bangkok nhà chọc trời mọc lên như nấm, kiến trúc vĩ đại, trung tâm thương mại cao cấp cùng công viên cực rộng, so về trình độ phồn hoa với Đài Bắc thì tuyệt đối chỉ có hơn chứ không có kém.

Có lẽ bạn sẽ nói: cái này có là gì? Chúng ta cũng có thua kém gì đâu!

Đúng là không sai, tôi cũng không phải đang khoe khoang với người khác.

Nhưng mà, chúng tôi cũng không thể phủ nhận Thái Lan vẫn là địa điểm du lịch hàng đầu vượt xa so với Đài Loan. Tôi cảm thấy được một trong những nhân tố quyết định chính là tiếng Anh.

Ở Bangkok, các bảng hiệu, bảng chỉ đường luôn dùng hai thứ tiếng là tiếng Thái và tiếng Anh, đi trên đường dạo dạo cũng rất dễ dàng bắt gặp những trạm hoặc xe lưu động chuyên thu đổi ngoại tệ sang tiền Thái. Thật sự rất thuận tiện, cũng khó trách khi dạo phố đêm cùng pub thì nhìn đâu cũng thấy toàn người ngoại quốc, khiến cho người ta có loại ảo giác không biết đang ở chỗ nào.

Khi bị lạc đường, tôi tùy tiện dùng tiếng Anh hỏi đường một người Thái ở trên đường, bọn họ luôn có thể nhiệt tình không hề có chút lo lắng hỗ trợ cho chúng tôi. Tất nhiên tôi cũng không nói rằng người Thái Lan nói tiếng Anh rất tốt, với lại giống với chúng tôi mới tới Thái Lan, tôi mở miệng nói tiếng Anh nhất định là phải như đi thi hùng biện, dù sao trong lòng tôi vẫn có một loại tình yêu đất nước mãnh liệt, muốn để cho những người đó biết người Đài Loan nói tiếng Anh “lợi hại” thế nào! Bất quá, không bao lâu tôi phát hiện chỉ cần vừa bước ra khỏi khách sạn thì không thể nào thực hiện được, dù sao người tình cờ gặp trên đường trình độ tiếng Anh cũng chẳng thể cao đến như vậy. Mặc dù cuối cùng phát hiện những mẫu câu đơn giản đi thẳng vào trọng tâm mới là có tác dụng tốt nhất, nhưng mà, quan trọng ở chỗ: khi chúng tôi ở trên đường vô tình hỏi thăm một người đi đường người Thái, mặc kệ tiếng Anh có được hay không, những người đó đều “liều mạng diễn đạt”, cố gắng nghe tiếng Anh của tôi, nỗ lực trả lời câu hỏi của chúng tôi.

Tôi tuyệt đối tình nguyện tin tưởng, trình độ giáo dục tiếng Anh của người Đài Loan cao hơn so với người Thái! Bất quá, thử hỏi các bạn, ở trên đường gặp được một người ngoại quốc không hề biết một chữ tiếng Trung mà dùng tiếng Anh hỏi đường, có bao nhiêu phần trăm sẽ xua tay nói NO rồi trốn mất là bao nhiêu? Có bao nhiêu người biết tiếng Trung nhớ được con đường tên tiếng Anh kêu là cái gì bla bla đây?

Tất nhiên rồi, cái này là nói về tôi, chồng yêu tôi trong 6 ngày này vẫn cười khổ nói anh làm gấu vừa cảm vừa điếc trong 6 ngày.

“Vợ à, tới Bangkok, anh mới phát hiện anh yêu em tới mức nào, cần em tới mức nào!”

“Sao thế?” Tôi cảm thấy là lạ, Gấu Lớn tự nhiên nịnh tôi từ hồi nào vậy!

“Anh cũng không dám cãi nhau với em, lỡ đâu em quăng anh ở lại Bangkok một mình, anh nhất định chết chắc!”

Đúng vậy nha, tôi mới nhớ ra tại sao chuyến du lịch lần này lại thích thú đến như vậy, một trong những lí do chính là bởi vì: chồng yêu của tôi lúc này là hoàn toàn thuộc về một mình tôi nha! Khoảng thời gian 6 ngày 5 đêm này, Gấu Lớn chỉ có thể nói chuyện với một mình tôi!

“Khi về nhất định anh sẽ cố gắng học tiếng Anh!” Gấu Lớn lại nói tiếp, bộ dáng rất chi là quyết tâm. Bất quá tôi lại nghĩ thầm, lúc này tôi có cần phải nghiêm túc suy nghĩ là có cần dạy thêm cho anh một chút hay không...

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, chúng tôi thật ra cũng có thể cảm thấy được tình trạng kinh tế của Thái Lan có chút rối loạn. Những tòa nhà chọc trời đều gắn logo của tập đoàn nước ngoài, những trung tâm mua sắm lớn cũng do nước ngoài đầu tư, ở khắp các khu chợ địa phương đều có thể thấy được kiến trúc đã xuống cấp mà vẫn phải duy trì sử dụng trên đường, lối vào tàu điện, chợ đêm lúc nào cũng có thể nhìn thấy ăn xin.

Trước khi ra nước ngoài, từng có người bạn nói với chúng tôi không nên cho tiền ăn xin, vì những người ăn xin khác sẽ xúm lại xin xỏ khiến cho chúng tôi không thể đi được. Nhưng mà, chúng tôi ở Bangkok cũng không gặp phải trường hợp này, chúng tôi cảm thấy những người đó chỉ là những người lương thiện bị bất lực trước hoàn cảnh thôi.

Nói thật ra, tôi cùng Gấu Lớn cũng không có sức đi giúp từng người, nhưng trên đường đi chúng tôi gặp được một cụ già hành khất, Gấu Lớn vẫn nhất định muốn tôi đem tiền lẻ trong ví tặng cho ông ấy.

Nhưng mà, có thể là do chồng yêu tôi lâu rồi không có cùng người khác tiếp xúc chẳng?! Mỗi lần khi Gấu Lớn đặt tiền vào chén của họ (?), trong miệng còn có thể dùng tiếng Trung nói to với bọn họ: “Làm biếng!” “Không chịu làm việc!” “Không được!”... Nói thêm, vẻ mặt của anh nhìn kiểu gì cũng không biết là đang lên lớp hay là trêu ghẹo, làm cho người ta vừa bực vừa buồn cười. Mặc dù tôi đoán những người kia nghe chẳng hiểu gì, nhưng tôi cũng mắc cỡ đỏ hết cả mặt.

Nói vui vậy thôi, chúng tôi cũng hiểu rõ khi nền kinh tế suy thoái, các nước nhỏ bị áp lực rất lớn. Chỉ mong Đài Loan vĩnh viễn không cần có một ngày như vậy!

Khi chúng tôi nhiệt tình “mở rộng hầu bao”, cũng xảy ra một chuyện thú vị nho nhỏ hát đệm theo.

Có một lần, Gấu Lớn vừa ra khỏi ga tàu điện nhìn thấy một cụ bà bán hoa. Gấu Lớn định cùng tôi đi qua đó mua hoa. Cụ bà thì tất nhiên sẽ không dùng tiếng Anh rồi, thế là chúng tôi tiện tay mua hai vòng hoa nhỏ màu trắng, đồng thời trả cụ 100 đồng tiền Thái, nghĩ nhiều đây chắc cũng đủ rồi?! Cụ bà bán hoa cười, lục tiền lẻ trong túi định thối cho chúng tôi, Gấu Lớn liếc mắt nhìn thấy hóa ra cụ bà cũng có ăn trầu, vội vàng kêu tôi nói với bà đổi miếng trầu đó để cho đỡ thèm.

Bởi vì chúng tôi đi khắp nơi ở Bangkok cũng chưa từng nhìn thấy ai bán trầu cả, Gấu Lớn theo đó cũng chỉ có thể ráng mà nhịn không ăn trầu, cơ hội thế này anh sao có thể bỏ qua được?

Vì vậy tôi đem tiền lẻ cụ bà thối cho chúng tôi đưa lại cho bà, ý bảo không cần đâu. Đồng thời tôi chỉ vào miệng của bà rồi chỉ vào miệng tôi, sau đó làm ra động tác nhai nhai như ăn trầu, ý là muốn xin bà một miếng trầu.

Không ngờ bà vội lấy tay che miệng, vội vàng lắc đầu lại còn cười xấu hổ, lại móc tiền lẻ trong túi đưa lại cho chúng tôi lần nữa.

Qua một hồi lâu, thì ra bà tưởng rằng chỉ cần bà hôn chúng tôi một cái, chúng tôi sẽ đem tiền thừa còn lại tặng bà. Chúng tôi không khỏi cười gượng! Nhưng vấn đề chính là bất kể tôi cùng Gấu Lớn khoa chân múa tay kiểu gì, bà vẫn không hiểu được ý chúng tôi, lại còn bày ra bộ dạng thà chết cũng không chịu! Sau đó, có một thanh niên người Thái gần đó đến nói chuyện giúp, chồng yêu tôi cuối cùng cũng có thể ăn được miếng trầu như mong ước.

Trên đường đi, Gấu Lớn một bên không ngừng nhai trầu, một bên nói với tôi.

“Em nhìn đi, cụ già bảy mươi tuổi còn biết cái gì là ngại ngùng. Còn em á? Hứ vừa nhìn đến trai Thái cao to đen hôi dễ coi một chút liền nước miếng chảy ròng ròng nha...” Gấu Lớn vừa nói vừa cốc đầu tôi.

Tôi có như vậy sao? Thật sự là Tiểu Hành Tinh vô tội, tự nhiên gặp họa vô đơn chí mà!

16. Chương 16: Narita Rikon

Hơn hai năm trước, tôi nghiện rằng bỏ ra một số tiền lớn trân trọng mua một cái điện thoại di động. Đó là một cái điện thoại màu đen cứng cáp, kiểu dáng mẫu mực, chức năng thực dụng, đến bây giờ tôi vẫn còn tiếp tục dùng.

Lúc đầu khi mới mua, rất cứng nó, nhưng rốt cuộc cũng có một ngày, không cẩn thận làm nó xước một vết nho nhỏ, lại còn ở ngay gần bàn phím. Không hiểu tại sao, khi đó một khuyết điểm nho nhỏ cũng làm cho tôi cảm thấy cả người không được tự nhiên, mỗi lần cầm nó, kiểu gì cũng cảm thấy cái vết xước đó đang đưa tay vấy vấy như chào tôi thấy mà ghét.

Tôi cảm thấy không thể chịu được.

Muốn đổi một cái vỏ khác cho nó, hoặc là tìm bao da bọc lại.

Hoặc là dứt khoát đổi cái khác luôn.

Bởi vì, nó đã không còn hoàn mỹ mà lúc đầu nó đâu có như vậy đâu!

Nhưng mà, sau đó tôi lại nén xuống cảm giác khó chịu xuống đáy lòng, vẫn dùng nó cho tới bây giờ. Vết xước nhỏ kia cũng không thấy được nữa, tôi cũng tìm không ra. Có thể nói như thế, là bởi vì ở vết xước ban đầu kia nay đã sớm bị bao vây bởi vô số vết xước khác, cũng làm cho người ta chẳng thể phát hiện ra sự tồn tại của nó nữa. Mà nó thì vẫn là cái điện thoại di động mà tôi yêu thích nhất, bởi vì tôi vẫn yêu thích kiểu dáng mẫu mực cùng tính năng thực dụng của nó.

Tôi nghĩ, tình yêu cũng giống như vậy?!

Để cho bạn cảm giác gặp được người của cuộc đời, con người độc nhất vô nhị kia, nói chuyện một hồi bạn cam tâm tình nguyện để nảy sinh hẹn hò cùng tình yêu. Có đôi khi bạn hết lần này đến lần khác không chịu được những điểm không vừa ý nhỏ nhỏ, thậm chí nghiêm trọng đến mức nghi ngờ tình yêu có tồn tại hay không, hay lại chạy đi đâu mất.

Đây là lí do của một câu chuyện của Nhật “Narita rikon”. Narita chính là sân bay Narita, rất nhiều cặp vợ chồng vui sướng đi ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật, hai người bên nhau vài ngày mới bắt ngờ phát hiện ra bạch mã hoàng tử (công chúa bạch tuyết) mà bản thân mình tìm kiếm hóa ra không phải giống như tưởng tượng của mình. Vì vậy có tỉ lệ rất cao những cặp vợ chồng mới cưới khi đến quay về đến sân bay Narita, liền vì những điểm không hài lòng khi đi chung mà lấy lí do không hợp tính mà li hôn.

Nói nhiều như vậy là vì cái gì? Không cần nói với tôi rằng bạn kết luận là: ngàn lần vạn lần không nên đi ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật, hoặc là đừng dùng tiền mua điện thoại di động...

Chỉ là muốn nói: Với tình yêu, chúng ta phải tiếp nhận, học cách thích ứng với những mặt khác của nó!

May mắn, may mà tôi cùng Gấu Lớn đã từng trải qua một khoảng thời gian lâu dài, để cho tôi hiểu sâu sắc, chồng yêu của tôi về cơ bản là một bé gấu đầu đá cứng đầu. Nếu không thì, tôi xem ra trong lần du lịch đến Bangkok thì ở sân bay Tiểu Căng của Cao Hùng đã xảy ra một vụ “Narita rikon” ngay tại chỗ rồi.

Nói xem, thời gian chuyến du lịch bụi đến Bangkok của chúng tôi sẽ khởi hành lúc 5 giờ sáng, nhưng mà trước đêm đó khi Gấu Lớn lê được cái thân xác mệt mỏi từ Hằng Xuân chạy xe suốt 3 tiếng đồng hồ đến Cao Hùng thì cũng đã hơn mười một giờ đêm. Sau đó tôi cùng Gấu Lớn còn đi ăn khuya, về nhà thu dọn đồ, đợi đến khi bò được lên giường thì cũng là đã hai giờ sáng. Ban đầu là định nghỉ sớm một chút, thả lỏng tinh thần, đợi hành trình khoái trá của ngày mai. Nhưng mà chồng yêu của tôi kiên quyết nhất định phải làm cho xong “bài tập ở nhà” thì mới có thể đi ngủ. Đến sáng hôm sau, hậu quả cũng có thể hình dung được.

Đợi đến khi cả hai đến được sân bay, bởi vì tôi phải vội vàng đi check in, cùng mấy thủ tục hải quan phức tạp, tinh thần cũng cuống hết cả lên. Bất quá, Gấu Lớn vẫn mang theo bộ dạng thoi thóp.

Thật vất vả hoàn thành tất cả mọi thủ tục, chúng tôi đi về hướng cửa vào. Lần đầu tiên đi đến sân bay Tiểu Căng, tôi cảm thấy kiến trúc ở đây tràn ngập hơi thở hiện đại khiến cho người ta rất thích, hơn nữa bên ngoài tường kính là những chiếc máy bay quốc tế to lớn, càng khiến cho tôi hưng phấn không thôi. Tôi ngay lập tức quyết định quay phim, cố gắng lưu giữ lại hình ảnh đầu tiên trong chuyến du lịch lần này.

“Chồng à, nhìn đây này ” tôi bắt đầu quay, trong miệng lầm bầm: đây chính là sân bay Tiểu Căng nha, chúng tôi chính là từ nơi này bắt đầu hành trình đi hưởng tuần trăng mật...

Nói còn chưa xong, chợt phát hiện ra bóng dáng chồng yêu đã bốc hơi khỏi ống kính. Tôi tắt cái D8, nhìn thấy Gấu Lớn núp ở sau cây cột phía xa xa.

“Chồng à, hợp tác chút đi!”

“Không cần, mắt mặt lắm.”

“Làm gì có? Khó lắm mới ra nước ngoài ”

“Nói không là không mà, anh mệt lắm.” Gấu Lớn đơn giản đi nhanh về phía cổng vào.

Tôi đang tràn ngập nhiệt tình bị đóng thành hàn băng vạn năm ngay lập tức.

Nghĩ lại, khó có cơ hội đi nước ngoài, tôi liền kiên nhẫn xuống, dù sao Gấu Lớn cũng rất mệt. Như vậy, chụp một tấm hình chắc cũng được.

“Này, chồng cười chút đi, đứng ở trước cái tường kính, giúp anh chụp thấy phía sau luôn nè!”

Không có phản ứng? Gấu Lớn dứt khoát lấy hai tay che mặt, lắc đầu dữ dội.

Hàn băng vạn năm biến thành núi lửa phun trào giận dữ.

Hai chúng tôi liền thế là giận, hai người ngồi ở hai góc xa nhau trong phòng đợi.

Khó khăn lắm mới lên được máy bay, cuối cùng vẫn bị tâm tình hưng phấn khi lần đầu tiên ra nước ngoài ảnh hưởng đến cả đôi, khiến cho tình cảnh núi lửa cùng núi băng giữa tôi và Gấu Lớn bị cuốn theo chiều gió. Đang muốn len lén nắm tay Gấu Lớn, để giãi tỏa liếc mắt nhìn lại, chồng yêu của tôi, hóa ra đang nhìn chằm chằm bạn trẻ tuổi đẹp trai của Thái Airway không chớp mắt.

“Đẹp trai ha?” Tôi dùng sức nhéo tay Gấu Lớn, nói chua lét.

“Không phải sao!” Gấu đầu đá lúc này còn chưa biết họa lớn trước mặt.

“VẬY CÒN EM?” Tôi hỏi từng chữ một.

Gấu Lớn quay đầu lại nhìn tôi, khuôn mặt nhăn nhúm ra bộ vừa sợ vừa buồn đầy khoa trương, sau đó xua xua tay, từ từ quay đầu đi chỗ khác, tiếp theo lại quay đầu lại liếc nhanh tôi một cái, lại lấy vẻ mặt không đành lòng.

Uh rất tốt, rất chi là hài hước... Nếu như là lúc bình thường, tôi nhất định sẽ bị bộ dáng của anh chọc cười đến chảy nước mắt. Nhưng mà...

“Tiếp viên hàng không có gì đặc biệt hơn người? Em chẳng nghĩ ra được...” Mím cười, cho bé gấu đầu đá không biết sống chết này cơ hội cuối cùng.

“Hi hi người ta là tiếp viên Thai Airway nha, còn em hả? Daily Air cũng còn phải cân nhắc.”

“Daily Air vốn là chuyên bay từ Đài Lon đến đảo bằng máy bay nhỏ)

“...”

Gấu Lớn cuối cùng bị tôi chặt đứt chuyện với tiếp viên hàng không trên Thai Airway, chúng tôi bình an đến được Bangkok. Nhưng mà chuyện còn chưa có hết...

Vừa đến khách sạn, mở TV lên, nhìn thấy trên TV danh mục các kênh dày đặc, tất nhiên đều là bằng tiếng Anh. Tôi nhắc Gấu Lớn kiểu gì cũng đừng đem remote bấm bậy, bởi vì có những kênh phải trả tiền.

Tôi đi WC trước, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng a a á á trên TV. Kênh dành cho người lớn? Không thể nào? Đó là pay channel nha, phải trả tiền đó. Tôi lập tức lao ra, dùng remote xem kỹ thông tin chi tiết.

500 đồng tiền Thái? Mới xem có một chút nha?

(Bởi vì chúng tôi sẽ ra ngoài ăn cơm, cũng chẳng thể tiếp tục xem nữa!)

Tin chắc Gấu Lớn nhất định có thể cảm nhận được sát khí của tôi 500 đồng Thái đối với chúng tôi cũng không tính là nhiều tiền, đối với người không cam lòng trả không số tiền này, tôi rõ ràng hơn Gấu Lớn nhiều lắm!

Về mặt Gấu Lớn lúc này muốn có bao nhiêu vô tội thì liền có bấy nhiêu, hai tay xoắn lại nói: “Anh sao biết được anh không biết tiếng Anh!”

Tôi hít sâu một hơi, lập tức gọi điện thoại nói chuyện với quản lý khách sạn, nhưng anh ta tỏ vẻ chẳng thể làm được gì... Thôi! Thôi!

Ăn cơm trưa xong, chúng tôi quay về khách sạn thay đồ, chuẩn bị cho hành trình buổi chiều.

Đúng vậy, bạn đoán đúng rồi! Tôi lại vừa vào WC, sau đó chúng tôi lại có thêm một cái hóa đơn 500 đồng Thái. Chỉ bất quá lần này Gấu Lớn mở trúng pay movie (phim trả tiền).

Tâm tình tôi không không chế được nữa rồi, hung hăng trợn mắt nhìn Gấu Lớn đang rứt đầu trong chăn, lần nữa bấm điện thoại gọi cho tay quản lý khách sạn chuyên tỏ ra vô tội kia, dùng hết sức lực mà đem cái tên nhận điện thoại kia mắng cho máu me dầm dề chảy vì tức giận. Rốt cuộc tôi thành công mà thu hồi lại

500 đồng Thái của tôi, tôi cũng lần đầu tiên phát hiện ra khả năng dùng tiếng Anh chữ người của tôi thâm hậu đến mức nào.

Đây là ngày đầu tiên trong tuần trăng mật của chúng tôi. Người ta nói: khởi đầu tốt là đã thành công một nửa, tôi cảm giác được tỉ lệ thành công của “Narita rikon” giữa tôi và chồng yêu có tỉ lệ rất cao nha.

Sau đó thì sao? Tất nhiên là tôi vẫn cùng Gấu Lớn chung sống bên nhau, đồng thời, chúng tôi vẫn vui vẻ trải qua chuyến du lịch 6 ngày 5 đêm ở Bangkok. Thậm chí còn tính toán cho kế hoạch Narita tiếp theo... Ấc, không, là kế hoạch đi du lịch nước ngoài vui sướng lần sau.

Bên nhau đã lâu, khó tránh khỏi tình yêu say đắm của hai người rốt cuộc sẽ còn lại cái gì? Nếu như đã thấy tình yêu không chỉ có một mặt, tại sao hai người vẫn muốn bên cạnh yêu thương?

Chính là thói quen sao? Giống như trước khi tôi cúp điện thoại, kiểu gì cũng nói: “Chồng à, em yêu anh.” (Đây cũng là đề nghị của Gấu Lớn.) tôi hi vọng Gấu Lớn cũng có thể nói lại “Vợ à, anh yêu em.” Hay ít ra cũng nói “Anh cũng vậy!” Nhưng mà tới bây giờ Gấu Lớn cũng chưa từng nói, cùng lắm chỉ “Ừ” một tiếng. Lúc đầu còn giận dỗi với anh, bây giờ cũng chẳng thêm so đo nữa. Đây là thói quen sao? Dù sao, tôi biết chồng yêu của tôi chính là dạng như thế này.

“Narita rikon” có nghĩa là đôi vợ chồng sau khi vừa hưởng tuần trăng mật xong đã tuyên bố ly hôn. Có rất nhiều cặp vợ chồng mới cưới hưởng tuần trăng mật ở nước ngoài, tuy nhiên một số cảm thấy tình cảm lạnh nhạt hoặc không hợp trong suốt chuyến đi và đã quyết định ly dị ngay sau khi họ trở về sân bay Narita.

Sân bay Tiểu Cảng hay Sân bay quốc tế Cao Hùng (– Kaohsiung International Airport) là sân bay quốc tế lớn thứ 2 của Đài Loan tại quận Tiểu Cảng (– Xiǎogǎng) – là một khu (quận) nằm ở phía Nam của thành phố Cao Hùng.

17. Chương 17: Vườn Sao Băng

Lần đầu tiên ra nước ngoài, tôi cùng Gấu Lớn chọn Bangkok của Thái Lan. Ngoại trừ Thái Lan là đất nước có vật giá phù hợp cùng là thiên đường của phương Nam, chúng tôi cũng phải nói thật, một trong những yếu tố rất quan trọng chính là: Bangkok chính là thiên đường lấp lánh, cuộc sống về đêm tràn ngập cảm dỗ đối với gay.

Tưởng tượng đến Bangkok, trong ánh đèn rực rỡ, âm nhạc chất chúa, *** điên cuồng tuôn chảy, vây trong tử tri nhục lâm (1) ca hát thanh bình. Tôi cùng Gấu Lớn chẳng khác gì hai con giò lớn ngo ngoe động sắc tâm không thể tự kiềm chế đến mức phải tự kinh hoàng. Ôi, hai người đàn ông đã kết hôn, tại sao trong đầu óc lại bị tẩy sạch như động vật bậc thấp?

“Tới Bangkok rồi, chúng ta... Chuyện kia... Làm sao bây giờ?” Gấu Lớn cẩn thận hỏi.

“Cái kia làm sao đây?”

“Cái đó ai ai...”

Tôi chút xíu liền hiểu ra, Gấu Lớn chính là hỏi: Đến Bangkok đối mặt với hấp dẫn nhất thế gian kia, hai người chúng tôi phải sử dụng “chính sách” gì? Tôi tất nhiên chút xíu liền hiểu ngay, dù sao tôi cũng từng có cả ngày suy nghĩ miên man về cuộc sống ban đêm của Bangkok, tôi không thừa nhận cũng không phủ nhận tôi chẳng phải là loại người cao thượng chẳng hề biết đến cái gọi là động lòng.

Chính là ý định biến 6 ngày 5 đêm ở Bangkok thành tự do tuyệt đối có được hay không?

Hay là, đều tận lực chơi bời, không can thiệp vào chuyện của nhau giả bộ biến thành đi du lịch một mình?

Trải qua một hồi thảo luận bởi vì Gấu Lớn dọa dẫm tôi, nếu như tôi làm bất kỳ chuyện gì, sẽ thi triển cực hình dùng tay kẹp cổ đầy bạo lực với tôi, mà tôi cũng thật sự không thể chịu được chồng yêu của tôi đi

theo gã đàn ông khác, cho nên chúng tôi cuối cùng nhịn đau đem chuyến du lịch này trở thành “chuyến du lịch trong sáng thuần khiết”. Vẫn muốn đi xem, dù sao, chúng tôi vẫn muốn biết thiên đường thơ nhạc về đêm kia có cảnh tượng như thế nào.

“Chồng à, tới Bangkok rồi anh có dám nắm tay em đi dạo ngoài đường không?” Tôi hỏi trước khi đi, bởi vì nghe nói thái độ của dân Bangkok với gay cũng thân thiện.

“Không muốn!” Gấu Lớn kiên quyết lắc đầu.

“Tại sao? Đâu có ai biết mình đâu!”

“Không cần để cho cả thế giới biết mình là gay!”

“Cả thế giới?...” Có trầm trọng vậy không?

Vì vậy chúng tôi cứ thế mà đến Bangkok, ở đó 5 đêm, chúng tôi đi xem đủ loại nơi chốn tình sắc...

Buổi tối ở Bangkok, phần lớn chúng tôi đến khu Tây Long (Silom) đi dạo, phần lớn ở khu Tây Long đều là du khách ngoại quốc đi tản bộ ngắm cảnh, tất cả dịch vụ ăn uống mua sắm đều có. Chúng tôi tiêu tốn không ít thời gian mua sắm ở chợ đêm, mà thật ra chúng tôi cũng không mua gì nhiều, sợ dĩ tốn thời gian là bởi vì phải đi khắp nơi so giá. Trước khi đến Bangkok, chúng tôi tất nhiên cũng được cảnh cáo có những món bị hét giá cắt cổ, hơn nữa tôi trước đó xem một chút, tránh cho bị hại. Bất quá, bởi vì biên độ hét giá thật sự chênh lệch rất nhiều so với Đài Loan, tôi phát hiện tôi cũng rất khó mà vượt qua được rào cản này.

“How much is this?” Tôi chỉ vào một đôi giày sandan làm thủ công tinh xảo hỏi giá.

“890 baht” baht vốn là tiền của Thái, đơn vị tiền tệ dùng trong nước.

“Oh too expensive!” Giọng điệu phải khoa trương, cũng làm ra vẻ muốn quay người bỏ đi.

“Ok, how much you want?” Ông chủ làm ra bộ dạng đáng thương.

Đây là mở đầu thắng lợi cho mỗi lần mua sắm. Trong lòng tôi còn đang tự hỏi phải ép giá xuống bao nhiêu, uhm 300baht là được, tính ra tiền Đài Loan khoảng chừng 240 đồng, chắc là được. Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, chồng yêu của tôi đã giật lấy máy tính trên tay ông chủ, bấm 3 số 150.

“Oh no, more!” Ông chủ gần như khóc thét, đề nghị tăng lên một chút.

Gấu Lớn kéo tay tôi bỏ đi, chỉ nghe ông chủ phía sau gào lên: “Ok Ok!” Gấu lớn kéo tôi quay lại, chỉ vào 2 đôi sandan, bấm 3 số 250 trên máy tính, làm cho ông chủ ngất xỉu ngay tại chỗ.

Ông chủ vốn là không chịu ngoan ngoãn nghe lời, nhưng Gấu Lớn rất kiên quyết, lại thêm tôi kiên trì vừa dậm vừa xoa đem giá cả ở Đài Loan chuyển sang tiếng Anh so sánh, nói đến khi tôi cũng nóng hết cả mặt.

Cuối cùng dĩ nhiên là phải bán thôi ông trời của tôi ơi, như vậy cũng được? Chúng tôi dùng 250 baht mua được 2 đôi sandan. Tôi rất cuộc cũng biết được công lực chém người máu chảy thành sông, mây trời biến sắc của chồng yêu tôi rồi.

“Chồng à, tại sao anh ở Đài Loan mua đồ cũng không thấy hăng hái như vậy?” Tôi cho tới lúc này cũng không biết Gấu Lớn là người trả giá không chớp mắt như thế này. Tôi thường thầm oán Gấu Lớn không có khái niệm chi tiêu tiết kiệm, không ngờ lần này anh ra tay trả giá ác độc đến mức khiến cho tôi đứng xem chỉ biết trợn mắt há mồm.

“Anh xin em, ở Đài Loan? Mất mặt lắm!”

“Vậy ở Bangkok thì không mất mặt?”

“Anh nghe không hiểu mấy người đang nói cái gì, anh chỉ đưa ra ý kiến khách quan thôi, có được chưa?” Bộ dáng anh như toàn bộ chuyện này chẳng liên quan đến mình.

“...” Cái này có tính là logic không?

Tất nhiên, trọng điểm trong chuyến đi này của chúng tôi không phải ở đây, tất cả những trò chơi tuyệt nhất đều nép mình ở những con hẻm hai bên đường Tây Long. Vừa đi vào hẻm ở đường Tây Long, đèn cũng ít rực rỡ hơn, có thêm nhiều đèn màu xanh đỏ lấp lánh, làm cho người ta có thể ngửi ra được mùi tình sắc

nồng đậm. Có người hoạt động đơn lẻ, có người ra sức lôi kéo bắt chuyện với khách nước ngoài, cầm trong tay những tấm ảnh chụp tả thực đầy khiêu khích khiến cho người xem mặt đỏ tim đập, khi chúng tôi đi ngang qua cả hàng các cô gái trẻ đẹp ăn mặc hở hang chỉ thiếu chưa hở vòng 3 dùng tiếng nhật cúi chào: Xin chào quý khách nhưng mà, đây không phải là mục tiêu của chúng tôi, tôi đã sớm xem ở trên mạng cùng tìm hiểu đủ đường về go-go boy club trước rồi. Chỉ có hai người chúng tôi trên đường Gấu Lớn liền dùng tiếng Trung lớn tiếng lên án: “Đàn ông Nhật Bản đều là một bầy dê xồm!” Cái đó cũng không được phép nói trước mặt công chúng, cứ trực tiếp tiến thẳng đến mục tiêu mà “phóng hỏa” thôi.

Mặc dù lần đầu tiên đến Bangkok, nhưng thật ra mấy nơi dành cho đàn ông cũng không có kiếm, bởi vì go-go club cũng không phải là nơi tối tăm không người nhận ra, mà là một bảng hiệu sáng rực thu hút ánh mắt.

Do nhớ rõ hồi đêm đầu tiên chúng tôi đến một quán bar tên TAWAN đây đàn ông vai u thịt bắp, vừa vào trong tôi liền choáng váng. Bốn năm chục người đàn ông cường tráng với làn da sạm màu từ trên xuống dưới chỉ có mặc độc cái quần bơi chữ T màu trắng ở trên sân khấu biểu diễn những màn khoe cơ bắp. Nếu như không phải có Gấu Lớn ở bên cạnh hung tợn trừng mắt nhìn tôi, khiến cho tôi tỉnh táo lại một chút, tôi nhất định cho rằng tôi đã lạc tới thiên đường.

Chúng tôi kêu vài chai bia, rốt cuộc biết cái gì gọi là tửu trì nhục lâm nha.

“Thế nào? Hưng phấn ghê ha? Có nhắm được ai chưa?” Gấu Lớn hỏi làm tôi kinh hãi.

“Á á làm gì có? Em có chồng yêu rồi mà, anh so với mấy người đó còn cường tráng đẹp trai hơn nhiều.” Tôi chột dạ cười, thuận tiện bóp chết lương tâm của mình.

“Em nói anh giống bọn họ?”

“Đúng vậy nha, anh vừa đen lại vạm vỡ, còn có lông ngực rất quyến rũ...” Tôi vội vàng bổ sung mấy câu, để tránh tên bay đạn lạc.

“Em đừng có nói bậy, mọi người đều nói anh giống ZaiZai(2).”

“ZaiZai? F4? Vườn sao băng?” Tôi... Tôi... Thật không thể tin được vào lỗ tai mình nữa

“Đúng vậy!” Gấu Lớn nói nghiêm túc, lại còn đem tay phải đặt lên ngực, chậm rãi đưa ngón tay chỉ về phía bầu trời, trong miệng còn hát: Cùng em đi xem sao băng, rơi xuống...

Nhìn bộ dáng vui đùa của bé gấu đầu đá, tôi thật sự chỉ có thể cười như điên.

“Anh cũng không muốn giống anh ta, ai kêu ZaiZai càng lúc càng giống anh.” Gấu Lớn tiếp tục nói, may mà ở đây không ai hiểu được tiếng Trung, nếu không tôi dám đảm bảo 100% nhất định có 100 người qua đường thấy chuyện bất bình mà nhảy vô đập chết anh.

“Vườn sao băng? Em thấy anh đóng vai chính bộ Vườn trầu chắc cũng được đó ” tôi ôm bụng cười đau thắt ruột, báo thù vụ “Daily Airway”

“Cùng em đi ngắm mưa sao băng, rơi rơi...” Trời ạ, thật sự là quá đủ luôn!

Mấy ngày sau, chúng tôi lại đến một nơi bắt đồng “khẩu vị” – go-go club, mặc kệ là vạm vỡ rắn chắc, hay là thân hình cường tráng mặc kệ là mặt mũi xinh đẹp hay là bề ngoài dữ tợn, thậm chí còn có thiếu niên trắng trẻo ngon miệng, chỉ cần có người muốn mua, nhất định có người bán.

Ở trong club này một chút, tất cả đàn ông, thiếu niên cũng chỉ dùng một mảnh vải hơi mỏng che đầy cơ thể, sau đó dựa trên mã số mà thay nhau lên sân khấu biểu diễn phô bày cơ thể của mình, dùng ánh mắt khát vọng quyến rũ khách hàng ở bên dưới. Khách ở dưới nếu như vừa ý, có thể chọn số đó, thỏa thuận giá cả cho một đêm xuân. Bất quá, rất đáng tiếc là không có đến lượt tôi, có lẽ bởi vì Gấu Lớn luôn ôm tôi chặt cứng, bộ dáng không cho người có ý ra tay đi?!

Đến mười giờ tối, mười một giờ, mười hai giờ thì sẽ có biểu diễn múa thoát y hàng thật giá thật. Bất quá không biết người khác thế nào, nhưng múa thoát y này, thật sự không có làm cho chúng tôi có cảm giác hưng phấn gì, chỉ cảm thấy động tác cường điệu khiến cho người khác mắc cười, nhưng cũng có bài có bản,

từ trên sân khấu xuống phía dưới, lại còn lộn một vòng lơ lửng trên dây. Khung cảnh còn được mấy ca khúc tiếng Trung của Lưu Đức Hoa, Hoàng Phi Hồng làm chủ đề, nói có bao nhiêu kì lạ thì liền có bấy nhiêu.

Thật ra qua mấy buổi tối, tâm tình tầm hoa vẫn liễu của tôi cùng Gấu Lớn cũng đã chẳng còn nữa, chỉ là không có tâm tình cùng chẳng có chuyện làm mà đi đến go-go club. Thật sự chúng tôi cũng chẳng phải tự cho mình thanh cao, xem qua đủ loại hình dạng cơ thể, chỉ có thể nói là “nhìn hoài không thấy”(3), chúng tôi cuối cùng cũng cảm thấy được hấp dẫn từ những cơ thể kia bất quá cũng chỉ là một hồi mới mẻ. Giống như khi chúng tôi đến TAWAN lần thứ ba, cảm giác xúc động trong lòng khi lần đầu tiên nhìn thấy thanh niên trai tráng trong này cũng chẳng còn tồn tại, chỉ có một hai người vẫn còn khiến cho tôi có cảm giác muốn nhìn thêm một chút. Quan niệm về khả năng hấp dẫn cũng chẳng thể kéo dài, nhất là cơ thể đó bạn chỉ cần dùng một chút tiền là có thể dễ dàng có được. Có lẽ, nếu như chúng tôi đến TAWAN lần thứ tư, người có thể khiến tôi xao động cũng chẳng thể có được dù chỉ là một nửa.

Chúng tôi vẫn tự nguyện quý trọng tình yêu không đổi cùng ân tình tích lũy qua từng ngày chung sống với nhau. Cả hai chung sống đã gần ba năm, vóc dáng cùng hình dáng của nhau thật sự không có gì mới mẻ với nhau. Từ trên khuôn mặt quen thuộc, chúng tôi bắt gặp thâm tình khiến cho người cảm thấy bình an hạnh phúc.

Thường thường trong suy nghĩ, quân vương thời đại phong kiến, hậu cung ba nghìn giai lệ, nhưng tại sao chung qui vẫn có một người con gái nào đó chiếm được trái tim đế vương? Bởi vì nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sao? Tôi nghĩ cũng không phải như vậy, hậu cung chắc chắn có rất nhiều thiếu nữ thanh xuân tựa tiên nữ đang chờ hoàng đế giá lâm. Nhưng, dù sao đế vương chỉ có một, tin chắc rằng khao khát đối với tình yêu thật sự so với cơ thể quyến rũ lại càng sâu sắc hơn.

Sắc tâm qua đi, tâm tình của chúng tôi khi nhìn cảnh xuân tươi mát trong club cũng có cảm giác hoàn toàn khác biệt. Tôi thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt những người đó, bởi vì dưới nụ cười ẩn ý trong mắt họ, tôi có thể cảm thấy được sự xót xa. Bỏ qua sự xấu hổ, cơ thể phô bày dưới lớp y phục chẳng che đậy được bao nhiêu cùng những ánh mắt tục tằn *** dục cũng không còn chặt vật như đã tưởng cổ mà mỉm cười, hi vọng đêm nay không biết có cùng gã đàn ông béo ị người Mĩ hay là gã biến thái người Nhật trải qua một đêm xuân không còn giá lạnh.

Bạn có thể nói đây là thuận theo nhu cầu, tôi cũng không có ý hạ bút sắp xếp thành bối cảnh thê mỹ khiến cho người khác đồng tình. Nhưng mà khi tôi nhìn thấy một màn, bốn năm thanh niên thay nhau lên sân khấu, lẻ loi phô bày cơ thể trần trụi trên đó tự làm, mặt không chút thay đổi chờ đến khoảnh khắc bắn ra, sau đó lặng lẽ cầm lấy khăn để trên đất lau dọn những thứ vừa vung vãi. Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay như sấm, trong lòng tôi lại cảm thấy đau đớn.

Có người nói rất đúng: Đến những nơi thế này, đừng quên đem lương tri cùng tình cảm gởi lại ở khách sạn, coi như là một đêm mộng xuân miệt mài đi, tự nhiên mà vùng tiền cứu vớt. Mà những người đó mới vừa dùng ánh mắt khinh thường nhìn chúng tôi vậy? Tôi nghĩ thầm.

Một hồi mộng xuân theo đó mà bị bóp chết, tôi cùng Gấu Lớn thật đúng là có chút không cam tâm, quả nhiên chúng tôi là thành phần lao động sắp đi đến được tiêu chuẩn đạo đức nha.

Bởi vì địa điểm nghỉ chúng tôi chọn là khách sạn năm sao, bên ngoài cửa lớn của khách sạn có một vườn hoa nho nhỏ. Chúng tôi chú ý đến trong một góc nhỏ của vườn hoa cứ đến tối thì có một nhóm thiếu niên trẻ tuổi thanh thời tụ tập, công khai nói chờ khách nước ngoài giúp đỡ xã giao. Đêm cuối cùng, chúng tôi không muốn lại đến nơi trăng gió, trong khách sạn vừa buồn vừa chán, vậy là hai người chúng tôi quyết định tìm một người đưa về khách sạn nói chuyện.

Chúng tôi đến vườn hoa nhỏ, quả nhiên lập tức có một thiếu niên liên tiếp đánh mắt tạo sự chú ý với chúng tôi, tôi và Gấu Lớn thật ra cũng mắc cỡ đến đỏ mặt, giống như chúng tôi mới là đi bán ***. Lôi lôi kéo kéo một hồi, tôi cùng Gấu Lớn thỏa thuận với một thiếu niên tạo cảm giác vừa mắt. Tôi hỏi cậu ta có nói được tiếng Anh hay không, có đồng ý đến khách sạn uống bia nói chuyện với chúng tôi hay không? Thỏa thuận giá cả, mua nửa thùng bia, tôi cùng Gấu Lớn dẫn thiếu niên kia (cậu ta nói mình là sinh viên) quay lại khách sạn, đến cửa thang máy, quản lí khách sạn ngăn ba người chúng tôi lại, tỏ ý phải có chứng minh dân dân của thiếu niên kia. Tôi làm như cậu ta là bạn của chúng tôi. Quản lí khách sạn vẫn mỉm cười kiên trì.

Lúc ấy tôi chỉ cảm thấy rất mất mặt, nhất là để cho Gấu Lớn đang giả nai ngốc nghếch đứng ở bên kia, trong tay cầm thùng bia ra sức khoa chân múa tay giải thích ba người chúng tôi chỉ muốn lên uống bia, tôi lập tức muốn đào một cái hố mà nhảy vào!

“Người ta không nói gì nữa? Anh giải thích với ông ta làm cái gì?” Tôi ở trong thang máy oán giận.

“Từ từ, anh nhìn thấy vẻ mặt tay quản lý khách sạn chính là bộ dạng: he he he mấy người định chơi 3P hả! Thật khổ cực cho anh nha! Anh tất nhiên là phải giải thích một chút rồi.”

“...” Á Ông trời của tôi ơi!

Về đến phòng, lúc đầu không khí còn có chút lạnh lùng, bắt quá sau khi uống một chút, xem như là có thể cùng nhau trò chuyện rất vui, chính là nói một chút về phong tục tập quán ở Bangkok. Tiếc ở chỗ là tiếng Anh của cậu ta cũng không có thông thạo như tôi tưởng tượng, cũng chỉ nói chuyện sơ sơ. Sau đó chúng tôi dứt khoát đem chiến lợi phẩm mà chúng tôi đã mua được ở Bangkok hỏi giá với cậu ta, xem chúng tôi có mua được với giá hời không.

Kết quả sao? Khi cậu ta nói: chúng tôi dùng 250 baht mua 2 đôi sandan, dân địa phương dùng chưa tới 100 đồng là có thể mua được. Chúng tôi mới bắt ngờ phát hiện, chúng tôi hơn hử tưởng ép được ông chủ tiệm không chứa manh giáp thể nhưng sự thật lại không phải là như thế. Ngay cả “chiến dịch sandan” có thể nói là mỹ mãn còn rơi vào kết quả như vậy, những thứ khác mà chúng tôi mua cũng có thể hiểu được rồi, mọi thứ đều bị thiếu niên kia nói là rất mắc, lời bình luận tốt nhất là cũng được.

Nói chuyện hơn một tiếng, chúng tôi cũng cảm thấy đủ rồi. Lúc này Gấu Lớn chết cũng không cùng tôi tiễn thiếu niên kia ra khách sạn, tôi chỉ có thể tiếp tục kiên trì tiễn cậu ta xuống lầu. Ra khỏi cửa thang máy, quản lý khách sạn lại đến đón, tôi muốn anh ta đưa lại chứng minh cho “bạn của tôi”. Không ngờ, quản lý khách sạn móc từ trong túi phải quần tây ra một cục chứng minh, sau khi tìm không ra lại móc từ túi trái ra một cục khác. Tôi ngẩn đầu nhìn khách sạn năm sao có vẻ cao cấp hàng hoàng này, chỉ cảm thấy xuân thành không nơi nào không có hoa bay, thì ra chúng tôi không phải là “khách làng chơi” duy nhất nha? Trong lòng rốt cuộc cảm thấy thoải mái chút xíu.

Không còn tiếc nuối, cuộc sống hoang đường về đêm ở Bangkok cứ thế trôi qua không dấu vết. Trở về Đài Loan, chúng tôi rất nhanh đã quên sạch những chuyện tình sắc kia. Cơ thể nam tính hấp dẫn từng rơi vào mắt chúng tôi cũng chỉ như sao băng lóe sáng, trong khu vườn tình yêu của tôi cùng Gấu Lớn chột lóe lên rồi biến mất.

“Lần sau còn muốn đến Bangkok chơi không?” Tôi hỏi.

“Uh chờ anh học giỏi tiếng Anh, anh sẽ đi một mình!”

“Tại sao?”

“Lần sau mình đi Úc chơi đi!” Dưới trận đòn độc, chồng yêu của tôi rốt cuộc cũng nói ra được câu trả lời tiêu chuẩn khiến tôi hài lòng.

—

(1) Trụ Vương () là vị vua cuối cùng đời nhà Thương của lịch sử Trung Quốc, ở ngôi từ 1154 TCN – 1123 TCN hoặc 1075 TCN – 1046 TCN. nổi tiếng là một ông vua *** đang. Ông mê Đất Kỷ đến quên việc triều chính. Tuy vậy, Trụ Vương có sức khỏe hơn người và là một vị vua văn võ song toàn, vì sự tàn bạo đã dẫn đến mất nước về tay nhà Chu. Để thỏa mãn nhu cầu hưởng thụ xa hoa, ông nghe lời Đất Kỷ xây Lộc Đài, là một ngôi nhà to và cao vút để từ trên đỉnh có thể thưởng ngoạn cảnh vật của đất nước. Đồng thời nơi giải trí của vị vua này cũng khá đặc biệt, ông cho đào những cái hồ nhỏ rồi đổ đầy rượu trong đó gọi là Cửu Trĩ (suối rượu), lại sai người nướng thịt các loại thú rừng rồi treo dây trên cây trong vườn đầy đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua các cây thịt xuống mặt đất được gọi là Nhục Lâm (rừng thịt). Vua và Đất Kỷ ngày đêm vui chơi ở đây đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài.

(2) ZaiZai: Là anh Châu Du Dân nhà chúng ta.

(3) Nguyên văn: “Quá tần thiên phạm giai bất thị” – —— – nghìn cánh bướm qua đều không phải, xuất phát từ bài “Vọng Giang Nam” của Ôn Đình Quân thời Đường, nói lên nỗi chờ đợi của thi nhân, ngồi nhìn

ngàn chiếc thuyền trôi qua nhưng người kia vẫn không thấy bóng dáng)

Mộng Giang Nam

Sơ tẩy bãi,

Độc ý Vọng Giang lâu.

Quá tận thiên phạm giai bất thị,

Tà huy mạch mạch thủy du du,

Trường đoạn bạch tần châu.

Chải đầu rửa mặt vừa xong

Lên lầu cô tịch ngắm dòng sông xa

Muôn ngàn buồn lại buồn qua.

Ngóng trông mòn mỏi vẫn chưa thấy chàng.

Chiều hiu hắt nước mênh mang,

Nát lòng ngắm mãi rau tần ven sông.

(Người dịch: Nguyễn Thị Bích Hải)

18. Chương 18: Cuộc Chiến Tiết Kiệm Tiền

Đạo này vấn đề tôi và Gấu Lớn thường thảo luận nhất chính là “Tiết kiệm tiền”! Tại sao chúng tôi phải thảo luận cái đề tài đi đâu cũng gặp này? Tất nhiên là bởi vì hai chúng tôi chẳng thể nào “Tiết kiệm tiền”!? Thật ra rất đơn giản, lấy ví dụ, mỗi lần đến thời điểm đóng thuế, trên TV lúc nào cũng nhìn thấy “Công dân tốt vui lòng đóng đủ thuế”... Quảng cáo, mà sở dĩ lí do muốn tăng cường tuyên truyền là bởi vì có rất nhiều người đang trốn thuế. Đã hiểu chưa? Nếu không, tại sao không có thấy ai tuyên truyền: “Đói bụng rồi, vui lòng phải cần ăn cơm...” ... Nói nhảm! Có ai đói bụng mà không biết ăn cơm sao? Việc gì phải nói nữa?

Theo đó mà nói, có thể biết được tôi cùng chồng yêu của tôi chính là tổ hợp hai kẻ phá của, cũng chẳng trách chúng tôi thường xuyên gào lên “Tiết kiệm tiền Tiết kiệm tiền!”. Nhưng, tuy nói là “tổ hợp hai người”, nhưng mà phương thức phá hoại của tôi cùng Gấu Lớn hoàn toàn khác nhau, chỉ có thể nói là hai kẻ phá hoại chúng tôi thật sự là do ông trời tác hợp. Từ từ mà nghe tôi kể này

Thật ra tôi không có cảm thấy tôi phá của, tôi luôn có kế hoạch tỉ mỉ, có thể tiết kiệm thì tuyệt đối không lãng phí. Vấn đề ở chỗ: tôi sau khi dạo hơn mười trung tâm thương mại, bỏ ra năm vạn đồng mua bộ chiếu phim gia đình tôi sẽ tranh thủ lúc trung tâm thương mại dịch vụ đang có đợt khuyến mãi lớn, bỏ ra bốn vạn đồng mua mấy cái máy ảnh. Tôi là thuộc dạng tiết kiệm một số tiền nhỏ, sau đó lại vung một núi tiền. Mà Gấu Lớn thì hoàn toàn ngược lại, ham mê vật chất của anh không khi nào cao, anh không có phá tiền, nhưng anh hết lần này đến lần khác đều không có tiết kiệm số tiền nhỏ. Ra khỏi phòng không biết tắt máy

lạnh, tắt đèn, vòi nước chảy âm âm, lại còn quăng chai nước mới uống có một nửa. Bởi vậy, hai người chúng tôi tụ lại sẽ vung cả núi tiền, tiền nhỏ cũng chẳng thể tiết kiệm mà trở thành tổ hợp hai người chuyên phá của, các bạn nói đi cái này rất cuộc là lỗi của ai vậy.

Nhớ rõ có một đêm, tôi đột nhiên muốn ăn khuya, chồng tôi cuối cùng chính là dịu dàng chăm sóc, lập tức tự động hi sinh anh dũng giúp tôi làm cơm chiên jambong trứng. Khi Gấu Lớn nhồm dậy, tôi thỉnh thoảng nhớ lại những thảm án mà anh từng gây ra ở nhà bếp, ví dụ như là đem nấu nguyên túi sủi cảo 100 cái, một hơi nấu 6 gói mì, nấu canh trứng tới 8 cái (chú ý, người ăn chỉ có hai người chúng tôi nha!).

Tôi lập tức nghiêm nghị cảnh báo Gấu Lớn: “Ngàn vạn lần không cần nấu nhiều, ăn không hết lại phí.”

“Biết rồi, tiết kiệm tiền ” Gấu Lớn đem chữ cuối cùng kéo dài thườn thượt, ngênh ngang đi ra ngoài.

Tôi vốn định tự thân đi giám sát bé gấu đầu đá này, có thể tưởng tượng làm như vậy thì không tin tưởng vào chồng tôi nhiều quá rồi, tin rằng đạo này dưới sự hướng dẫn từng bước cộng thêm đe dọa uy hiếp, anh nhất định có thể hiểu được đạo lý đồ vật đủ dùng, đem tôn chỉ “tiết kiệm tiền” tối thượng mà ghi nhớ trong lòng.

Nhưng mà, tôi thật sự đã sai rồi, tôi cuối cùng quên mất cái gì gọi là giang sơn dễ đổi bản tính của gấu cũng khó dời rồi. Chờ đến khi tôi càng nghĩ càng thấy không ổn, vội vàng chạy xuống bếp tham khảo thì thảm án cơm chiên mùa xuân (số thứ tự 920047) đã không còn ngăn lại được. Lúc này chồng yêu của tôi, cơm đã chiên sẵn lại, trứng cũng chỉ có 2 trái, vấn đề là anh hóa ra... Các bạn, tôi trước miêu tả lại sắc mặt mình với tư thế là người bị hại trong thảm án. Một khối jambong nhập khẩu ngon lành mua ở siêu thị kích thước 6 x 6 x 20cm, khi mua giá 4000 đồng. Xin hỏi, có người nào khi làm cơm chiên jambong trứng lại xài hết nửa cây jambong không? Đúng vậy, chồng yêu của tôi làm như vậy rồi, anh hoàn thành xong ý tưởng khó tin này. Trong lúc tôi suy nghĩ cái này có thể xếp vào hàng kỉ lục guinness đồng thời suy nghĩ có nên chụp một cái nồi đập đầu Gấu Lớn hay không.

“Vợ à, ăn ngon không? Anh biết em thích ăn Jambong nhất!” Chồng yêu tôi vẫn hồn nhiên chưa phát hiện!

“Ăn ngon, ăn ngon lắm!” Đối với phần cơm chiên Jambong trứng đầy yêu thương này, tôi còn có thể nói cái gì đây? Dùng cái nồi chiên công nghệ cao tôi mua hết 5000 đồng để chiên cơm, dùng để chiên nửa cây jambong cùng trứng và cơm, tổ hợp hai kẻ phá của lại một lần nữa chứng minh sự kết hợp hoàn mỹ.

“Chồng à, em cảm thấy hai người bọn mình thật sự phải tiết kiệm tiền đó.” Tôi vừa ăn cơm chiên siêu cấp mắc mớ do Đại Hùng làm vừa nói.

“Sao vậy? Anh tiết kiệm lắm mà.”

“Nhưng mà anh không cảm thấy cơm chiên này bỏ quá nhiều jambong sao?”

“Anh nấu cho em ăn khuya, em còn nói anh.” Gấu Lớn có chút giận dỗi, “Em mua dàn chiếu phim tại gia, bình hoa cổ quý như vậy, anh cũng có nói em nửa câu đâu.”

“Thứ nhất, em là tranh thủ lúc siêu khuyến mãi mới mua, có thể nói là là đồ giá trị cao nha. Thứ hai, mấy cái đó là để tăng cường chất lượng cuộc sống của mình mà, được chưa nào.” “Anh bỏ nhiều Jambong như vậy, cũng là vì muốn tăng chất lượng bữa ăn mà!” Nói xong Gấu Lớn thở hồng hộc quay về phòng ngủ.

Xem ra lần này tôi phải tự mình đi rửa chén dọn dẹp rồi.

Tối nay, tôi cùng Gấu Lớn ăn khuya xong.

“Gấu Lớn, anh tắm trước đi!”

“Em trước đi!”

“Anh đang đợi gì vậy?” Tôi nói. Không có nghe thấy Gấu Lớn trả lời, tôi vào phòng tắm trước, tóc còn chưa kịp gội, tôi nghe thấy tiếng máy giặt ngoài ban công giặt âm âm. Tôi thật sự không nhịn được lửa giận trong lòng, hét lên: “Gấu Lớn, anh đang làm gì? Không phải vừa mới giặt đồ xong sao? Không cần lãng phí nước với điện như vậy có được không?” Tôi nhớ rõ trong máy giặt rõ ràng chỉ có hai cái áo lót và hai cái quần lót của chúng tôi vừa thay ra sao. Cái này cần bản bé gấu đầu đá không có đem nguyên tắc “Gia đình tiết kiệm” của tôi để ở trong lòng.

Lát sau, Gấu Lớn cũng thử hồng học đi vào trong nhà tắm, anh tất nhiên là hoàn toàn không hề biết mình sau ở đâu. Anh kì cọ cơ thể phần anh, tôi gọi đầu phần tôi, không ai để ý tới ai.

Trong lòng tôi nghĩ: Vì mấy chuyện như thế này mà tôi với chồng yêu giận nhau thật sự là không đáng, nhưng anh vì sao lại chẳng bao giờ ý thức được dụng ý chăm lo gia đình của tôi chứ?

Tôi vừa gọi đầu, vừa suy nghĩ lung tung rồi sinh giận dỗi. Gấu Lớn thình lình sáp lại, dùng thân mình đẩy xà phòng mà chà khắp người tôi. Tôi bị hù giật mình, đẩy anh ra.

“Anh rốt cuộc đang làm cái gì vậy?” Tôi hỏi.

Chỉ thấy chồng yêu tôi trưng ra khuôn mặt vô tội nói: “Vợ à, em đừng giận mà, em đang tiết kiệm nha! Làm vậy em có thể tiết kiệm bớt tiền xà bông nha.”

Tôi vừa giận vừa buồn cười, để mặc cho chồng yêu tôi sáp lại gần tôi mà chà xà bông một đợt.

Tôi nghĩ: làm loạn một chút cùng anh trước đó, là phương pháp rất tốt để cho hai chúng tôi gia tăng tình cảm. Dù sao, tôi cuối cùng cũng bỏ qua, bé gấu đầu đá của Hành Tinh Elton thì vẫn là bé gấu đầu đá thôi.

Ngày mai định mua tinh dầu, tôi xem ra có thể tiết kiệm rồi đây. Gia tăng tình cảm so với tăng cường chất lượng cuộc sống quan trọng hơn nhiều.

19. Chương 19: Chuyện Bé Chó Dominic

Nếu như ví chuyện hai người cùng chung sống với nhau như một bữa tiệc tối thịnh soạn, nếu vậy thì tình yêu nhiều lắm chỉ là đĩa salad khai vị kích thích khẩu vị trước bữa cơm. Nếu chỉ dựa vào bầu không khí lãng mạn cùng tình cảm mãnh liệt nhất thời thì chính là không có cách nào khiến cho hai người bầu bạn đến suốt đời, giống như chỉ có salad khai vị trước bữa tiệc đêm, chắc chắn là có người muốn bỏ về giữa chừng.

Bình thường cảm thấy vấn đề lớn nhất khi đồng tính cùng chung sống chính là cảm giác sau khi nếm qua tình yêu ngọt lành, mất đi động lực hỗ trợ lẫn nhau trên đoạn đường chung. Không cách nào công khai tình yêu trước mặt người khác, có thể là lần đầu tiên hò hẹn, cái hẹn thứ 100, nhưng các bạn nhất định sẽ chán việc gặp nhau ngoài quán xá, tìm địa điểm trên giường, tìm nơi vui chơi giải trí. Không cách nào đem tình yêu vào trong chuyện cơm áo gạo tiền của cuộc sống thực, tìm không ra mục tiêu cùng theo đuổi, sẽ chỉ làm cho tình yêu hai người càng lúc càng xa cách, đến cuối cùng rốt cuộc không chịu được mà phải chia tay.

Tôi cùng Gấu Lớn cũng không phải ngoại lệ, chúng tôi sau khi dùng xong món salad khai vị, chúng tôi vẫn cố gắng dung nạp tình yêu của chúng tôi vào những món ăn tiếp theo, chúng tôi muốn cả hai cùng nhau cố gắng ăn cho đến món ngọt tráng miệng cuối cùng trong bữa dạ tiệc này. Vì để có được căn nhà nhỏ chỉ thuộc về riêng hai chúng tôi mà ra sức nỗ lực, vì tổ ấm nhỏ này mà cực nhọc cả một năm trời. Khi chúng tôi ôm lấy nhau trong tổ ấm bé xinh, chúng tôi rốt cuộc cũng tận hưởng được tình yêu càng thêm nồng ấm.

Bất quá,thế giới nhỏ bé của Tiểu Hành Tinh cùng bé gấu đầu đá hình như là thiếu cái gì đó?

Món ăn tiếp theo của chúng tôi rốt cuộc đang ở nơi nào?

Có một ngày chồng yêu gọi điện thoại cho tôi đầy kích động.

“Vợ à, anh muốn nuôi một bé A Bất Lạp Qua, dễ thương vô cùng!”

“A Bất Lạp Qua? Đó là cái gì vậy?” Tôi lặng đi một chút.

“Là một giống chó đó!”

Nghĩ ngợi cả nửa ngày, tôi vất vả lắm mới hiểu được, thì ra Gấu Lớn nói chính là Labrador, là một giống chó thường được huấn luyện để hỗ trợ người mù.

“Cái gì mà A Bất Lạp Qua? Tên đầy đủ của nó là chó săn Labrador.” Tôi cười như điên

“Cũng không khác lắm mà, Lạp Bất Lạp Qua thì cũng là Lạp Bất Lạp Qua thôi!”

... Ưc, Labrador đối với Gấu Lớn mà nói, hình như có chút khó khăn! Tôi nghĩ trong lòng.

“Vậy đợi em lên mạng tìm mấy thông tin liên quan xem, xem làm sao có thể lựa được con có chất lượng tốt, xem mặt bằng chung ở bên ngoài bán giá bao nhiêu, rồi quyết định lại!” Tôn khi mua sắm còn phải so sánh 3 chỗ khác nhau, đồ vật phải có giá trị tương ứng với số tiền đã bỏ ra.

Không ngờ mấy ngày sau khi tôi về nhà, hoàn toàn không hề dự đoán trước, một bé “A Bất Lạp Qua” màu trắng đã vậy đuôi ngồi sẵn trong phòng khách dùng ánh mắt vô tội nhìn tôi, vậy là chúng tôi có một bé cún.

“Dễ thương quá, đặt tên là gì đây?” Tôi một bên chơi với bé cún của chúng tôi hỏi.

“Đặt là DOMINGO được ha.”

“DOMINGO? Dominic? Tên ca sĩ giọng nam cao của Ý?” Cũng được lắm, khó lắm Gấu Lớn nhà tôi mới nghĩ ra được cái tên có ý nghĩa như vậy.

“Đúng rồi, trả tiền!” Gấu Lớn nói đến trọng tâm.

Sau khi tôi hỏi cho rõ giá của cún Dominic, vốn là cảm thấy hình như mắc hơn so với thị trường một chút, bất quá khi Gấu Lớn ca ngợi những ưu điểm khác nhau của cún Dominic, quả thật tôi cũng cảm thấy nó rất là dễ thương, tôi cũng rất vui vẻ trả tiền để cún Dominic trở thành một thành viên trong gia đình chúng tôi.

“Vợ à, chưa đủ tiền nha!” Gấu Lớn bày ra bộ mặt không nhẽo, muốn nói lại thôi.

“Tại sao không đủ?” Tôi chỉ tùy tiện hỏi cho có, bởi vì lấy sự hiểu biết 5 năm của tôi với Gấu Lớn, tôi đã có thể đoán được sẽ có chuyện gì xảy ra.

Quả nhiên, chồng yêu của tôi bày ra một đồng đồ chơi cho chó, vòng đeo cổ cho chó, tô cho chó cùng sữa bột dinh dưỡng dành riêng cho cún con, bột canxi, xương mài răng, đồ ăn vặt cho chó, thuốc xịt chống bọ chét, sữa tắm chuyên dụng, thức ăn cho chó, máy uống nước... dù sao thì nhiều hơn bỏ sót.

Xem ra chồng yêu của tôi thật sự là đem cún Dominic nuôi như con. Gấu Lớn còn nói sau này muốn mua máy tập tạ cho chó để cho cún Dominic, càng kì cục hơn chính là thật sự có loại máy này, tất nhiên rồi, nhưng tôi không cho phép anh mua (P/s. Đó là một kiểu trùm lên trên cổ con chó, rồi kéo bánh xe sắt ở phía sau (?), là dụng cụ để cho chó luyện cơ bắp. Tưởng tượng ra nổi không?)

Cún Dominic cứ như vậy mà trở thành một thành viên trong gia đình chúng tôi, giống như một đứa con, làm cho cuộc sống chung của tôi cùng Gấu Lớn có rất nhiều đổi thay mới lạ. Lúc trước chúng tôi cầm lấy điện thoại, câu đầu tiên thường là “Anh đang ở đâu?” “Em đang làm gì vậy?”... Bây giờ thì không giống như vậy rồi, thay đổi thành “Bé Dominic làm gì vậy?” “Có dắt Dominic ra ngoài chơi không?” “Dominic hôm nay có bị đau bụng không?” giống như tâm tình của cha mẹ đối với con gái, đem hơn phân nửa sự chú ý trong cuộc sống chuyển qua trên người cún Dominic.

Sau khi hết giờ làm cùng nhau dắt Domicic ra công viên ở khu nhà đi dạo trở thành hoạt động cố định mà chúng tôi rất mong chờ. Ghi lại bé Dominic từ 6 kí tăng lên 15 kí, từ 20 lên 30 kí, cũng ghi lại con đường tình yêu của tôi và Gấu Lớn.

Trên cơ bản Labrador xem như là giống chó lớn, khi Dominic được 4 tháng, đã trở thành một bé chó cao to. Điều này làm cho chúng tôi quên mất thật ra nó vẫn là một baby nhỏ xinh. Mỗi khi nó làm sai, hoặc là nó làm việc chúng tôi không muốn cho nó làm, tất nhiên chúng tôi sẽ có những xử phạt nho nhỏ dành cho nó. “Dominic, con lại đây!” Giọng điệu Gấu Lớn không tốt.

Nó lập tức chạy từng bước nhỏ trốn ở sau lưng tôi, cúi đầu dùng đôi mắt vô tội nhìn tôi, tên nhóc này thật sự quá thông minh.

“Gấu Lớn à, Dominic còn nhỏ mà, đừng có đánh con hoài.”

“Dominic, con qua đây, ba không đánh con, lại, ba nói chuyện với con ” Gấu Lớn thay đổi giọng điệu dịu dàng.

Những lời này chính là lời thoại kinh điển trước khi Gấu Lớn trách mắng Dominic, Dominic thật đúng là nghe như hiểu được, ngoan ngoãn đi tới trước mặt Gấu Lớn nghe Gấu Lớn giáo huấn.

Nói là dạy dỗ, Gấu Lớn quả thật là đang răn dạy, tôi nghi ngờ Gấu Lớn căn bản đã hoàn toàn xem Dominic là người.

“Ba nói với con bao nhiêu lần? Đi ra ngoài không được cắn bậy ăn bậy mấy thứ ở trên đường. Lỡ đâu ăn trúng bọc nilon thì làm sao bây giờ hả? Còn nhỏ như vậy mà không biết nghe lời, lớn lên thì thành ra cái gì? Con là con chó lớn nhất trong nhà, sau này phải là gương cho em trai em gái biết chưa? Con xem chó nhà người ta...”

Nghe Gấu Lớn nói nghiêm túc, một bài răn đe dài dằng dặc, lại nhìn thấy bộ dáng cau mày nghe dạy của bé Dominic, tôi thật sự không nhịn được cười, cảm giác được thái độ của chồng yêu đối với cún con thật đúng là quí dị.

(Năng lực đặc biệt của Labrador chính là sẽ nhúu mày, mỗi khi gặp phải chuyện gì khó làm, nó liền nhất định sẽ nhúu mày. Như tôi lần đầu tiên dạy nó đi xuống cầu thang, tôi ở bậc thang bên dưới, nó ở bậc thang bên trên, nghĩ muốn đi xuống mà lại không dám đi. Bộ dáng cau mày đó, nói có bao nhiêu vô tội thì liền có bấy nhiêu, thật sự dễ thương quá chừng!)

(Còn nữa, không biết được những con Labrador khác có như vậy không, Dominic mỗi lần vừa ra khỏi cửa luôn thích đem những gì có trên mặt đất cắn vào trong miệng, cái này cũng không ngạc nhiên, dù sao Labrador cũng là một trong 10 giống chó săn. Kì cục ở chỗ, mỗi khi Gấu Lớn mắng nó đừng có cắn bậy đồ đạc, nó lập tức quay người, là bộ đã nhả ra, sau đó há miệng, thè đầu lưỡi ra, dùng vẻ mặt vô tội mà nhìn chúng tôi. Đợi đến khi về nhà, không bao lâu sau chúng tôi sẽ phát hiện trên bàn công xuất hiện vài thứ như giấy vụn đá cuội,... này nọ. Chúng tôi mới phát hiện thì ra nó len lén đem mấy thứ này giấu ở trong bên hai má để đem về, cái này có phải rất thần kì không?)

Có ngày Gấu Lớn gọi điện thoại về.

“Anh nói cho em biết, chúng ta đưa Dominic ra ngoài, tất cả mọi người nói nó được nuôi mập mạp trắng trẻo nhìn rất đáng yêu.” Bộ dạng anh đầy vẻ khoe khoang về bé con nhà mình, “Đã vậy hôm nay Dominic còn học được cách ngồi xuống, còn bắt tay nữa. Anh sau này còn muốn dạy con thêm nhiều tài nghệ khác.”

“Thật vậy à, giỏi quá!” Tôi hòa theo giọng điệu của Gấu Lớn “Em tính sau này cho Dominic đi học viết thư pháp hoặc là học múa dân gian, nhưng mà em thấy con đầu óc ngu ngốc không biết có học được không nữa?”

“Em đừng có nói Dominic ngốc, thật ra con bây giờ đã tiến bộ lắm rồi, chỉ là chưa có đi thi thôi...”

Gấu Lớn còn đang nói, tôi thì đã cười đến thiếu chút nữa làm rớt điện thoại xuống đất.

Lại nói, trong bữa tiệc tình yêu của tôi cùng Gấu Lớn, một suất “Súp Dominic hầm” này thật sự là tốn kém. Nhưng mà, nó thật sự làm phong phú thế giới của tôi cùng Gấu Lớn, cũng mang đến hơi thở hoàn toàn mới cho tình yêu của chúng tôi, tính sao cũng rất là đáng giá.

(Chuyện thú vị còn nhiều lắm... Tôi xem ra phải viết tập thứ hai rồi.)

Nhưng mà có một vụ án, tôi nhất định phải điều ra cho rõ ràng một chút. Bây giờ chồng yêu của tôi luôn có lí do để vung tay quá trán, anh luôn đem Dominic ra làm lá chắn, cũng không biết là thật hay giả.”

“Vợ à, anh hết tiền rồi...” Giọng điệu của Gấu Lớn nghe hơi chột dạ.

“Sao xài nhanh hết vậy? Hôm nay xài bao nhiêu?”

“Đâu có cách nào đâu, hôm nay Dominic đau bụng, anh đưa con đi bác sĩ hết 600 đồng nha, còn có Dominic...”

Anh đưa ra một số ví dụ chết không có đối chứng với tôi, làm cho tôi không thể nào truy ra. Tôi nhìn thấy Dominic cũng rất tốt mà!

Hai cha con đang giả bộ bình tĩnh này chính là đồng bọn cùng thông đồng với nhau.

“Dominic, con đừng có nhử mày giả bộ vô tội với ba! Thành thật khai báo, ba sẽ không đánh con, rốt cuộc hôm nay con có đi gặp bác sĩ không...” Tôi gào lên!

Labrador hay “A Bất Lạp Qua” của anh Gấu Lớn đây

20. Chương 20: Bạn Gái Ngang Ngược Của Dominic

(Lời nói đầu) Tôi tin tưởng chó là người bạn trung thành nhất của con người, nuôi nó, cả đời nó cũng sẽ không phản bội con người. Tôi cùng Gấu Lớn đều rất thích chó. Tôi cũng thường lên mạng xem một ít tin tức đồn đãi cùng chuyện lúc trước về chó, có khi không nhìn được mà mắt đỏ hoe. Hô hào ở đây một chút, nuôi chó chính là một loại trách nhiệm không nên tránh né, nếu có thể vì sự trung thành của chúng mà cho nó cuộc sống tốt đẹp, tối thiểu cũng phải chấp nhận chăm sóc bọn chúng cả đời. Tôi không có người xem những chuyện của Dominic, cảm thấy giống chó Labrador dễ thương, kết quả vài tháng sau trên đường lại xuất hiện thêm một con chó hoang vô tội. Thật ra tôi cùng Gấu Lớn nuôi chó cũng rất cực, hơn nữa cũng rất tốn kém, chỉ là chúng tôi không thấy khổ. Chúng tôi hưởng thụ niềm vui cùng cảm giác thành công mà bọn chúng mang lại cho chúng tôi. Mỗi sáng, chúng tôi dậy sớm hơn gần một tiếng đồng hồ, trước khi đi làm đưa con trai con gái của mình ra ngoài đi dạo tan ca về nhà việc đầu tiên cũng là đưa con trai con gái của chúng tôi ra ngoài dạo chơi. Có đôi khi tôi và Gấu Lớn đi Cao Hùng nghỉ phép, khi về đến nhà cho dù đã là hai ba giờ sáng, dù mệt mỏi chúng tôi vẫn sẽ dắt bọn nó ra ngoài cửa đi dạo một chút (chẳng có cách khác, chịu không được ánh mắt vô tội cùng khao khát của bọn chúng)

Tôi cùng Gấu Lớn đều yêu chó, yêu đến mức xem chó như người cũng không có gì lạ. Vấn đề là chúng tôi yêu đến thiếu chút nữa thì đem bản thân hóa chó luôn. Cái này thật sự là lỗi của chồng yêu, thật sự không biết trong cái não gấu của anh chứa cái gì nữa?

Nguyên nhân là có một ngày, tôi cùng Gấu Lớn vào thang máy chuẩn bị về nhà, đến tầng lầu của chúng tôi, cửa thang máy mở ra, Gấu Lớn thành linh nói: “GO!” Tôi nhất thời không đối phó được, phản ứng không kịp, cứ thế mà bước ra ngoài thang máy, tôi xoay người liền nhìn thấy nụ cười tươi rói cùng vẻ mặt đắc ý đầy gian trá của Gấu Lớn. Mới phát hiện ra tôi trúng chiêu rồi, “GO!” là mệnh lệnh chúng tôi dùng để gọi Dominic. Anh hóa ra biến tôi thành chó?

Hậu quả, Gấu Lớn đương nhiên không trốn được đòn thù của tôi. Nhưng từ đó trở đi, cũng trở thành trò chơi mà tôi và Gấu Lớn yêu thích nhất.

Trước khi ăn cơm, tôi sẽ tranh thủ lúc Gấu Lớn chưa ngồi vững trên ghế, thành linh nói: “Ngồi xuống! Bắt tay!” Sau đó Gấu Lớn còn chưa kịp phản ứng lại, đã chụp lấy tay anh bắt loạn rồi cười bò mà né ra! Cái này xem như là trả được thù!

Có một ngày tôi khó chịu trong người, nằm ở trên giường nghỉ ngơi. Tôi nói Gấu Lớn rót giúp tôi li nước, anh rất biết chăm sóc mà rót nước ra.

“Vợ à, em xích qua chút.” Lời lẽ Gấu Lớn rất dịu dàng.

Tôi không nghi ngờ gì, xoay người qua chỗ khác. Bàn tay Gấu Lớn đặt ở bên cạnh bắp đùi tôi ấn mấy cái, nói đầy lo lắng: “Hình như em bị viêm ruột thừa.”

“Sao anh nghĩ vậy...” Tôi đang định hỏi, thành linh tỉnh táo, lần trước đưa Dominic đến gặp bác sĩ thú y, bác sĩ thú y chính là dùng cách xoa nắn chân sau của Dominic, rồi chẩn đoán Dominic có phải bị viêm ruột thừa hay không, mà Gấu Lớn thì đã cười như điên chạy đi! Tôi... Lại bị giăng bẫy rồi, ngay lúc tôi yếu đuối nhất, muốn được quan tâm nhất, bé gấu đầu đá này vẫn còn tâm trạng lười tôi ra đùa giỡn.

Hậu quả, hậu quả của Gấu Lớn ra sau, tin chắc tất cả các bạn đọc đều có thể đoán ra! Bị húng nguyên trận đòn thù? Tất nhiên là không phải! Tiểu Hành Tinh vừa dịu dàng vừa hiền hòa sao lại có thể làm ra hành

động phá vỡ hình tượng như vậy chứ? Tôi chỉ dè dặt nói: “Gấu Dominic, anh lại đây, vợ không đánh anh, lại, em chỉ nói chuyện với anh...” Ke ke, có cảm giác đoạn lời thoại này rất quen tai không?!

Có đôi khi, chồng yêu của tôi cũng sẽ tự mình biến thành Gấu Dominic. Khi tôi đang trong phòng khách xem phim đến mê mẩn, Gấu Lớn làm giống y như Dominic mà nhảy xổ lên ghế salon, hôn loạn một trận lên mặt tôi. Nói giỡn, khuôn mặt đầy râu của gấu Dominic cứ chà qua xát lại trên mặt tôi thì đau lăm lăm luôn đó, so với nước miếng của Dominic còn nghiêm trọng hơn. Ngón tay tôi lập tức túm chặt lấy miệng anh, hơn nữa còn phải dùng ánh mắt hung tợn, lớn tiếng nói: “Gấu Dominic, không được!” Há, chiêu này là khi Dominic không ngoan chúng tôi dùng biện pháp này đối phó với nó. (Học theo trong sách! Không thể ngược đãi chó nha!)

Nói tới đây, tôi đột nhiên nghĩ đến có phải mọi người cũng yêu chó giống như chúng tôi? Hay là tôi và Gấu Lớn quá sa đà?

Quay lại chuyện chính, nhìn thấy Dominic lớn lên từng ngày. Chúng tôi cũng bắt đầu buồn phiền về chuyện cả đời của nó.

“Em xem có cần phải tìm cho Dominic một cô bạn gái.”

“Ý anh là mua thêm một con Labrador cái?”

“Thật ra là Dominic nói cho anh biết hồi hôm qua, con nói con lớn rồi muốn có bạn gái.” Gấu Lớn bày ra vẻ mặt mong chờ.

Tôi còn có thể nói cái gì đây? Vậy là chúng tôi có đứa con gái thứ hai. Tên của bé là J-LO, khác biệt với Dominic, lông của bé màu vàng, nhìn qua là một bé Labrador rất duyên dáng. Ngày đầu tiên bé đến nhà chúng tôi, tôi cùng Gấu Lớn có chút lo lắng, Dominic có thể ăn hiếp bé hay không, bởi vì có chút chênh lệch về hình dáng. Nhưng mà chúng tôi sai rồi

J-LO hóa ra hoàn toàn không hề có một chút gì gọi là khí chất thực nữ. Lần đầu tiên cho bé cùng Dominic ở chung, bé liền rượt theo cắn Dominic, Dominic vô tội chỉ có thể chạy loanh quanh bàn ăn mà trốn, cái này thật sự là khiến cho chúng tôi bất ngờ. Dần dần, chúng tôi càng lúc lại càng ngạc nhiên. Lần đầu tiên đưa J-Lo xuống cầu thang, bé chẳng chút nghĩ ngợi liền phóng xuống như điên. Dominic thế nhưng phải sau bốn tháng, vừa dụ vừa gạt lại thêm đe dọa uy hiếp mới học được cách xuống cầu thang nha! Vừa thoát ra khỏi cửa J=LO quả thực như ngựa hoang xổng chuồng chạy từ đông qua tây, nhảy vèo qua cái mương nước rộng gần 60cm. Bé chỉ mới hơn hai tháng nha! Trò này Dominic khi lớn hơn 6 tháng mới học được...

Lúc trước, đưa Dominic ra ngoài, niềm vui lớn nhất của nó chính là nhặt bóng chúng tôi ném đi mang trở lại. Từ sau khi có J-Lo, Dominic cũng không nhặt bóng nữa, cho dù chúng tôi đã rất cố gắng đem bóng đẩy vào bên cạnh Dominic, J-Lo thì vẫn mãi mãi có thể cướp được trước một chút. Đáng thương cho Dominic, mỗi lần cướp không được bóng, lại giống như rất sợ bị chúng tôi trách phạt, không thể làm gì khác hơn là chột dạ theo sau J-LO chậm chậm chạy về, hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, tùy tiện gắp một búi cỏ trên đường trở về giao trả. Về mặt vô tội kia, làm cho chúng tôi vừa tức vừa buồn cười, muốn mắng nó lại cắn bậy, lại cảm thấy không đành lòng.

Thật ra chó có đặc tính phục tùng kẻ đứng đầu. Chúng tôi phát hiện J-LO hình như hoàn toàn chiếm ưu thế, giống như chúng tôi đem Dominic cùng J-LO nuôi ở ban công. Bởi vì ban công của chúng tôi là kiểu lan can không có khoảng cách ở giữa, chỉ có duy nhất một chỗ có thể nhìn ra ngoài, đó là một ô vuông chừng 50cm nằm trên lan can. Trước đây là địa bàn của Dominic, nó luôn dựa vào trước lan can, nhìn ra thế giới bên ngoài. Bây giờ thì đã trở thành quyền sở hữu của J-LO.

Trời ạ chúng tôi đã cho Dominic một cô bạn gái ngang ngược?

Điện thoại reo

“Hôm qua J-LO nói với anh, con bé không muốn làm vợ của Dominic! Bởi vì con ngay cả nhảy mương cũng không làm được, vô dụng!”

“Thế nhưng hôm trước Dominic cũng nói với em, con không muốn làm chồng của J-LO, bởi vì cô bé một chút khí chất cũng không có.”

(... Một hồi im lặng...)

“Em xem Dominic cùng J-LO có phải bởi vì thường nhìn hai người chúng ta ở cùng nhau, liền hiểu lầm chó đực phải ở cùng chó đực, chó cái phải ở cùng chó cái không?”

“Đúng vậy nếu như Dominic là chó gay, J-LO lại là T thì làm sao bây giờ?”

“Có cần phải giúp Dominic tìm bạn trai không?”

“Vậy thì cũng phải tìm bạn gái cho J-LO luôn?”

“Anh nghĩ chắc là cần.” Chồng yêu của tôi lập tức phụ họa.

Bé gấu đầu đá này, tôi đã sớm nhìn thấu âm mưu của anh.

Anh nhất định là lại nhìn trúng con chó nào đó ở một nơi nào đó, muốn đem về nhà nuôi.

Nhưng mà, Dominic yêu chó đực hay chó cái nhỉ? Không biết nữa!

Tôi thật sự là có chút lo lắng bé bị chúng tôi “Dạy hư” rồi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-yeu-than-ai-dich-lao-cong>